

Ти бачиш її щодня. Але чи знаєш ти її насправді?

СПІВРОБІТНИК

АВТОР БЕСТСЕЛЕРІВ NEW YORK TIMES ТА USA TODAY

ФРІДА
МАКФАДДЕН

Шелдону

Зміст

ПРОЛОГ

ЧАСТИНА ПЕРША

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ ДВАНADЦЯТИЙ

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДРУГИЙ
РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ТРЕТІЙ
РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ
РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ П'ЯТИЙ
РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ШОСТИЙ
РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ СЬОМИЙ
РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ
РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ
РОЗДІЛ СОРОКОВИЙ
РОЗДІЛ СОРОК ПЕРШИЙ
РОЗДІЛ СОРОК ДРУГИЙ
РОЗДІЛ СОРОК ТРЕТІЙ
РОЗДІЛ СОРОК ЧЕТВЕРТИЙ
ЧАСТИНА ДРУГА
РОЗДІЛ СОРОК П'ЯТИЙ
РОЗДІЛ СОРОК ШОСТИЙ
РОЗДІЛ СОРОК СЬОМИЙ
РОЗДІЛ СОРОК ВОСЬМИЙ
РОЗДІЛ СОРОК ДЕВ'ЯТИЙ
РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТИЙ
РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ПЕРШИЙ
РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ДРУГИЙ
РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ТРЕТІЙ
РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ЧЕТВЕРТИЙ
РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ П'ЯТИЙ
РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ШОСТИЙ
РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ СЬОМИЙ
РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ВОСЬМИЙ
РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ДЕВ'ЯТИЙ
РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТИЙ
РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ПЕРШИЙ
ЕПІЛОГ
ПОДЯКИ

ПРОЛОГ

Кому: Сет Хоффман

Від: Дон Шифф

Тема: ВАЖЛИВО

Сету,

Мені стало відомо про делікатну справу, яку я маю терміново обговорити з тобою. Я хотіла б попросити про заплановану зустріч з вами у вашому офісі в найближчий зручний для вас час.

З повагою,

Дон Шифф

Кому: Дон Шифф

Від: Сет Хоффман

Тема: ВАЖЛИВО

Так, звичайно. Приходьте до мене в офіс.

Кому: Сет Хоффман

Від: Дон Шифф

Тема: ВАЖЛИВО

Сету,

Я б вважала за краще призначити зустріч заздалегідь, аби переконатися, що ви будете присутні, і що у нас буде достатньо часу, щоб обговорити деяку потенційно засмучуючу інформацію, якою я відчуваю себе змушеною поділитися з вами. Я не хочу, щоб наша глибока розмова переривалася через попередню домовленість, або, що ще гірше, щоб, приїхавши до вашого офісу, я виявила, що вас там взагалі немає. Мені було б набагато зручніше, якби ми зустрілися за розкладом. Я можу перевірити ваш календар, звірити його зі своїм і

запропонувати шість потенційних годин зустрічі протягом наступних двох діб, коли нам обом буде зручно зустрітися, а ви можете вибрати два з них, які вам найбільше підходять, і ми зможемо домовитися про остаточний час, який буде зручним для обох сторін.

З повагою,
Дон Шифф

Кому: Дон Шифф
Від: Сет Хоффман
Тема: ВАЖЛИВО

Як щодо завтра о 2 годині?

Кому: Сет Хоффман
Від: Дон Шифф
Тема: ВАЖЛИВО

Ось деталі нашої запланованої зустрічі:

Місце: Офіс Сета Хоффмана

Година: 14:00

Я додала її до свого календаря.

З повагою,
Дон Шифф

ЧАСТИНА ПЕРША

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ

НАТАЛІ

ВРАНЦІ, коли я заходжу до офісу, Дон ще немає на робочому місці, а це означає, що світ наближається до кінця.

Я жартую. Очевидно, що кінець світу не наближається. Але якби ви знали Дон, то зрозуміли б це.

Останні дев'ять місяців Дон Шифф займає сусідній з моїм кабінет у Vixed, компанії з виробництва харчових добавок, де ми обидві працюємо. За її розпорядком дня можна було б звіряти годинник. 8:45 - вона за робочим столом. 10:15 - перерва в туалет. Об 11:45 вона йде в кімнату відпочинку на обід. 14:30 - ще одна перерва в туалет. І рівно о п'ятій годині вона вимикає комп'ютер і йде з роботи. Якби сталася якась апокаліптична подія, під час якої всі годинники в світі були втрачені, ми могли б повернутися до розкладу, просто подивившись, коли Дон пішла до туалету. З точністю до *секунди*.

Зазвичай я приходжу на роботу десь у тридцятихвилинному проміжку між 8:30 і дев'ятою. Ну, або близько *дев'ятої*. Якщо всі зірки зійшлися, я встигаю до 8:30. Але хоча я клянуся, що кладу ключі на одне й те саме місце кожного дня, на стіл біля вхідних дверей, іноді вночі вони встають і кудись ідуть. І тоді мені доводиться їх шукати.

Або я потрапляю в затор. Дуже великий трафік. Дорчестер-авеню в годину пік перетворюється на парковку.

Цього ранку світло було не на моєму боці, але рух був негустим, тож за десять хвилин до дев'ятої я заходжу у велике офісне приміщення, де міститься Vixed. Я проходжу повз ряди однакових кабін, що стоять у центрі кімнати, мої червоні підбори клацають по лінолеуму, флуоресцентні лампи мерехтять над головою. Коли я проходжу повз кабінку Дон на шляху до своєї, моя рука вже піднята для привітання, я зупиняюся.

Кабінка порожня.

Яким би дивним не був графік Дон, ще дивніше, що сьогодні вона його не дотримується. Я не можу позбутися думки, що відсутність Дон

має означати щось зловісне. Адже Дон ніколи не спізнюється. *Ніколи.*

"Наталі! Привіт, Нат! Вгадай що!"

Я відриваю погляд від кабіни Дон на звук голосу Кім. Вона стрибає по проході між кабінками, її засмагле обличчя сяє.

Кім Хілі - моя найкраща подруга на роботі, що, на жаль, означає, що вона моя найкраща подруга взагалі, оскільки робота дедалі більше стає всім моїм життям. Вона повернулася з медового місяця два тижні тому і має найефектнішу засмагу, а також відблиски у своєму колись темно-каштановому волоссі - вона навіть досі злегка пахне піском і сонцезахисним кремом. Вона виглядає фантастично, і я дуже рада за неї. І лише на десять відсотків заздрю. Справді, я щиро бажаю їй усього найкращого у світі, як я сказала у своєму трохи п'яному весільному тості.

Я пробігаю очима по чорно-білій сукні Кім з візерунками від Енн Тейлор, помічаючи помітну випуклість. "Ти вагітна!" Я задихаюся.

Посмішка миттєво спадає з її обличчя. "Ні. Я не вагітна. З чого ти взяла?" Вона смикає краватку, затиснуту над талією. "Ти думаєш, що ця сукня мене повнить?"

"Ні! О, Кім, звісно ні!" На свій захист скажу, що те, як вона сказала *"вгадай, що"*, прозвучало так, ніби вона оголосила про народження дитини. Жінки мого віку, здається, останнім часом оголошують про вагітність направо і наліво - здається, це єдина захоплива новина, якою вони можуть поділитися, а вона нещодавно *повернулася* з медового місяця. "Зовсім ні. Мені дуже шкода, що я це сказала. Я просто подумала..."

Кім все ще сором'язливо смикає свою сукню. "Ти, мабуть, сказала це не просто так".

Я подумки б'ю себе по голові. "Я не говорила, клянуся. І взагалі, всі набирають пару кілограмів під час медового місяця. Тобі це абсолютно личить."

Але вона навіть не слухає. Вона надто зайнята, вигинаючи шию, намагаючись роздивитися власну дупу.

Я прочищаю горло. "То що ти хотіла мені сказати?"

"Ох." Їй вдається крихітна посмішка, її початковий ентузіазм згасає. "Футболки прийшли. Я поклала їх у конференц-залі".

О, це гарна новина! Я йду за Кім до конференц-залу, і, звісно ж, у кутку на мене чекає трохи вм'ята коричнева картонна коробка. Я підбігаю до неї і відчиняю кришки. "Ти подивилася?"

"Я переглянула. Не перераховувала."

Я риюся в коробці, набитій футболками, і витягаю одну. Вона бірюзового кольору, і на ній вся необхідна інформація. Благодійний забіг на 5 кілометрів. На користь досліджень церебрального паралічу. Футболка в моїй руці - середнього розміру, і вона виглядає приблизно так, як треба. Я нервувала через терміни - футболки мали прийти ще минулого тижня, а сьогодні вже вівторок. Благодійний забіг, який я організовую, відбудеться в суботу.

"Вони виглядають розкішно, Нат, - зітхає Кім. Вона була таким чудовим вболівальником в організації цього забігу - я б не змогла зробити це без неї. "Ми можемо роздати їх пізніше вранці, коли всі будуть тут".

Я киваю, відчуваючи полегшення, що все йде за планом. "До речі, - додаю я, - ти не знаєш, чи Дон не захворіла?"

Кім притискає футболку до грудей, розгладжуючи її на животі, який все ще трохи нагадує мені животик дитини. "Ні. А що?"

"Ну, її тут немає."

"І що? Вона запізнюється."

"Ти не розумієш." Я кидаю футболки назад у картонну коробку. "Дон ніколи не спізнюється. Ніколи. Жодного разу за весь час, що вона тут працює. Вона завжди тут о 8:45".

Кім дивиться на годинник, а потім знову на мене, ніби я з'їхала з глузду. "Ну запізнилася вона на двадцять хвилин. І що з того?"

Це дивна поведінка для Дон. Крім того, є ще дещо, чим я не поділилася з Кім. Учора вдень Дон надіслала мені дивного електронного листа, в якому запитала, чи можу я поговорити з нею наприкінці робочого дня про "дуже важливу справу". Але більшу частину дня я була зайнята телефонною розмовою, а коли повернулася до офісу, її вже не було.

Дуже важлива справа. Цікаво, чи це було про...

Ні. Мабуть, ні.

"Сподіваюся, з нею все гаразд". Я хитаю головою. "Може, вона потрапила в автокатастрофу".

Кім хихикає. "Або, може, її нарешті ув'язнили".

"Припини", - бурмочу я. "Це підло."

"Облиш. Вона дивакувата, і ти це знаєш не гірше за інших. Це тобі доводиться сидіти поруч з нею."

"Вона не така вже й погана..."

"Не така вже й погана!" вигукнула Кім. "Це як ділити офіс з роботом. А її одержимість черепахами? Хто настільки захоплюється черепахами?"

Гаразд, я не скажу, що Дон трохи дивна. Або навіть дуже дивна. Бувають випадки, коли люди в компанії сміються над нею за її спиною. І так, вона любить черепах більше, ніж будь-яка повноцінна доросла людина по праву повинна. Але вона дуже хороша людина. Якби вони пізнали її трохи краще, вони були б добрішими до неї.

Не те, щоб я знала її дуже добре. Я завжди хотіла запросити її на вечерю, але ніяк не доходили руки. Кілька тижнів тому, коли ми їхали в ліфті в п'ятницю ввечері, я випадково запитала її, чи є у неї якісь плани, і вона виглядала шокованою цим запитанням. *Просто повечеряю вдома. На самоті.* Я б запросила її приєднатися до мене на вечерю, але я зустрічалася зі своїм хлопцем, і було б дивно, якби вона прийшла зі мною.

Я запрошу її на вечерю. Неодмінно. Одразу після забігу на 5 кілометрів.

"У будь-якому разі, мені краще повернутися до роботи". Кім дивиться на годинник. "Я не Міс Продавчиня місяця, як дехто тут..."

Мої щоки злегка запалилися. Мої продажі, безперечно, кращі, ніж у будь-кого іншого в компанії, але я працюю надриваючи свій зад заради цього. "Цього місяця ти одружилася. Цього разу у вас є виправдання низьким продажам."

"Так, так". Кім знизує плечима, бо її це не дуже хвилює. Її новий чоловік багатий. У якийсь момент у найближчому майбутньому вона завагітніє по-справжньому, і коли це станеться, вона звільниться і ніколи не озиратиметься назад. "У будь-якому випадку, удачі з футболками. Побачимося пізніше".

Після того, як Кім відходить, можливо, у напрямку своєї кабінки, але, швидше за все, у напрямку кімнати відпочинку, щоб випити третю чи четверту чашку кави за ранок, я закриваю коробки з футболками і

повертаюся до своєї кабінки. Коли я туди потрапляю, то помічаю на своєму столі щось, чого раніше не бачила.

Це фігурка черепахи.

Вона маленька - не довша за довжину мого вказівного пальця. Вона зелено-блакитного кольору, геометричні візерунки на панцирі черепахи виблискують у світлі флуоресцентних ламп над головою. Її голова піднята, і чорні очі, схожі на намистинки, дивляться на мене.

Нещодавно Дон схвильовано подарувала мені фігурку черепахи для моєї кабінки. Це було так мило з її боку, і я відчула себе жахливо, коли черепаха, яку вона мені купила, впала на лінолеумну підлогу і розбилася на десяток крихтих шматочків. Але ту черепаху так і не замінили. І вона відрізнялася від тієї, що зараз лежить на моєму столі.

Я беру фігурку черепахи і катаю її між пальцями, відчуваючи гладеньку поверхню. Що ця черепаха тут робить? Хто її сюди поклав?

Це була Дон?

Але цього не може бути. Коли я повернулася вчора до офісу наприкінці дня, її вже не було. І не схоже, що вона ще тут. То як вона могла покласти черепаху на мій стіл?

Коли я поклала черепаху назад на стіл, на моїх пальцях залишилася пляма. Щось темно-червоне розтерлося по моїй руці, коли я взяла черепаху. Я дивлюся на свою долоню, намагаючись зрозуміти, до чого я щойно доторкнулася. Це не може бути фарба, бо черепаха зелена. Кетчуп?

Ні, не може бути. Воно занадто темного кольору і не липкий від цукру. І не має такого солодкого запаху. Воно пахне майже... металом.

Що це таке?

Розглядаючи темно-червону речовину, що застигла в борозенках моїх відбитків пальців, я неясно усвідомлюю, що поруч дзвонить телефон. Дзвінок лунає з кабіни Дон.

Я повертаюся до кабінки Дон, зупиняюся біля входу. Вона все ще порожня. Чи можливо, що вона прийшла рано вранці і зараз у ванній чи ще десь? Вона мусить бути тут, і, мабуть, саме вона поклала цю маленьку черепашку на мій стіл, хоча її куртка не висить на спинці стільця. І екран її комп'ютера темний - без заставки, просто чорний.

Телефон на її столі все ще дзвонить. Зазвичай номер абонента блимає на екрані, але не цього разу. Номер заблокований.

Я беру слухавку. Це не моя робота - відповідати на її дзвінки, але якщо вона сьогодні на лікарняному, я могла б принаймні спробувати вирішити всі проблеми, що виникли. Я впевнена, що Дон зробила б для мене те ж саме. Вона завжди намагається допомагати іншим людям, майже до безтями.

Цікаво, про що вона хотіла поговорити зі мною вчора? *Дуже важлива справа.* З вуст Дон це може означати що завгодно, від брудного пакету молока в холодильнику до діагнозу раку в останній стадії. Немає причин для хвилювання.

"Стіл Дон Шифф", - відповідаю я.

На іншій лінії тиша. Щось майже схоже на уривчасте дихання.

"Алло?" кажу я. "Є там хто-небудь?"

Знову тиша. Коли я вже збираюся покласти слухавку, змученим жіночим голосом вимовляються два слова, від яких по спині пробігають крижані мурашки.

"Допоможіть мені".

І тут лінія замовкає.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Я ДИВЛЮСЯ на мертвий приймач, і мені стає погано від того, що я відчуваю внизу живота.

Допоможіть мені.

Це звучало дуже схоже на голос Дон, хоча я не можу бути абсолютно впевненою, почувши лише два слова. Але хто б це не був, вона був в істеричі. В паніці.

Допоможіть мені.

А потім дедлайн, який тепер перетворився на гудок.

Я припускала, що щось сталося, коли Дон запізнилася сьогодні вранці, але я не вірила, що це було щось серйозне. Чи я помилялася? З Дон сталося щось жахливе?

Вона в небезпеці?

Я тягнуся до сумочки за телефоном. Вибираю ім'я Дон зі списку контактів і натискаю на її номер. Він дзвонить кілька разів, а потім я чую монотонний її голос:

Ви подзвонили на мобільний телефон Дон Шифф. Зараз я не можу відповісти на ваш дзвінок. Після звукового сигналу, будь ласка, залиште своє ім'я, номер для зворотного дзвінка, альтернативний контактний номер і причину, з якої ви до мене звернулися.

Я вирішую не залишати повідомлення. Натомість відправляю текстове:

Привіт. Дон, все гаразд?

Я дивлюся на екран, чекаючи на маленькі бульбашки, що вказують на те, що вона друкує. Вони не з'являються.

Я маю щось зробити. Я повинна поговорити з Сетом.

Сет Хоффман був менеджером дорчестерської філії Vixed ще до того, як я почала тут працювати. Ми з Сетом порозумілися - він дає мені довгу мотузку, а я надираю дупу в продажах. Приємно мати боса, який не лізе в мої справи з приводу кожної копійки, яку я витрачаю на клієнтів, і не змушує мене звітувати за кожну наносекунду мого часу. Я

впевнена, що все було б інакше, якби я не отримувала результатів, але Сет довіряє мені.

Я стукаю у двері кабінету Сета, які вже частково прочинені. У нього є секретарка, але вона ніби як секретарка для всіх, і вона не стежить за тим, хто заходить і виходить з його кабінету. Тож коли він кличе мене зайти, я одразу ж заходжу.

Коли ми з Кім починали тут працювати, ми хихотіли з того, який у нас симпатичний бос. Зараз Сету близько сорока - на п'ятнадцять років старший за мене - але він виглядає молодо. У нього зморшки навколо очей, які зморщуються, коли він посміхається, сивина на скронях, яка йому личить, і хоча він завжди носить краватку, вона ніколи не застібнута до самого горла.

"Привіт, Нат", - каже він, коли бачить мене.

"Як справи? Усе гаразд?" - запитую його, але не хочу, щоб це звучало так, ніби я надто гостро реаую. "Дон сьогодні захворіла?"

Його темні брови здіймаються вгору. "Ні. Вона не захворіла. А що? Її тут немає?"

Як і я, Сет повинен знати, що Дон діє так, ніби нею керує головний годинник. "Я її не бачила."

"Ха", - каже він.

Прокляття. Я сподівалася, що вона йому подзвонила. Сказала, що у неї хвора бабуся і її не буде сьогодні. "Я дзвонила їй, але вона не брала слухавку. А ще..."

Він хмуриться. "Що ще?"

"У Дон дзвонив телефон, і я взяла трубку. І людина на іншій лінії сказала: "Допоможіть мені".

Сет киває. "Гаразд, то з чим їм потрібна була допомога? Їм потрібна була інформація про один із продуктів? Це була скарга клієнта?"

"Ні, ви не розумієте. Це звучало так, ніби вона були в біді і потребувала допомоги. Я... я думаю, це була Дон."

"То... у неї проблеми з машиною чи щось таке? Вона сказала, що їй потрібна допомога?"

"Ні..." Я стискаю руки. "Вона просто сказала "допоможіть мені" і повісила слухавку".

"Ох." Вираз його обличчя видає явну відсутність занепокоєння. Він не виглядає анітрохи стурбованим. "Ну, просто передзвони їй і

запитай, з чим їй потрібна допомога".

"Я вже передзвонила. Вона не бере слухавку".

Він знизує плечима. "Я впевнений, що з нею все гаразд. Що могло статися?"

"Я не знаю..." Я починаю гризти ніготь на великому пальці - стара погана звичка, коли я нервую, - але зупиняю себе. Я витратила купу грошей на цей французький манікюр, і останнє, що мені хочеться зробити, - це зіпсувати його. "Може, вона потрапила в аварію".

"Треба їй подзвонити".

Мої плечі трохи розслабляються, коли Сет бере зі столу мобільний телефон і прокручує номери. Тепер, коли я бачу його руки, я помічаю, що обручки, яку він завжди носить на безіменному пальці лівої руки, немає. Нещодавно зникла - там помітна лінія засмаги. Мій погляд переходить на фотографію, яку він завжди тримає на столі, де зображені він і його дружина Мелінда, але її теж немає.

Хм. Цікаво.

Мені так і кортить запитати Сета про зниклу обручку і фотографію його дружини. Але це не моя справа. Він мій бос, в кінці кінців. І є більш нагальні проблеми на даний момент.

Сет дзвонить, і ми обоє чекаємо, поки він, імовірно, на іншій лінії. Через кілька секунд я чую приглушений звук голосового повідомлення Дон. Сет барабанить пальцями по столу, чекаючи, поки закінчиться її дратівливо довге повідомлення.

"Привіт, Дон, - каже Сет. "Ми не бачили тебе сьогодні на роботі, і я хотів би знати, що відбувається. У тебе все гаразд? Зателефонуй мені, як тільки зможеш". Він відключає дзвінок і кладе телефон на стіл. "Не бере слухавку. Але вона передзвонить".

"Ох."

"Знаєш що?" Він клацає пальцями. "Я щойно згадав - ми з Дон мали зустрітися сьогодні о другій. Вона роздула з мухи слона, що їй потрібна зустріч, і це дуже важливо."

"Важливо?" Мій шлунок здригається, коли я згадую схожий електронний лист, який вона надіслала мені. *Дуже важлива справа.* Мабуть, це була принаймні *трохи* велика справа, якщо вона призначила зустріч з босом з цього приводу. "Що ж там такого важливого?"

"Без поняття. Напевно, щось безглузде, знаючи Дон". Він розпливається в дуже недоречній, з огляду на обставини, усмішці. "Так чи інакше, вона зробила з цього таку велику справу, тож я впевнений, що вона з'явиться о другій, щоб поговорити зі мною".

Я перекладаю свою вагу між яскраво-червоними лабутенами. Я завжди ношу підбори, а червоний - мій улюблений колір взуття, але ці здавлюють пальці на ногах, як божевільні. Треба було брати восьмий розмір. "Може, варто викликати поліцію?"

"Викликати поліцію?" Сет моргає мені. "Ти це *серйозно*? Вона на годину запізнюється на роботу, а ти хочеш викликати *поліцію*?"

"Вона дзвонила і просила про допомогу!" нагадую я йому.

Він випускає повітря між стиснутими губами. "Ти впевнена, що дзвонила саме Дон? Може, це був клієнт, якому потрібна була допомога?"

"Це був *не* клієнт."

"Ти впевнена?"

Я починаю говорити "так", але тепер він змушує мене сумніватися у власній пам'яті. Я підняла слухавку, і інша людина на лінії сказала: "Допоможіть мені". І вона справді звучала засмучено. Але з іншого боку, деякі клієнти справді звучать засмучено, коли телефонують. Чи можливо, що дзвонила не Дон, а просто клієнт? І, можливо, вона поклати слухавку, коли почула мій голос, а не її?

"З нею могла статися сотня речей, - зазначає він. "Я не думаю, що нам потрібно дзвонити в поліцію. Вони б сміялися з нас".

Це може бути правдою.

Очі Сета пом'якшуються. "З тобою все гаразд, Нат? Виглядаєш трохи виснаженою".

"Ого, дякую."

"Я просто кажу. Останнім часом ти надриваєш свій зад. Твої продажі зашкалюють, а ти ще й організуєш цей забіг на 5 кілометрів. Я навіть не знаю, звідки у тебе час. Тобі варто трохи розслабитися".

У мене в горлі утворюється клубок. "Я знаходжу час на важливі речі".

"Я знаю."

Я ковтаю клубок. "Ти ж прийдеш на пробіжку в суботу, так? Я розраховую на тебе."

"Я прийду". Він кладе руку на груди. "Обіцяю. І не хвилюйся - я б'юся об заклад, що Дон буде в моєму офісі о другій. Вона завжди приходить вчасно".

Щойно я виходжу з кабінету Сета, повертаюся до своєї кабінки. Фігурка черепахи все ще стоїть на моєму столі, дивлячись на мене своїми порожніми чорними очима. Коментар Сета про те, що я виглядаю виснаженою, все ще дзвенить у моїх вухах, тож я дістаю свою косметичку. Незважаючи на дорогий крем для обличчя, яким я намастила щоки вранці, моя шкіра виглядає блідою. Зазвичай у мене чудова шкіра. Це одна з речей, які допомагають мені продавати наш продукт. Але минулої ночі я погано спала. Моє світле волосся виглядає нетипово м'яким і неживим.

Я не можу перестати думати про той телефонний дзвінок... Я не можу перестати чути несамовиті нотки в голосі того, хто телефонував.

Допоможіть мені.

Це не було схоже на прохання про допомогу клієнта. Це був крик людини, яка справді потрапила в біду.

Але Сет має рацію. Я не можу дзвонити в поліцію, щоб повідомити, що мій колега на годину запізнився на роботу. Я впевнена, що Дон скоро з'явиться на роботі. Це все, безперечно, велике непорозуміння.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

ДЕВ'ЯТЬМА МІСЯЦЯМИ РАНІШЕ

Кому: Мія Ходж
Від Дон Шифф
Тема: Привітання

Дорога Мія,

Сьогодні був мій перший день на новій роботі, про яку я тобі розповідала.

Хотіла б я сказати, що це було легко, але ти мене знаєш. Ти знаєш, що я сором'язлива. У цьому я схожа на черепах - вони від природи сором'язливі тварини. Не можна сказати, що вони не мають ніякої індивідуальності, тому що вона, безумовно, є, але більшість черепах вважають за краще залишатися у своєму власному середовищі. Вони не хочуть, щоб з ними гралися. І коли вони стикаються з будь-якою загрозою, їхня перша реакція - не напад. Вона полягає в тому, щоб втягнутися в панцир і сховатися. Звучить знайомо?

Моє життя було б легшим, якби у мене був панцир, як у черепахи. Пам'ятаєш, як ти допомагала мені будувати панцир з картонних коробок? Я назбирала камінців у парку, і ми разом наклеїли їх на коробки в моїй вітальні. Звісно, це виглядало не по-справжньому - нам було лише по сім років. Але коли у мене був поганий день, мені було куди сховатися.

Як довго ця мушля протрималася? Тиждень? Два? Я просто пам'ятаю, що одного дня прийшла додому, а її вже не було. Моя мама розібрала її, поки я була у школі, і викинула на смітник. Вона розірвала її на шматки так, що не було жодного шансу відновити. Вона сказала мені: *Ось чому в тебе є лише одна подруга, Дон.*

Ніби мені потрібен ще один друг, окрім тебе. Я просто хотіла б, щоб ти не жила зараз на іншому кінці країни.

Найближча річ, яку я зараз маю до панцира, - це мої круглі окуляри з черепахового панцира, які я придбала близько року тому. Не думаю,

що ти їх бачила. Не хвилюйся - вони зроблені не зі справжнього черепахового панцира.

Компанія, в якій я працюю, називається Vixed. Вони продають натуральні вітамінні добавки або щось подібне. Я впевнена, що скоро дізнаюся про неї більше, хоча я займаюся лише бухгалтерією, тож мені не обов'язково знати деталі всіх їхніх операцій. Я отримала поштою тридюймовий файл з інформацією про продукцію компанії, хоча в ньому, на жаль, бракувало даних про її ефективність. Можливо, я могла б запропонувати деякі рандомізовані контрольовані дослідження в цьому напрямку? Я намагаюся придумати, як зробити себе більш корисною.

Вранці мій новий бос Сет повів мене по місту, щоб познайомити з усіма. До сьогодні я зустрічалася з Сетом лише один раз, коли була у нього на співбесіді. Коли я познайомилася з ним, у мене виникло гарне відчуття. Йому сорок з чимось, він дуже доброзичливий, на відміну від черепахи, і здавалося, що він був у захваті від того, що я прийшла працювати бухгалтером компанії.

Але сьогодні Сет здавався іншим. У день нашого знайомства він був більш чарівним - весь час посміхався і був схвильований кожною дрібницею, яку я хотіла сказати. Сьогодні ж він здавався розсіяним. Він ганяв мене по офісу, не даючи мені шансу запам'ятати чиєсь ім'я або зробити щось більше, ніж швидко привітатися. Він п'ять разів подивився на годинник, поки водив мене по кабінетах. Крім того, коли я ставила йому запитання, здавалося, що він не знав багатьох відповідей. Це мене дуже розчарувало.

Наприклад, я запитала його, як часто чистять холодильник. Він виглядав здивованим. Тоді я пояснила йому, що багато бактерій, таких як лістерії, можуть легко рости при низьких температурах. У мене було досить багато даних про це, але коли я спробувала поділитися цими даними з Сетом, він, здавалося, не був зацікавлений. Він лише пробурмотів щось про те, що треба запитати у прибиральників. Потім він сказав: "*Господи, Дон*".

Мені почало здаватися, що Сет розлютився на мене, бо так завжди казав мій батько, коли я робила щось, що його дратувало. Господи, Дон. Він говорив це часто. Практично щодня.

Останньою зупинкою нашого туру був мій кабінет. На попередній роботі у мене був власний кабінет, хоча він був крихітний і без вікна. Але все одно це було краще, ніж ця крихітна кабінка. У ній немає де сховатися. Крім того, стілець, який мені надали, не виглядав дуже зручним. Він не мав достатньої підтримки для попереку. Мені доведеться запитати Сета про альтернативні варіанти сидіння.

Сет познайомив мене з жінкою, яка працювала в сусідній кабінці. Я рада, що він це зробив, бо мені важко представлятися людям. Я завжди почуваюся незручно, а потім, якщо я чекаю занадто довго, буває занадто пізно. Ти не можеш представитися комусь, коли працюєш з ним місяць. Тож я була рада, що Сет представив мене.

Він сказав мені, що її звать Наталі. І вона наш найкращий продавець. Він сказав, що якщо мені потрібно буде щось дізнатися, то Наталі - саме та людина, до якої я можу звернутися.

Я закарбувала її ім'я в пам'яті. *Наталі, Наталі, Наталі*. На ній були навушники з мікрофоном, але вона зняла їх для представлення. Вона навіть підвелася, похитуючись на парі яскравих червоних човників, які жодна з нас ніколи б навіть не подумала носити. Вона приблизно нашого віку, близько тридцяти, і надзвичайно вродлива. Найбільше мені в ній подобалося її волосся. Воно було жовтим, як колір кукурудзяного шовку, і спускалося аж до середини спини. Воно виглядало таким м'яким і шовковистим, що мені майже хотілося простягнути руку і провести по ньому пальцями.

Пам'ятаєш, як я простягнула руку, щоб доторкнутися до волосся Беккі Дойл, а вона так подряпала мені обличчя, що я кілька місяців не могла позбутися червоного сліду? Тепер я знаю краще.

Натомість, я торкнулася свого волосся. Це було не так приємно. Моє волосся такого ж тьмяного каштанового кольору, як і завжди, і в ці дні я тримаю його коротко підстриженим біля голови. Я додаю фото. Але навіть якби у мене було довге волосся, воно не було б таким м'яким і шовковистим, як у Наталі, і, правду кажучи, мені не подобається, як моє волосся відчувається на потилиці. Воно змушує мою шкіру повзати, саме тому я підтримую його таким коротким.

Наталі передала мені величезний привіт. А посмішка зробила її ще гарнішою. Вона сказала: "Ласкаво просимо до Vixed!"

У неї була гарна посмішка. Привітна посмішка. У неї також був дуже гарний голос. Здавалося, що вона могла б стати співачкою або озвучувати фільми. Наталі здавалася дуже милою людиною. Вона була першою сьогодні, з ким мені не хотілося ховатися в свою неіснуючу шкаралупу.

По тому, як Сет дивився на неї, я зрозумів, що вона йому теж дуже подобається. Вона, мабуть, чудово справляється зі своєю роботою.

Наталі розказувала, як мені сподобається працювати у Vixed. І чим більше вона говорила про це, тим краще я себе почувала.

Мені дуже подобається Наталі. За все своє життя ти - єдина людина, з якою я знайшла спільну мову, і повір мені, я знаю, що ніколи не буду близьким з Наталі так, як з тобою, але було б непогано мати випадкового друга, з яким можна випити чашку кави або повечеряти після роботи. Ти завжди казала, що я повинна намагатися заводити більше друзів, і я намагаюся. Справді намагаюся.

З повагою,
Дон Шифф

Кому: Дон Шифф
Від Мія Ходж
Тема: Привітання

Перш за все, вітаю з новою роботою! Я знаю, що заводити друзів важко, але ця Наталі здається дуже милою. Просто пам'ятай залишатися собою, добре?

ХХО,
Мія

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ

НАТАЛІ

"НАТАЛІ, я просто хочу, щоб ви знали, я люблю вашу продукцію".

Мені телефонує Кармен Салінас із місцевого магазину здорового способу життя в Квінсі. Незважаючи на те, що її магазин крихітний, вона є цінним клієнтом. Я роблю все можливе, щоб надати їй знижки на товари, тому що повна ціна для неї важка.

"Я дуже рада", - кажу я.

"Collahealth - найкращий, - продовжує Кармен. "Я сама використовую його останні кілька тижнів і клянуся Богу, я виглядаю на десять років молодшою!"

"Я знаю!" кажу я. "Я думаю, що це просто диво. Я і дня не можу прожити без нього!"

"Я теж!"

Collahealth - це наш новий продукт, який являє собою капсули, що містять спеціальну формулу колагену. Клянуся, це просто магія. Мені навіть не доводиться її продавати. Вона сама себе продає.

Насправді, це не зовсім так. Мені все одно доводиться багато працювати.

"То ви хочете ще одну коробку?" питаю я.

"Нехай буде дві!"

Я записую деталі розпродажу і домовляюся про відправку додаткових коробок до магазину Кармен. Весь цей час маленька фігурка черепахи дивиться на мене. Я відтираю ще трохи темно-червоного матеріалу, що прилип до її поверхні. Якщо це справді був подарунок від Дон, я дивуюся, як вона сама його не відчистила. Вона одержима чистотою. У мене є спокуса викинути його у смітник, але якщо це був подарунок від Дон, я не хочу, щоб вона образилася і подумала, що він мені не подобається.

Тільки мені це *не* подобається. У мене від нього мурашки по шкірі. І що це була за темно-червона речовина, яка забруднила мої пальці? Виглядає майже як...

Кров.

Я не можу дозволити своїй уяві втекти від мене. На моєму столі немає закривавленої фігурки черепахи. Це, мабуть, просто... я не знаю, фарба, яка стерлася з якоїсь іншої фігурки, яка була упакована разом з нею. Це має набагато більше сенсу, ніж кров.

І все ж, черепаха мене лякає.

Нарешті, я штовхаю черепаху мізинцем до кута столу і повертаю її так, щоб вона дивилася від мене, на стіну моєї кабінки. Так-так, так краще.

Вже майже полудень, а Дон все ще не з'явилася на роботі. Я дзвонила їй ще два рази. Відправила ще одне повідомлення. Я не знаю, що робити. Вона згадала, що її мати живе в Беверлі, але я не знаю, як з нею зв'язатися. Стів з відділу кадрів, напевно, має її номер. Я не знаю, чи дозволено йому його розголошувати, але впевнена, що зможу зачарувати його, щоб він віддав його мені. Але чи не перегинаю я палицю? Дон запізнюється на роботу на кілька годин. Але вчора я отримала від неї терміновий електронний лист - вона була чимось засмучена, тому звернулася і до мене, і до свого боса з приводу "дуже важливої справи". А потім той дивний телефонний дзвінок...

Допоможи мені.

Тоді мені здалося, що вона була в істеричі. Але тепер, коли минуло кілька годин, я вже не впевнена. Може, з Дон все гаразд. Може, це був просто клієнт по телефону. А о другій у неї зустріч із Сетом, тож я впевнена, що вона з'явиться до того часу.

У будь-якому випадку, я не можу зараз про це думати. Через п'ятнадцять хвилин у мене інтерв'ю для подкасту, до якого я готувалася весь тиждень.

Після того, як я поклала слухавку з Кармен, я беру свій особистий ноутбук, який взяла зранку на роботу, і прямую до конференц-залу. Щойно я виходжу зі свого кабінету, я стикаюся з Калемом МакКаллафом, який саме йшов до мене.

"Привіт, Нат. Пообідаємо?"

Калєб, як завжди, трохи пом'ятий, але неймовірно милий. Калєб ніколи не носить краватки, і я не думаю, що ця біла сорочка коли-небудь бачила гарячий кінець праски, але він же не займається продажами і не має справу з людьми. Сет найняв Калєба кілька місяців

тому для роботи над оновленням нашого веб-сайту та його налаштуванням для стимулювання продажів через сам веб-сайт. Він приходить в офіс кілька днів на тиждень і зазвичай працює в порожньому кабінеті.

Крім того, ми зустрічаємося вже майже два місяці.

"Я трохи зайнята". Я вибачливо посміхаюся. "У мене інтерв'ю для подкасту через п'ятнадцять хвилин".

"О, точно." Калєб киває. "Удачі з цим. У тебе все вийде".

Він посміхається мені, коли бажає удачі. Калєб виглядає трохи вище середнього - високий і довгов'язий, з мішкуватими очима, але коли він посміхається, це змінює його. Коли він посміхається, то стає схожим на кінозірку. Коли він вперше мені посміхнувся, я не встояла.

Але за останні (майже) два місяці я відкрила для себе багато інших якостей Калєба, які я обожаю, окрім його сліпучої посмішки. Він працьовитий, вправний у комп'ютерах, до біса веселий і, найголовніше, він хороший хлопець. Що б ви не підробляли, важко підробити справжню добру людину. Це також надзвичайно рідкісне явище.

Хоча найбільше мені подобається в Калєбі те, як він дивиться на мене. Ніби він не може повірити у свою удачу.

Я зустрічалася з багатьма хлопцями у своєму житті. Занадто багато, напевно. І мої останні стосунки були повною катастрофою, яка змусила мене серйозно хвилюватися за свою безпеку. Але вперше за тридцять років я відчуваю, що, можливо, зустріла того самого. Ми були разом зовсім недовго, але іноді не потрібно багато часу, щоб зрозуміти. Мої бабуся з дідусем зустрічалися лише один місяць, перш ніж побратися. І вони були одружені шістдесят років.

Не те, щоб ми з Калєбом збиралися заручитися найближчим часом. Я маю на увазі, що ми ще навіть не спали разом. Але я бачила, як це станеться. Я бачила, як проведу своє життя з цим чоловіком. І я готова взяти на себе такі зобов'язання. Калєб теж готовий. Його батько помер, коли він був юним, і це зробило його спраглим до створення сім'ї. Він сказав мені, що просто чекає на правильну жінку - *натяк, натяк*.

Тож я дозволила Калєбу притягнути мене ближче до себе, притиснувши його губи до моїх під мерехтливим флуоресцентним світлом. Це офісний поцілунок, але цього достатньо, щоб я відчула

мурашки на ногах. Іноді найцнотливіші поцілунки бувають найсексуальнішими.

"Я чудово провела час минулої ночі", - бурмочу я.

Він дивиться на мене. "Я теж. Ти навіть не уявляєш..."

Калєб прийшов на вечерю до мене вчора ввечері. Я замовила китайську їжу, а потім у нас був досить палкий сеанс поцілунків. Але він був справжнім джентльменом і не наполягав на тому, щоб я пішла далі або залишилася на ніч. Що було б досить доречно, враховуючи, що я б неодмінно погодилася, якби він це зробив. Калєб *шанобливий*. Це ще одна рідкісна якість.

Хоча мені було *трохи* сумно, коли він пішов додому лише о 9:30.

"Слухай, - кажу я йому. "Ти не бачив сьогодні Дон, чи не так?"

"Кого?"

"Жінку з сусідньої кабінки". Він все ще дивиться на мене розгублено, тож я додаю: "Ту, що з дуже коротким волоссям, як під військову зачіску? Дуже любить черепах?"

"О." Він клацає пальцями - всі знають про Дон та її черепах. "Точно. Ні, я не бачив. А що?"

Я подумую, чи не розповісти йому про те, що Дон запізнилася сьогодні вранці, і про дивний телефонний дзвінок. Але я намагаюся показати себе з найкращого боку на цьому етапі наших стосунків, і не хочу, щоб він думав, що я хвилююся. До того ж я запізнююсь на інтерв'ю для подкасту.

"Нічого", - кажу я. "Не зважай".

Він тягнеться до моєї руки і переплітає свої пальці з моїми. Потім стискає мене. "Приголомши їх у подкасті, Нат".

"Зроблю все, що зможу". Поки я не забула, я простягаю руку до коробки з футболками і витягую велику, призначену для нього. "До речі, ось твоя футболка на суботу".

Я притискаю її до грудей, щоб переконатися, що вона правильного розміру. Калєб високий, але не схоже, що сорочка буде йому замала. Виглядає ідеально.

"Я це ціную", - каже він. "Не можу дочекатися, щоб намотувати кола навколо тебе".

Я грайливо ляскаю його по плечу. "Мрій. Я тренувалася."

"А я просто від *природи* добре бігаю".

Я сміюся, а він підморгує мені, вириваючи футболку з моїх рук, і повертається до свого робочого місця. Я справді хотіла б піти з ним на обід сьогодні. Після того дивного телефонного дзвінка я весь ранок почуваюся виснаженою, і було б непогано вийти кудись і забути про свої проблеми. Але я мушу дати це інтерв'ю. Воно дуже важливе.

Коли я приходжу до конференц-залу, я дістаю з сумочки свою косметичку і ще раз оглядаю себе перед тим, як почати інтерв'ю. Я розумію, що безглуздо турбуватися про те, як я виглядаю для подкасту, але я завжди почуваюся впевненіше, коли знаю, що маю добрий вигляд. Звісно, моя помада ще не стерлася з ранку, туш не злиплася в куточку ока, а шкіра виглядає рожевішою і здоровішою, ніж сьогодні вранці.

Я нахиляю камеру, щоб швидко поглянути на своє волосся - коріння вже починає виднітися. Усе дитинство у мене було ідеальне золотисто-русяве волосся, а потім, коли мені було близько двадцяти, воно перетворилося на брудно-русявий колір, що вимився. Але немає нічого, що не виправить похід до салону - Магда творить чудеса. Сподіваюся, я встигну з'їздити до забігу в суботу.

Щойно я засовую свій компакт назад до сумочки, як на моєму ноутбучі з'являється дзвінок. На екрані блимає ім'я Шеррі Белл. Я відповідаю на дзвінок і розтягую посмішку на обличчі, хоча Шеррі мене не бачить. Знову ж таки, це не має значення. Коли ви посміхаєтеся, люди можуть почути це у вашому голосі. Я завжди посміхаюся під час дзвінків з продажу - *посміхайтесь перед тим, як набрати номер*.

"Наталі!" Шеррі звучить так, ніби вона теж посміхається. У неї чудовий голос. Дуже бадьорий, як у дівчинки по сусідству. "Ви готові?"

"Так, готова", - кажу я.

У минулому я вже давала кілька інтерв'ю для подкастів, тож почуваюся відносно досвідченою в цьому питанні. Зазвичай я знаходжу тихе місце, наприклад, конференц-зал, і вкладаю гроші в пристойний мікрофон, щоб слухачі могли мене почути. Це вже п'яте подкаст-інтерв'ю, яке я даю для просування свого забігу 5К, тож я зовсім не повинна нервувати.

Але щось у цьому дні змушує мене нервувати.

"Сьогодні до нас приєднається Наталі Фаррелл", - лунає з динаміків голос Шеррі. "Наталі організувала забіг на 5 кілометрів цієї суботи на користь фонду, який займається дослідженнями церебрального паралічу".

"Саме так, Шеррі."

"Тепер, Наталі, я чула, що у вашому благодійному забігу бере участь чимало людей?"

Я прочищаю горло. Ключ до розмови в подкасті - не затягувати її надовго. Ви хочете, щоб це була розмова, а не монолог. "Так, саме так. Я працюю в чудовій компанії під назвою Vixed, яка продає харчові добавки, і майже всі мої колеги будуть балотуватися, а також багато людей у громаді. Ми вже зібрали достатньо грошей і продовжуємо збирати пожертви".

"І ви робите це не вперше, чи не так?"

"Це вже п'ятий раз. І цього року до нас долучилося більше людей, ніж будь-коли раніше".

"Дивовижно." Шеррі робить паузу. "А тепер розкажіть мені трохи про цю благодійність. Я чула, що вона дуже важлива для вас".

Я смутно усвідомлюю, що Шеррі поставила мені запитання і я маю на нього відповісти, але щось мене відволікло. Перед початком подкасту я перевела телефон у беззвучний режим і поклала його на конференц-стіл поруч із ноутбуком. Тепер телефон вібрує від вхідного дзвінка. Я дивлюся на екран - дзвінок із заблокованого номера.

Як і сьогодні вранці.

Допоможіть мені.

"Наталі?" Голос Шеррі відволікає мене від моїх думок. "З вами все гаразд?"

"Так, так". Слава Богу, що вона може відредагувати це перед трансляцією. Я відчайдушно хочу відповісти на дзвінок, але усвідомлюю, що це буде неймовірно неввічливо, тому переадресовую його на голосову пошту. "Вибачте за це. Що ви хотіли запитати?"

"Мені просто цікаво, чому ця благодійність так близька вашому серцю".

"Ну..." Я заплющую очі і роблю глибокий вдих. Я завжди задихаюся на цьому етапі, але принаймні це відволікає мене від таємничого телефонного дзвінка. "У моєї найкращої подруги в дитинстві був

церебральний параліч. Вона багато з цим боролася. На жаль, її більше немає з нами. Тож це на честь Амелії."

"О, Боже. Я чую, як вам її не вистачає. Я впевнена, що вона дивиться на вас згори і вдячна за те, що ви були і залишаєтеся хорошим другом".

"Так. Я... я сподіваюся на це".

Я роблю ще один глибокий вдих, намагаючись повернути собі самовладання. Важко говорити про Амелію, але я роблю це через неї. Про це завжди потрібно говорити.

Наступні п'ятнадцять хвилин ми говоримо про саму благодійність та деталі забігу. Ця субота обіцяє бути чудовим днем, і ми збираємося влаштувати чудове шоу у Флоріан Холі, який є початковою і кінцевою точкою забігу.

Я сподіваюся, що все пройде без сучка і задирки.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

ЄДИНЕ, що мені подобається в моїй роботі, так це те, що я не застрягла в офісі на цілий день. Я б збожеволіла, якби мені довелося проводити в кабінеті з дев'ятої до п'ятої з понеділка по п'ятницю. Але, на щастя, Сет дозволяє мені їздити в магазини вітамінів і здоров'я в районі Бостона, тому що він знає, що особистий контакт може допомогти збільшити продажі.

Невдовзі після швидкого перекусу в офісі я їду на торгову зустріч до магазину продуктів харчування в Квінсі. Квінсі - приміське містечко на червоній лінії метрополітену, яке здебільшого складається з еkleктичної суміші людей, які хочуть жити поруч із містом, але не можуть дозволити собі платити високі ціни на житло в Бостоні. А ще тут є дивовижний Чайнатаун, де я могла б вечеряти щовечора.

Там також є велика кількість вітамінних магазинів, і до цього часу я продавала продукцію майже в кожному з них. Мені подобається думати про себе як про офіційну лисицю Квінсі. Сьогодні я відвідала один з магазинів, в якому раніше ніколи не продавала, але мені вдалося піти з замовленням на три коробки нашої продукції. І власник повідомив мені, що якщо вони добре продаватимуться, він попросить більше.

Коли я повертаюся в машину з документами на нові замовлення, то перевіряю телефон. Там на мене чекає смс від мами:

Прийдеш в неділю на вечерю?

Майже кожні вихідні мама запрошує мене на недільну вечерю заздалегідь. Це щось на кшталт традиції в нашій родині. Якось вона сказала мені, що (не дуже) таємно сподівається, що одного разу я з'явлюся з серйозним хлопцем, але, на жаль, я ще не зустрічалася ні з ким, хто був би гідний недільної вечері. Зрештою, кого б я не привела, він буде смажитися на грилі всю ніч.

Але цієї неділі я вперше розглядаю можливість запросити гостя: Калеба. Я дійсно відчуваю, що він може бути тим самим хлопцем.

Принаймні, він міг би витримати безперервні розпитування моєї мами. І якщо я запрошу його, він скаже "так".

Я набираю повідомлення:

+ Я приведу... ↑

Перш ніж я змогла набрати решту речення, я переосмислила його. Те, що є у нас з Калемом, - це чудово, але ще дуже рано. Я ще не знаю, чи хочу я підпорядковувати його своїй матері. І якщо у нас нічого не вийде, я ніколи не почую кінця *«Що сталося з тим милим Калемом? Чому цей тобі не підійшов?»* Тому я переробляю свій текст:

Я принесу салат

Принести салат - набагато розумніший вибір, ніж привести Калеба. Зрештою, моя мама готує тільки жирну, жирну їжу.

Я прокручую повідомлення на телефоні. Одразу після подкасту я перевірила голосову пошту, але заблокований абонент не залишив повідомлення. І ось уже майже третя, а від Дон досі немає жодної звісточки. Вона з тих людей, які завжди відповідають на текстові повідомлення протягом п'яти секунд, тому відсутність відповіді протягом цілого дня є надзвичайно дивною. Я відправляю швидке повідомлення Сету:

Дон з'явилась на твоїй зустрічі о другій?

Одразу ж на екрані з'являються ці маленькі бульбашки. Через секунду з'являється його відповідь:

Ні. Мабуть, вона забула.

Дон забула про зустріч? Це здається малоймовірним. Хоча зараз, коли я думаю про це, було кілька зустрічей нещодавно, коли вона з'явилася якраз тоді, коли зустріч закінчувалася, і виглядала збентеженою, коли

зрозуміла, що запізнилася на годину. Але ця проблема вирішилася сама собою, і останнім часом Дон поверталася до своєї майже лякаюче швидкої поведінки. Насправді, якби Дон з'явилася хоча б на мілісекунду пізніше запланованого часу початку зустрічі, я б знепритомніла від шоку.

І, звісно ж, було її прохання зустрітися зі мною, з приводу тієї "дуже важливої справи". І в дуже нехарактерній для неї манері вона пішла раніше і проігнорувала мене. А потім цей телефонний дзвінок сьогодні вранці...

Допоможіть мені.

Це на неї зовсім не схоже. Щось не так. Я *знаю*, що щось не так. Може, всі інші в офісі не звернули уваги, але вони не чули, як Дон говорила по телефону. Вона в біді.

Мене вразило, що Дон живе в Квінсі. Не так далеко звідси, якщо я правильно пам'ятаю. Якось я заїхала за нею, коли її машину ремонтували. Вона все говорила і говорила про те, що не знає, як добиратиметься на роботу, тож я зголосилася відвезти її туди й назад, думаючи, що так ми зможемо краще пізнати одне одного, хоча так не вийшло. Вона весь час говорила про черепах, навіть коли я намагалася розпитати її про деталі її життя.

У будь-якому випадку, адреса досі зберігається десь у мене в мозку. Вона живе на...

Лейк-стріт? Так?

Ні. *Ларк-стріт*. Як пташка.

Я вводжу *Ларк-стріт* у свій GPS, і як виявилось, це крихітна вуличка неподалік від Квінсі-центру і мого улюбленого суши-бару "Хот-пот". Це менш ніж за десять хвилин звідси. Я не пам'ятаю номер її будинку, але вуличка досить маленька, і якщо я туди проїду, то, напевно, впізнаю її. І тоді я зможу переконатися, що з нею все гаразд.

Перш ніж я встигаю передумати, я натискаю на "старт" у своєму GPS, і уривчастий британський жіночий голос наказує мені повернути праворуч на наступному світлофорі. Хоча я віддалено знаю, де знаходиться її будинок, я не наважуюсь їхати кудись без свого GPS. Вулиці у великому Бостоні просто не мають сенсу. У деяких частинах країни ви можете повернути тричі і опинитися там, звідки почали. Тут же, повернувши тричі, ви безнадійно заблукали.

Через сім хвилин мій GPS вказує мені повернути праворуч на Ларк-стріт. *Ваше місце призначення знаходиться праворуч.* Звичайно, я не знаю, який її будинок. Але якщо їхатиму повільно, то зможу з'ясувати. Він був жовтогарячого кольору зі світло-блакитною обробкою, всього один поверх, з невеликим, але доглянутим подвір'ям.

Будинки на вулиці - відносно невеликі, на одну сім'ю. Я здаю будинок у Дорчестері - напрочуд крихітний, зважаючи на високу орендну плату, хоча він двоповерховий. Дон живе досить далеко від центру міста, тож вона, мабуть, платить за оренду менше, ніж я.

Коли я проїжджаю приблизно половину вулиці, то гальмую. На під'їзній доріжці припаркована машина, яка виглядає точно так само, як та, в яку я бачила, як Дон залазить наприкінці дня. Зелена "Хонда Сівік".

Це колір черепахи.

Я повертаю голову праворуч і саме тоді бачу його. Жовтогарячий будинок з блакитним оздобленням. Будинок Дон.

Я зупиняюся біля її будинку. У передній частині будинку кілька вікон, і всі вони темні. Я не бачу силуету Дон у вікні або будь-яких інших ознак того, що вона може бути вдома. Але я також не бачу розбитих вікон чи ознак того, що сталося щось жахливе.

Я глушу двигун і ще на мить залишаюся в машині, розмірковуючи, що робити. Ми з Дон не найкращі подруги. Але у мене таке відчуття, що у Дон немає справжніх друзів. Усе, що в неї є, - це її літня мати, яка живе на півночі Бостона. Якщо з нею щось трапиться, якщо вона пораниться або захворіє, можуть пройти дні, перш ніж хтось дізнається, що сталося. І на той час може бути занадто пізно.

Допоможіть мені.

До біса. Я виходжу з машини.

Виходжу з "Хюндая", розгладжуючи складки на кремовій спідниці. Дон завжди каже мені, як сильно вона захоплюється тим, як я одягаюся. Це кумедно, бо вона завжди одягається дуже стримано. У неї дуже ніжні риси обличчя - ніс-гудзик і величезні карі очі, які займають половину обличчя, - а також підтягнута фігура, і якби вона захотіла, то могла б стати карколомною. Але замість цього вона одягається в безформні блузки та штани, які принаймні на розмір більші за неї. Каштанове волосся вона обрізає приблизно на півдюйма від черепа -

надто коротке, щоб його можна було назвати навіть милою стрижкою під ельфа. Я пропонувала їй кілька модних порад, але вона ніколи не була зацікавлена.

Чесно кажучи, якщо мова не йшла про черепах, Дон взагалі важко було розговорити на будь-яку тему.

Мої червоні підбори цокають по доріжці, коли я прямую до вхідних дверей. Я натискаю великим пальцем на дверний дзвінок, і дзвін резонує всередині будинку. А потім я чекаю.

Ніхто не відповідає.

Мало того, що ніхто не відповідає, я не чую нічого зсередини будинку. Ні кроків. Ні пирососа, що заглушає звук дверного дзвінка. Нічого. Мертва тиша.

Я дзвоню у двері ще раз, але вдруге нічого не змінюється. Очевидно, що ніхто не збирається відчиняти їх.

Я ще раз дістаю з сумочки телефон, ще раз перевіряючи, що Дон зі мною не зв'язувалася. Вона не зв'язувалася. Є ще одне повідомлення від Сета, але це все.

На вітальному килимку під моїми ногами - зображення двох черепах, які плавають пліч-о-пліч, тримаючись за руки. Між їхніми тілами надряпане слово "ласкаво просимо". Я сходжу з килимка і перевертаю його, сподіваючись, що під ним може бути запасний ключ. Нічого не знаходжу.

Я озираюся в обидва боки кварталу, щоб перевірити, чи не стежить за мною хтось. Район Доун здається досить тихим. Якби тут щось і сталося, то не було б жодного свідка. Я витягну ший і помічаю стежку вздовж будинку. Б'юся об заклад, там є задні двері.

Я йду стежкою, яка веде до крихітного подвір'я Дон. Я бачу задню частину її будинку, а також двері. Це, мабуть, виглядало б підозріло, якби за мною хтось стежив, але я не думаю, що хтось цим займається. У будь-якому разі, я не роблю нічого поганого - я просто стурбована колега. У короткій спідниці та червоних туфлях я не дуже схожа на грабіжницю.

Я штовхаю двері, і вони відчиняються. Тоді я кладу руку на ручку задніх дверей. Вона холодна, але легко повертається. Задні двері не замкнені.

Я вагаюся, обережно штовхаю задні двері. Одна справа - піти до будинку Дон і подзвонити в двері. Зовсім інша справа - увійти до її будинку без її дозволу. Всі знають, що Дон трохи дивна. Що, як вона сидить у вітальні зі зброєю? Технічно, я втручаюся. Вона може застрелити мене і матиме на це повне право.

З іншого боку, я не можу уявити собі нешкідливу маленьку Дон Шифф, яка сидить у своїй вітальні з обрізом рушниці. І я не можу позбутися відчуття, що вона в біді. Я повинна це перевірити - можливо, їй потрібна моя допомога. І я не можу викликати поліцію. Вони не прибіжать сюди, бо доросла жінка не відчиняє двері.

Будь ласка, не стріляй в мене, Дон.

"Дон?" гукаю я, коли заходжу до неї на кухню через чорний хід.
"Дон, це Наталі! З роботи!"

Ніхто не відповідає.

Кухня Дон надзвичайно охайна. Я не дуже здивована, але й не була б шокована, якби дізналася, що Дон - така собі барахольниця з брудним посудом і старими газетами, складеними до самої стелі. Мушу зізнатися, ми з Кім пару разів висували такі гіпотези. Але ця кухня виглядає цілком нормально. Це може бути чиясь кухня. Ну, за винятком черепащачих сільничок і перечниць.

Сама кухня здається нормальною, але є ще дещо, що насторожує.

На столі стоїть пляшка вина. Червоне вино, наповнене приблизно наполовину, ще не відкорковане. На столі також стоїть келих для вина, на дні якого є залишки червоної рідини. І ще один келих. Тільки він розбитий на підлозі.

Можливо, я не найкраща подруга Дон, але я знаю її досить добре, щоб зрозуміти, що вона не залишила б пляшку вина відкоркованою на кухонному столі. І вона точно не залишила б розбите скло на підлозі.

Я мала рацію. Тут сталося щось жахливе.

Я повільно йду через кухню. Як би я не хотіла знайти Дон і допомогти їй, я боюся, що в будинку може бути зловмисник. Ну, ще один зловмисник. Що б не сталося з Дон, я не хочу, щоб це сталося і зі мною. Я маю бути обережною.

Ось чому, коли я проходжу повз блок ножів на її кухонному столі, я витягаю один з них. Краще перестраховатися, ніж потім шкодувати.

Мої холодні пальці обхоплюють руків'я ножа. Я штовхаю двері до темної вітальні, і перше, що мене вражає, - дивний запах. Це не запах гнилі чи чогось подібного. Це майже як... мокрі водорості.

Перш ніж я встигаю замислитися над дивним запахом, я помічаю гігантський резервуар, наповнений водою. Це акваріум, освітлений сьайвом зсередини, але я не бачу жодної риби всередині. Я опускаю голову, щоб зазирнути у воду.

Це черепаха.

Звичайна черепаха, розміром з мою долоню, плаває в цьому гігантському акваріумі. Ну, вона не стільки плаває, скільки сидить на камені, її темно-зелений панцир виблискує, коли вона дивиться на мене. Я ніколи не мала сильних почуттів до черепах, так чи інакше, але ця черепаха мене нервує. Мені хочеться нагримати на неї, щоб вона перестала витріщатися. Це *грубо*.

Мабуть, у черепах просто немає ніяких манер.

"Дон?" гукаю я знову.

Ніякої відповіді. Де вона, чорт забирай?

Поруч з акваріумом для черепах стоїть велика книжкова полиця. У кімнаті темно, але я все ще можу розгледіти її вміст. Я завжди думала, що Дон тримає багато черепах у своєму кабінеті на роботі, але я помилялася. Я не знала, що означає "*багато черепах*", поки не побачила цю книжкову полицю.

Кожна полиця *переповнена* фігурками черепах. Черепахи, черепахи, черепахи. Скляні, керамічні, мармурові, навіть опудала черепах. Кожен сантиметр книжкової шафи має подобу черепахи, за винятком одного порожнього місця посередині другої за висотою полиці.

Щось у цій книжковій шафі змушує мою шкіру вкритись мурашками. Я роблю крок назад, але ледь не перечіпляюся через невдало розміщену тахту. Я дивлюся вниз - пуфик перекинутий.

Але я його не перекидала. Він уже був перекинутий таким чином.

Тоді я помічаю перекинутий стілець, що лежить на підлозі. Я підкрадаюся ближче, вдивляючись у темряву. А потім бачу, що лежить на килимі.

І я кричу.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

ВІСЬМОМА МІСЯЦЯМИ РАНІШЕ

Кому: Vixed Employees

Від: Наталі Фаррелл

Тема: Вітальна вечірка!

Я сподіваюся, що всі чудово привітають нашу нову співробітницю, Дон Шифф! Вона замінить Едгара Хайнса на посаді нашого нового бухгалтера, тож їй доведеться нелегко, але я вже можу сказати, що вона чудово впорається з роботою. Я принесла напої, якими можна буде насолодитися в кімнаті відпочинку о 3-й годині, щоб привітати нового члена родини Vixed.

Будь ласка, приєднуйтеся до нас!

Наталі

Кому: Мія Ходж

Від: Дон Шифф

Тема: Привітання

Дорога Мія,

Цього тижня я прикрашала свою кабінку. Я хотіла зробити щось подібне до того, що є у Наталі, тому що мені подобається її почуття стилю. У неї в кабінці в горщику росте рослина з гарними фіолетовими квітами, і я помітила, що вона поливає її щодня. Вчора я запитала її про це, і вона сказала, що це ірис.

Тож вчора після роботи я пішла до продуктового магазину і купила такий самий ірис, як у Наталі.

Я знаю, про що ти думаєш. Ти завжди казала, що я не повинна намагатися бути схожою на інших, більш популярних дівчат. Я повинна просто бути собою, і т.д. і т.п. Але я зробила не так, як Наталі - я додала свій власний унікальний штрих. Я прикрасила рослину деякими з моїх домашніх черепах. Я не маю на увазі справжніх

черехах, звичайно. У мене є купа скляних черепах різних форм, розмірів і навіть кольорів, хоча це не зовсім біологічно точно.

Я посадила одну з черепашок у ґрунт поруч з квітучим ірисом. Потім я оточила горщик ще кількома черепахами. У мене також є килимок для мишки з черепахою, який я купила для себе - це фотографія морської черепахи, яка плаває в зеленому океані. Хоча я все ще почуваюся некомфортно на новому місці, мені стало легше, коли мої черепахи були зі мною.

Наталі допомогла мені відчувати себе бажаною гостею. Вона була такою милою. Наприкінці мого першого тижня вона влаштувала для мене невелику вітальну вечірку в кімнаті відпочинку з напоями та іншим! Щоправда, це був лише пакетик чіпсів "Дорітос" і пляшка дієтичної коли, але все одно це було дуже мило з її боку. Я не знаю, чи хтось влаштував мені коли-небудь вечірку за все моє життя.

Ти завжди запитувала мене, чому в дитинстві я ніколи не святкувала дні народження і не дозволяла тобі їх влаштувати, а я боялася тобі розповісти. Що ж, ось моя сповідь. Коли мені виповнилося п'ять років, мама влаштувала в нашому домі велику вечірку на мій день народження, запросивши всіх дітей з нашої дошкільної групи. Але діти не переставали гратися з моїми речами, і я почала кричати, кинула на підлогу свій гарний ванільний торт з глазур'ю, а потім зачинилася у своїй спальні і відмовилася виходити. Після цього я була надто травмована, щоб коли-небудь знову захотіти вечірку, а мої батьки не були в захваті від того, що мені її влаштовували.

Я завжди віддавала перевагу приватним вечіркам, де були тільки ти і я. Пам'ятаєш, як ми разом приготували той торт й нашу власну масляну глазур, зроблену повністю з нуля? За винятком того, що ми випадково використали вдвічі більше вершкового масла, і масляна глазур мала смак чистого масла, а торт був недопеченим. Але ми все одно його з'їли, і це було краще, ніж будь-яка вечірка з купою дітей зі школи.

Але вечірка Наталі була гарною. Хоч я й не люблю "Дорітос". І дієтичну колу.

Внизу є кафе, де багато людей купують обіди, але я приношу свій обід щодня і зберігаю його в холодильнику, хоча я сильно підозрюю, що ніхто не прибирає його регулярно. Я запропонувала Сету скласти

графік, щоб люди чергували дні прибирання, і вивісити його на дверцятах холодильника. Він сказав, що подумає про це. Це було тиждень тому, а він так і не дав мені відповіді. Можливо, я запитаю його про це ще раз в кінці дня.

Сьогодні мій обід був білим. Так, я все ще віддаю перевагу однотонній їжі. Не можу пояснити чому. Я просто відчуваю себе некомфортно, коли, скажімо, я їм бутерброд, який в основному білий, а потім в ньому є великий шматок зеленого салату. Я не кажу, що не з'їм його, але я б вважала за краще, щоб бутерброд був одного кольору. Ти єдина людина в світі, яка не засуджує мене за це. Пам'ятаєш, як у шкільній їдальні інші діти грали в гру, намагаючись вихлюпнути трохи кетчупу чи гірчиці на мій обід, щоб зруйнувати його кольорову цілісність?

Я обідаю щодня приблизно об 11:40, плюс-мінус шістдесят секунд. Я йду до кімнати відпочинку, дістаю з холодильника свій бутерброд, а потім наповнюю кухоль холодною водою з фільтра. Я саме сідаю їсти, коли до кімнати відпочинку заходять Наталі та Кім зі своїми обідами (салатами) в однакових контейнерах Turperware.

Наталі та Кім проводять багато часу разом. Ти можеш не турбуватися про те, що я стану найкращою подругою Наталі (як ніби хтось може замінити тебе!), тому що Кім, схоже, вже виконала цю роль. Кім нещодавно заручилася, про що я знаю, тому що Кім постійно заходить до кабінету Наталі, а потім вони годину або й більше обговорюють планування весілля. Іноді мені хочеться приєднатися до розмови, але я нічого не знаю про планування весілля, тому мені мало що можна запропонувати. Хотілося б, щоб вони запитали мою думку про одну з суконь у журналах, які Кім приносить показати Наталі, але поки що вони цього не зробили. Але сьогодні вони запитали, чи можуть вони приєднатися до мене, і, звичайно, я погодилася.

Взагалі, я вважаю за краще їсти на самоті, але це був хороший спосіб познайомитися з Наталі ближче. І з Кім також. Можливо, ми могли б подружитися втрьох. У школі завжди були тільки ти і я, і я знаю, що ти казала, що це все, що нам потрібно, але троє людей можуть бути друзями. Це дозволено.

Кім запитала мене, чи подобається мені тут працювати. Я відповіла, що так. Я не хотіла казати, що попередній бухгалтер залишив після

себе незрозумілий безлад. Мені довелося розбиратися з усім з нуля. Але я навіть не знаю того чоловіка, тому не хотілося б говорити про те, яку жахливу роботу він зробив.

"Я ніколи не змогла б бути бухгалтером", - сказала Наталі. Вона перекинула своє шовковисте біляве волосся через плече, а потім почала розповідати про те, яка вона погана в математиці, як вона завжди ледве-ледве здавала уроки.

Я не хотіла, щоб Наталі дуже засмучувалася, тому зазначила, що вона дуже добре вміє продавати. Моя мама завжди вчила мене, що робити людям компліменти - це хороший спосіб завести друзів. Я ніколи не прислухалася до неї, але тепер розумію, що вона, мабуть, мала рацію. І оскільки у мене є шанс почати все з чистого аркуша, чому б ним не скористатися?

І взагалі, комплімент був правдивим. Я тут не так давно, але вже знаю, що Наталі - одна з найкращих продавців. Найкраща в компанії, якщо вірити таблицям. Вона надзвичайно вміє спілкуватися з людьми. Іноді, коли я чую її по телефону, я зупиняю свою роботу і просто слухаю, як вона танцює чечітку.

Кім почала хихикати і сказала: "Нат могла б продавати лід на північному полюсі. Особливо чоловікові".

Цей коментар призвів до того, що Наталі та Кім вибухнули сміхом. Гадаю, вони мали на увазі, що Наталі дуже приваблива. У нас є продавець-стажер, якому близько двадцяти п'яти років, і він завжди запитує Наталі, чи може він принести їй щось на обід, але він ніколи не запитує нікого іншого - і я майже впевнена, що він не змушує її платити за це. Кім теж симпатична, але вона не має тієї невимовної якості, яку має Наталі.

Тоді Наталі зробила мені комплімент. "Симпатичне горнятко", - сказала вона.

Вгадай, про яку чашку вона говорила? Про ту, яку ти подарувала мені багато років тому на день народження. Багато людей, зайшовши в магазин, купують перше, що побачать - зазвичай свічку, але ти завжди вкладаєш багато думок у кожен подарунок. Це керамічний кухоль, пофарбований у колір океану, з тривимірною черепахою, що плаває в ньому. Іноді мені подобається проводити пальцями по горбку панцира черепахи. Я навіть не можу передати, як сильно я люблю цю чашку, і

кожного разу, коли я п'ю з неї, я думаю про тебе і відчуваю себе щасливою.

Слова Наталі прозвучали як справжній комплімент. Іноді, коли люди говорять мені приємні речі, зрозуміло, що вони не мають цього на увазі. Іноді мені здається, що вони з мене сміються. Але Наталі говорила серйозно. На мить мені здалося, що я сиджу за крутим столом у старших класах.

Тож я подякувала їй. Потім я поставила найважливіше питання з усіх: "Ти любиш черепах?"

Наталі сказала, що так. Тоді я пояснила, що панцир черепахи насправді є частиною її скелета. Це щось на кшталт грудної клітки, тому черепах не можна відокремити від панцира. Не вбивши їх. Коли я сказала їй це, Наталі сказала: "Вау".

Я була так схвильована, що Наталі та Кім зацікавилися, дізнавшись більше про черепах. Ти - єдина людина, яку я коли-небудь зустрічала, якій було цікаво слухати про черепах, і це включаючи моїх батьків. Чесно кажучи, були часи, коли я не була впевнена, що навіть ти хочеш слухати про черепах. Але ми з Наталі та Кім їли разом протягом наступних двадцяти хвилин, і я розповіла їм багато інших цікавих фактів про черепах. Вони обидві слухали все, що я розповідала, і навіть поставили кілька запитань, на які я, звісно, змогла легко відповісти, адже я так багато знаю про черепах.

Я могла б розповісти їм набагато більше, але потім Наталі сказала, що їй треба йти на зустріч з клієнтами, і їм обом довелося піти. Я вже запланувала кілька нових цікавих фактів про черепах, про які я зможу поговорити з ними завтра. Я дам тобі знати, як все пройде.

З повагою,
Дон Шифф

Кому: Дон Шифф
Від Мія Ходж
Тема: Привітання

Ура новим друзям! До речі, про черепах, у мене є подарунок, який я тобі надсилаю! Схоже, що ти повністю пристосувалася. Я так і знала!

XXO
Mia

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ

НАТАЛІ

Я КРИЧАЛА БЛИЗЬКО ХВИЛИНИ.

Це моя думка. Залежно від того, як довго це тривало, а також від того, наскільки сильно зараз пече горло. Я кричала цілу хвилину, а потім змогла зібратися з духом і тремтячими руками набрати 911.

Зайве було б говорити, що я забралася геть з того будинку.

Зараз тут поліція. Вони рояться навколо будинку, знімають відбитки пальців або що там ще роблять поліцейські на місці злочину. Я не хочу знати. Я сиджу в машині, відколи вони приїхали. Мені не можна виходити, але я не хочу більше наближатися до того будинку.

Я зателефонувала Сету, щоб повідомити, що відбувається, і що я не повернуся на роботу. Його голос звучав приголомшено, але це ніщо в порівнянні з тим, що я відчуваю. Зазвичай я розповідаю Кім про все, але не хотіла розповідати їй про це. Вона б поставилася до цього як до цікавої плітки, а це було б неповагою. Тож замість цього я написала Калебу. Він скаже правильну річ - я знаю це.

Звісно, я одразу ж отримую відповідь:

Срань господня! З тобою все гаразд?

Не зовсім.

Я до кінця життя буду згадувати те, що побачила у тій вітальні. Вся ця кров...

Хочеш, щоб я приїхав до тебе?

Я так старалася не бути нав'язливою подружкою. Ніщо так не відштовхує. Але Калєб не схожий на хлопця, який зациклюється на таких речах. І він запропонував. До того ж, я хочу його побачити. Хочу заритися обличчям йому в груди. Так що я відповіла:

Так, будь ласка.

Щойно я надсилаю йому адресу, як мене перериває звук постукування у вікно моєї машини - за вікном з боку водія стоїть чоловік. На ньому темно-сірий костюм і краватка, і я пам'ятаю, як він коротко представився детективом, перш ніж я сховалася в машині. Я опускаю вікно.

"Міс Фаррелл?" - питає він.

"Так..."

"Мені треба з вами поговорити. Ви можете вийти з машини, будь ласка?"

Один з поліцейських у формі поставив мені кілька запитань, перш ніж я вибігла сюди. Гадаю, у детектива є ще купа запитань. І, сподіваюся, деякі відповіді. Так чи інакше, у мене немає особливого вибору, тому я виходжу з машини.

Детективу близько сорока років, він високий і привабливий у якомусь скелястому сенсі, з темним волоссям, що спадає набік, але ледь помітно. "Детектив Санторо", - каже він.

Я безмовно киваю.

"Вибачте, що мушу це зробити, міс Фаррелл", - каже він.

У детектива сильний бостонський акцент. Мені, яка виросла в Массачусетсі, приємно його чути. Коли він сказав мені вийти з машини, він сказав "маа". А якщо ми з якоїсь причини їли лобстера, він казав "лобста". У мене самої не дуже сильний акцент, хоча Калєб стверджує, що чує його. Він каже, що це мило.

"Все гаразд", - відповідаю я. "Дон... ви... знайшли її?"

Він повільно хитає головою, і я полегшено зітхаю. Коли я побачила величезну кількість крові на килимі, я була впевнена, що вона лежить десь у будинку мертва. "Ніяких слідів. Тільки кров."

"Можливо." Я прикусила нижню губу. Занадто сильно - я й сама відчуваю присмак крові. "Може, вона поранилася. Треба відвезти її в лікарню".

Санторо киває. "Так, ми перевіряємо цю можливість. Обдзвонюємо всі служби швидкої допомоги та лікарні. Але поки що ми її не знайшли".

Я не здивована, але це все одно удар. "Розумію..."

"То чому ви прийшли до будинку міс Шифф?"

"Ну, вона запізнювалася на роботу..." Коли я це кажу, то бачу скептичний вираз його обличчя, тому швидко додаю: "А ще вона вчора надіслала мені цього дивного листа, в якому написала, що їй треба поговорити зі мною про щось важливе". Він все ще не здається переконаним, тому я додаю: "Плюс її телефон почав дзвонити на столі, і коли я взяла трубку, то почула, що вона просить про допомогу. Ніби вона була в біді".

"Зрозуміло... Ви чули когось іншого на лінії?"

Я хитаю головою. "Ні. Тільки її голос."

"Хто-небудь ще чув телефонний дзвінок?"

Це дивне запитання. Яка різниця, чи чув хтось ще телефонний дзвінок? "Ні, тільки я."

"То ви з міс Шифф були подругами?"

Порив листопадового вітру проходить крізь мою блузку, і я здригаюся. "Так. Ми були колегами і... друзями".

"Близькими друзями?"

"Типу того". Це неправда, але у Дон насправді не було друзів. Я б повірила, якби мені сказали, що я була її найближчою подругою.

"Ви не знаєте, чи був хтось, хто їй погрожував? Хтось, кого вона боялася?"

"Ні. Нічого подібного."

"У неї був хлопець?"

Я майже сміюся з того, наскільки безглуздим є це запитання, але, звісно, він не знає Дон. Я не можу уявити, щоб у неї був хлопець. Я не можу уявити, щоб вона навіть цілувалася з чоловіком. Я майже на 100% впевнена, що вона незаймана, і вона випромінює вібрацію, що вона не зацікавлена в тому, щоб більше ніколи не бути незайманою. Наприклад, як вона завжди носить ці безформні робочі костюми, які виглядають як чоловічі, з гігантськими окулярами в черепаховій оправі, які завеликі для її вузького обличчя. Без жодної крихти макіяжу.

Але я б ніколи не сказала нічого з цього детективу. "Ні. У неї не було хлопця."

Детектив Санторо смішно дивиться на мене. Мені потрібна секунда, щоб зрозуміти чому. "Я маю на увазі, у неї *не* було хлопця".

Боже, я щойно сказала про неї в минулому часі. З Дон все буде добре. Вони знайдуть її, і з нею все буде добре. Ніякого минулого часу. Тільки теперішній час.

Але там було *стільки* крові. Як вона може бути в порядку, якщо там було стільки крові? І той телефонний дзвінок...

Допоможіть мені.

"Коли ви востаннє бачили міс Шифф?" - запитав він.

"Близько п'ятої години вчора", - кажу я. "Коли я пішла з роботи."

"І вона не з'явилася на роботі сьогодні вранці?"

Я киваю, хоча здається, що він ставить запитання риторично. Він уже знає, що це правда.

"Отже, з нею щось сталося між п'ятою годиною вчорашнього дня і сьогоднішнім ранком о..."

"Без чверті дев'ята", - підказую я. "Саме в цей час вона завжди з'являється на роботі. Як по маслу."

"Вона до біса надійна, так?"

"О так."

Один куточок губ детектива скривився. "Мені це подобається. Я теж. Добре бути пунктуальним."

Я дуже сумніваюся, що цей детектив хоч чимось схожий на Дон, але я не збираюся цього казати. Він не зрозуміє, яка вона.

"Тож я маю запитати вас, - каже він, - де ви були між п'ятою годиною вчора і сьогодні вранці?"

Мої брови злітають так швидко, що лоб розпирає. "Я?"

Він вибачливо посміхається. "Я мушу запитати".

Я намагаюся не надто образитися на запитання. От тільки я не знаю, що вони думають, що я зробила. Вони думають, що я вбила Дон, вигадала фальшивий дзвінок, де вона просила про допомогу, а потім повернулася до неї додому і "зробила вигляд", що знайшла всю цю кров на підлозі?

"Я була зі своїм хлопцем", - нарешті кажу я. "Його звать Каліб МакКаллаф."

"Всю ніч?"

Я не була з Калобом всю ніч. Ми були разом частину ночі, а потім він пішов з мого дому. Я відкриваю рот, щоб сказати йому про це, але ниючий голос у мене в голові зупиняє мене. Тепер мої відбитки пальців по всьому будинку Дон. Детектив продовжує дивитися на мене кумедним поглядом, ніби не зовсім мені вірить.

І є ще одна річ, яка не дає мені спокою.

"Це правда", - кажу я. "Я була з Калобом всю ніч".

Ось так. Це повинно стерти підозрілий вираз з обличчя Санторо.

"А цей Калоб, - запитує він, - він теж знає Дон?"

Я піднімаю плече. "Трохи. Він підробляв у компанії, в якій ми працюємо. Тож він знає її, але ледь-ледь".

"А той телефонний дзвінок сьогодні вранці... ви сказали, що він був з телефону на її столі?"

"Саме так." Мені стає погано на душі, коли я думаю про те, яким наляканим був голос Дон під час того дзвінка. Я так рада, що не проігнорувала його, як казав мені Сет.

Він задумливо потирає підборіддя. "Ми подивимося, які дзвінки надходили на цей номер. З'ясуємо, звідки дзвонили".

Де б не була Дон, я сподіваюся, що вони зможуть відстежити її на основі цього телефонного дзвінка. Якщо її тримають у полоні, то вона, мабуть, встигла вирватися на кілька секунд.

Детектив Санторо ставить мені ще кілька запитань про те, звідки я знала, де живе Дон, як я потрапив до будинку, а також про розбите скло на підлозі в кухні. Хоча я все ще почуваюся жахливо, я принаймні відчуваю, що розслідування перебуває в надійних руках. Цей детектив знає, що робить - я можу сказати, наскільки він серйозно налаштований, виходячи з того, що його очі не відривалися від мого обличчя, поки ми розмовляли. Він знайде Дон, де б вона не була.

Сподіваюся, з нею все гаразд.

Щойно він закінчує і збирається зайти в будинок, з вхідних дверей виходить поліцейський у формі. Він прямує прямо до детектива.

"Детективе, - каже поліцейський. "Ми влізли в комп'ютер у її спальні".

Санторо потирає підборіддя. "Справді?"

"Так. Він був захищений паролем, але вона записала пароль на папірці під килимком для миші".

Незважаючи на все, я не можу втриматись, щоб не пирхнути. Це так схоже на Дон. Неймовірно ретельна в усьому, але недбала в інших речах. Б'юся об заклад, її пароль був щось на кшталт "пароль1".

Але пирхання, мабуть, було неправильним. Детектив Санторо подивився на мене так, ніби я поводжуся недоречно, і він, мабуть, має рацію. Але, як я вже казав, він не знає Дон так, як я.

"Гаразд", - каже він. "Давай подивимося, що там."

"Я вам ще потрібна?" запитую я.

"Ні, ви вільні". Він махає рукою. "У вас є візитка чи щось таке?"

Я тягнуся до сумочки і дістаю одну зі своїх візитівок (або "кахдів", як він сказав). Передаючи її детективу, я помічаю, що він бере її лише кінчиками пальців. Це здається мені трохи дивним, але я намагаюся не впадати в параною.

Детектив і поліцейський зникають у будинку, залишаючи мене на самоті. Добре - я нарешті можу забратися звідси до біса. Я розвертаюся, щоб повернутися до своєї машини, коли перед сусіднім будинком зупиняється трохи побитий зелений "Форд".

Калєб. Слава Богу.

Я підбігаю до нього так швидко, наскільки мені дозволяють мої занадто тісні лабутени. Калєб виходить з машини, і я кидаюся в його обійми ще до того, як він встигає зачинити дверцята. Я ховаю обличчя йому в груди, сльози збираються в моїх очах. Це найгірший день у моєму житті.

"Привіт. " Його велика рука гладить мою потилицю. "Все гаразд, Нат. Я тут."

"З нею сталося щось жахливе", - шепочу я йому в сорочку. Я, напевно, розмазую по ньому плями від сліз і туші, але йому, здається, байдуже.

"Не кажи так". Він притискає мене до грудей. "Б'юся об заклад, вона повернеться".

Я відриваю обличчя від нього, щоб подивитися на нього. Навіть на підборах він майже на голову вищий за мене. Мені завжди подобалися високі хлопці.

"Чому ти так впевнений?"

"Ну..."

"Знаєш, якби ти бачив, скільки крові було у її вітальні, ти б так не говорив".

"Слухай, я не знаю." Він безпорадно знизує плечима. "Я просто думаю, що найкраще, що ми можемо зробити, це сподіватися, що з нею все гаразд. Розумієш?"

Я відчуваю провину за те, що зірвалася на нього. Він не заслужив цього після того, як прибіг сюди заради мене. "Вибач. Я просто так шокована всім цим."

"Так", - дихає він. "Я знаю. Це жахливо."

Я притуляюся головою до його грудей. Його серце заспокійливо стукає мені у вухо. Ми залишаємося так протягом добрих двох хвилин - я притиснута до нього, він ніжно гладить моє волосся. Ще один бал Калебу - він добрий до мене під час трагічної події. Це виводить наші стосунки на новий рівень.

"Гей", - кажу я.

"Так?"

"Зроби мені послугу".

"Тебе підвезти додому?"

Я б із задоволенням. Але моя машина тут, і я ніяк не можу її тут залишити. Тож у мене немає іншого вибору, окрім як повернутися назад і їхати через підступний трафік у годину пік. "Ні, все гаразд."

"То що тобі потрібно? Все, що захочеш".

Я заправляю пасмо волосся за вухо, відсторонюючись від нього. "Мені потрібно, щоб ти сказав поліції, що ми були разом всю минулу ніч".

Калєб застигає. "Що?"

"Це так безглуздо". Я хитаю головою. "Поліція питала мене, де я була минулої ночі. Ніби мені потрібне алібі чи щось таке... Ніби я могла щось зробити Дон! Це просто формальність, я впевнена. Я була там, тому вони повинні були запитати мене. Так чи інакше, я сказала їм, що ми були разом всю минулу ніч."

"Але..." Він чухає підборіддя. "Ми *не* були разом всю минулу ніч. Я пішов близько 9:30."

"Ну і що з того? Ми були разом більшу частину ночі. Цього достатньо."

"Так я їм і скажу. Що ми були разом більшу частину ночі і я пішов о 9:30".

Я звужую очі на нього. "Це так важливо? Я маю на увазі, що ти теж працюєш з Дон. Тобі також потрібно мати алібі".

Його брови супляються. "Але ж це брехня."

"Це біла брехня. Ніхто з нас не зробив нічого, щоб зашкодити Дон. Тож це лише заплутає слідство, якщо у нас не буде алібі".

"Я не знаю, Нат." Він потирає потилицю. "Я не відчуваю себе правильно, коли брешу поліції. Чому це так важливо, щоб у нас було алібі? Вони не подумують, що хтось із нас зробив щось, щоб завдати їй шкоди".

Я складаю руки на грудях. "Так, але я вже сказала йому, що ми були разом. Тож якщо ти не погодишся з цим, я виглядатиму так, ніби брешу".

"Але ж ти брехала".

Його впертий нахил щелепи бісить мене. Калєб - порядний, чесний хлопець. Я завжди думала, що це хороша якість. Тепер я розумію, що це не обов'язково позитивна риса.

"Калєб ..." Сльози, що почали висихати, знову навертаються на очі. "Це був жахливий день. Слухай, вони, напевно, навіть не збираються питати тебе. Але невже це буде так жахливо, якщо ти погодишся з моєю історією?" В його очах з'являється вагання, і я стискаю його руку. "Будь ласка?"

Після деякої паузи, яка здається нескінченною, його плечі опускаються. "Гаразд. Гадаю, це не така вже й велика справа".

Мене дивує приплив полегшення, який я відчуваю, коли Калєб погоджується підтвердити мою історію. Я маю на увазі, це не те, що я була б підозрюваною у вбивстві або щось подібне. Але з огляду на все, краще мати алібі.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

СІМОМА МІСЯЦЯМИ РАНІШЕ

Кому: Продавцю Etsy

Від: Дон Шифф

Тема: Проблема з фігуркою черепахи

Шановний продавець,

Нещодавно я придбала товар у вашому магазині Etsy, який рекламувався як скляна фігурка морської черепахи. На жаль, товар виявився не морською черепахою, і я хотіла б отримати повне відшкодування.

З повагою,

Дон Шифф

Кому: Дон Шифф

Від: Продавець Etsy

Тема: Проблема з фігуркою черепахи

Мені дуже шкода це чути, і ми хотіли б спробувати виправитись для вас! Який товар ви отримали?

Кому: Продавець Etsy

Від: Дон Шифф

Тема: Проблема з фігуркою черепахи

Шановний продавець,

Як я вже зазначала, товар був розрекламований як скляна фігурка морської черепахи. На жаль, черепаха, яку я отримав, була цілком очевидно сухопутною черепахою! Морські черепахи мають ласти замість ніг, і два передніх ласти, як правило, довші за два задніх, але у отриманої мною черепахи всі чотири додатки були приблизно однакової довжини, а лапи жодним чином не нагадували ласти. Крім того, у черепахи, яку я отримала, голова була трохи більш круглою,

ніж прямокутною, що також вказувало б на сухопутну черепаху. Я страшенно розчарована, оскільки сподівалася на морську черепаху, а отримала явно сухопутну.

З повагою,
Дон Шифф

Кому: Дон Шифф
Від: Продавець Etsy
Тема: Проблема з фігуркою черепахи

Це жарт?

Кому: Мія Ходж
Від Дон Шифф
Тема: Привітання

Дорога Мія,

Вчора по дорозі додому я заїхала до крамнички, де продаються різноманітні дрібнички та незвичайні речі. Зазвичай я відвідую цей магазин, щоб подивитися, чи немає у них чогось, пов'язаного з черепахами. Старий чоловік, власник магазину, знає, що я шукаю, тому, коли я заходжу, він завжди одразу каже мені, чи є у нього щось, що мені сподобається. Минулого разу я придбала відкидну скриньку у формі черепахи - панцир відкривався, і туди можна було покласти свої дрібнички, але я просто поставила скриньку на книжкову полицю, порожню.

Вчора Ерні посміхнувся до мене своїми жовтими зубами і приніс маленьку скульптуру черепахи, яку, як він запевнив мене, розмалював вручну. Візерунок на панцирі був намальований золотом, а черепаха посміхалася, незважаючи на те, що справжня черепаха не має здатності посміхатися. Вона була трохи дорогою, але я повинна була її отримати.

Ерні знайшов маленьку білу коробочку і запакував черепаху в подарункову упаковку, тому що я купувала її не для себе. Сьогодні вранці я взяла подарунок з собою на роботу.

Не знаю чому, але Наталі та Кім знову не прийшли на обід до мене в кімнату відпочинку. Останні пару тижнів вони ходять на обід кудись. І вони не запрошували мене, можливо, тому, що я завжди приношу свій обід. Але мені все ще дуже подобається Наталі, і я сподіваюся, що ми зможемо подружитися. Вдумливий подарунок міг би цьому посприяти.

Вранці я чекала на приїзд Наталі. Я завжди приходжу о 8:45, але Наталі може з'явитися в будь-який час між цією годиною і десятою. Одного разу вона не з'явилася до полудня, але я припускаю, що вона була на телефонній розмові. Прийшовши о 9:13, вона зупинилася біля кабінету Кім, і вони розмовляли близько двадцяти хвилин. Коли вона нарешті дійшла до своєї кабінки, я схопилася зі свого місця, щоб привітати її. Вона посміхнулася, побачивши мене, і привіталася.

Я одразу ж простягнула їй упаковану коробку, тому що мені не терпілося подарувати її. Вона була здивована моїм подарунком. Я бачила, як збільшилися її блакитні очі. Здавалося, вона не розуміла, чому я купила їй подарунок, тому я просто пояснила, що побачила його і подумала про неї.

Наталі на мить завагалася, але потім взяла коробку з моїх рук. Вона сіла, і коли вона нахилилася вперед, щоб попрацювати з обгортковим папером, я відчула запах її шампуню. Він пахнув квітами. Ти знаєш, як я ненавиджу різкі запахи, але чомусь запах Наталі мене не турбував.

Відкривши коробку, вона повільно витягла черепаху. Якусь мить вона тримала її в руці, нічого не кажучи. Потім, коли вона нарешті щось вимовила, вона сказала: "О".

Я також повідомила їй, що не взяла сьогодні з собою обід. Я запропонувала пообідати з нею та Кім, щоб розповісти їм більше про черепах. Але Наталі наполягала на тому, що вони з Кім будуть говорити про нудні продажі.

Я спробувала сказати їй, що я не проти. Я вважаю, що аспект продажів у компанії цікавий. Не скажу, що я коли-небудь змогла б займатися тим, чим займаються Наталі та Кім. Я не можу уявити, як вони беруть телефон, телефонують компаніям чи приватним особам і намагаються переконати їх купити нашу продукцію. Я не уявляю, як можна переконати когось, що йому потрібна капсула з вітамінами, щоб зробити очі здоровішими, особливо коли немає жодних даних, які б доводили, що будь-який з продуктів працює краще, ніж плацебо.

Гадаю, якби я спробувала, співрозмовник на іншій лінії кинув би слухавку.

"Плюс у Кім є всі ці весільні справи, про які нам треба поговорити, - пояснила вона. Вони безперервно говорили про планування весілля. Я підслухала, що весілля відбудеться наприкінці вересня, що, за словами Наталі, "ідеально". Я не розуміла, як Наталі може допомагати з цим, адже вона ніколи не була заміжня. Я вказала Наталі на цю невідповідність.

Її губи щільно стиснулися, коли я поставила запитання, так що помади майже не було видно. "Не обов'язково бути нареченою, щоб знати, як планувати весілля. Я допомагала багатьом друзям з весіллям. І коли я вийду заміж, вони допоможуть мені".

"Якщо ти вийдеш заміж", - поправила я її.

Вона здивувалася, коли я це сказала. Мені завжди доводиться нагадувати собі, що Наталі не бухгалтер, як я. За її власним визнанням, вона не вміє рахувати. Це була чудова можливість навчити її і завоювати її дружбу. Я детально пояснила їй, що чим старшим ти стаєш, тим менше шансів вийти заміж. Тому що чим більше людей у вашій віковій групі одружуються, тим менше стає людей, з якими ви можете зустрічатися, тому ваші шанси знайти когось, хто підходить вам для шлюбу, продовжують зменшуватися. Звичайно, ви все ще можете одружитися з кимось значно молодшим, але більшість жінок в середньому шукають чоловіків свого віку або старших. І, звісно, більшість чоловіків шукають жінок молодших за себе. Тож, зважаючи на її нинішній статус незаміжньої, Наталі, швидше за все, ніколи не вийде заміж.

"Це дурниці", - сказала вона мені, коли я пояснила усе так просто, як тільки могла.

Я зауважила, що наразі вона не має ні хлопця, ні нареченого. Тож у її віці здавалося абсурдним думати, що вона колись вийде заміж. Тоді Наталі сказала мені, що їй треба повертатися за роботу.

У мене виникло відчуття, що я засмутила Наталі, що не мало сенсу, адже я просто повідомила їй факти. Якби ти була там, ти б зрозуміла. Ти така ж логічна, як і я. Наталі не думає так, як ми, але я все одно хочу бути її подругою.

Я спробувала розповісти їй ще кілька цікавих речей про черепах. Наприклад, що існують черепахи, які важать 2000 фунтів і можуть бути 8 футів завдовжки. Звичайно, це не ті черепахи, яких ви знайдете в зоомагазині. Прикладом може бути шкіряста черепаха, яка є найбільшим видом морських черепах. Але вона не виглядала зацікавленою, віриш чи ні.

Зрештою, я повернулася до своєї кабінки. Я була рада, що подарувала Наталі подарунок, і здавалося, що він їй дуже сподобався, але я була здивована її поганими манерами. Навіть я знаю, що коли хтось дарує тобі подарунок, ти повинен подякувати. Я також припустила, що черепаха буде добре виглядати поруч з її рослиною, але вона не переставила її.

У тебе є якісь ідеї щодо кращих подарунків для Наталі? Я просто хочу подарувати їй щось, що їй сподобається, а ти завжди придумуєш найкращі ідеї для подарунків.

З повагою,
Дон Шифф

Кому: Дон Шифф
Від: Мія Ходж
Тема: Привітання

Я не знаю Наталі, але, чесно кажучи, я згодна, що вона повинна була подякувати тобі за цей подарунок! Просто пам'ятай, що не всі люди приємні. Якщо вона не варта твого часу, тримайся від неї подалі. Не соромся телефонувати мені, якщо захочеш обговорити це.

ХХО
Мія

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ

НАТАЛІ

ЗРЕШТОЮ, я дозволила Калебу запросити мене на вечерю. Мені не дуже хочеться залишатися на самоті або повертатися додому в порожній будинок, тому ми йдемо в мережевий ресторан і беремо їжу. Але ми мало розмовляємо. Мої думки постійно повертаються до Дон і того, що з нею могло статися. Я навіть не можу сформулювати свої найгірші страхи.

Коли ми з Калемом виходимо з ресторану, сонце стрімко опускається в небо. За десять-п'ятнадцять хвилин стемніє. Він вдивляється в горизонт.

"З тобою все буде гаразд, коли ти доберешся додому? Ти все ще трохи тремтиш".

"Так", - кажу я, хоча це змушує мене нервувати, зважаючи на те, що я пережила у другій половині дня.

Він піднімає на мене брови. "Я знаю, що у нас обох є машини, але я міг би поїхати за тобою, якщо хочеш. Переконатися, що ти добре доберешся додому".

"Це так мило". Я піднімаю підборіддя і морщуся, спонукаючи його поцілувати мене. Він посміхається і опускає свої губи на мої. "Ти такий милий. Але я в порядку. Справді."

"Гаразд. Але напиши мені, коли повернешся додому".

Я стискаю його руку. Мені справді шкода, що в мене немає своєї машини, і я не можу поїхати додому на "Форді" Калеба. Але просити його їхати зі мною додому здається нерозумним, тим паче, що він живе в протилежному напрямку. І що ми будемо робити, коли приїдемо до мене додому? Цілуватися? Я точно не в настрої для цього.

І все ж, я б хотіла, щоб він пішов зі мною. Може, варто було пристати на його пропозицію.

Коли я вже була на півдорозі додому, у мене задзвонив телефон. На дисплеї телефону в моїй машині блимає "мама". Я подумую про те, щоб переключити його на голосову пошту, але у мене погане

передчуття, наче я знаю, чому вона дзвонить. Якщо я не відповім, вона просто передзвонить.

"Наталі!" Моя мама завжди говорить так, ніби кричить на іншій лінії. Вона так і не навчилася регулювати гучність свого голосу по телефону. "Я щойно чула новини по телевізору. Сказали, що жінка з твоєї компанії зникла!"

"Так." Я не згадую про те, що саме я виявила, що Дон зникла. Не думаю, що ця інформація буде прийнята добре.

"Ти знала її?"

"Трохи." Знову ж таки, їй не потрібно знати, що Дон займала сусідню з моєю кабінку. Що ми дев'ять місяців сиділи через одну стіну.

"Боже, як жахливо". Вона шморгає носом. "Там безпечно працювати? Мені не подобається таке сусідство".

"Нічого не сталося на роботі. Це сталося в її будинку в Квінсі."

"Що сталося? Я думала, вона зникла."

Я прикусила щоку. "Послухай, робота безпечна. Я не роблю нічого небезпечного."

"Я знаю, але, люба, ми з татом хвилюємося, що ти живеш сама. Я не думаю, що тобі безпечно залишатися вдома самій".

"Ти б так не думала, якби я була чоловіком."

"Саме так! Це небезпечно для самотньої жінки". Її голос набуває плаксивих ноток, від яких у мене мурашки по шкірі. "Тобі потрібно вийти заміж, Наталі. Досить цього... чим би ти не займалася. Знайди гарного хлопця і осядь".

Я зціпила зуби. "А що, по-твоєму, я намагаюся зробити?"

"Ну, ти не дуже стараєшся! Ти вродлива дівчина. Ти можеш мати будь-якого чоловіка, якого захочеш. Просто вибери одного з них!"

Я починаю пояснювати, що це не так просто. Але ми з нею розмовляли про це сотні, якщо не тисячі разів до сих пір. Можливо, мільйони. Вона ніколи не зрозуміє. Я просто даремно витрачаю час.

Звичайно, я можу розповісти їй про Калеба. Я можу сказати їй, що у них з ним все дуже добре, і колись він може стати її зятем. Він милий і хороший хлопець, і він добре справляється з травматичною ситуацією. Але я не хочу давати їй зайвих надій. З Калемом ще рано, і, чесно кажучи, мені не хочеться ставити мільйон запитань про нього.

"Мені треба йти", - бурмочу я.

"Де ти зараз?"

"Їду додому".

"Ти подзвониш мені, коли доберешся додому?"

У мене на скроні пульсує вена. Коли Калєб попросив мене написати йому, коли я повернуся додому, це було мило. Коли моя мама просить про те ж саме, це дратує.

"Мамо". Я на межі втрати самовладання. "Я доросла жінка. Я не збираюся дзвонити тобі щодня, коли приходжу з роботи. У мене все гаразд. Ти маєш мені довіряти".

Перш ніж це може перетворитися на суперечку, я відключаю дзвінок. Так чи інакше, мій будинок знаходиться в сусідньому кварталі.

Як і Дон, я орендую невеликий будинок. Він двоповерховий, з двома маленькими спальнями та однією ванною кімнатою і, на жаль, без гаража. Я могла б зняти квартиру, як Калєб, але мені подобається усамітнення у власному будинку. Орендна плата в Дорчестері недешева, але воно того варте. Технічно Дорчестер є частиною Бостона, але спочатку це було окреме місто, і через те, що воно таке велике, іноді здається, що воно відокремлене від решти міста. Коли я їду від свого будинку до затоки або південної частини міста, я зазвичай кажу: "Я їду в Бостон", хоча формально я вже була у Бостоні з самого початку.

Більшість людей у моєму районі винаймають будинки, і більшість з них такі ж маленькі, як і мій. Мій будинок більше схожий на котедж, побудований з коричневої цегли на початку 20-го століття, зараз він злегка руйнується, а по стінах плетуться виноградні лози. Його ніколи не ремонтували, і це помітно. Щоразу, коли я повертаю дверну ручку, мені здається, що вона ось-ось відірветься в моїй руці, а на весь будинок всього три розетки. Проте оренда все одно обходиться в невеликі гроші.

Вдень мій будинок виглядає химерно. Але коли я під'їжджаю до своєї тихої вулиці, я не можу не порівняти його з будинком, який я бачила сьогодні раніше. Маленький будинок на такій самій тихій вулиці, як і моя, з вимкненим світлом усередині.

У мене в животі крутить. Колись у мене була баночка з газовим балончиком, яку я носила в сумочці. Певний час він мені був потрібен, але ця ситуація, на щастя, закінчилася, і в якийсь момент я

відмовилася від газового балончика. Кілька років тому я пройшла курс самооборони, але мої навички явно заіржавіли, а крім того, немає нічого кращого за зброю.

Я шкодую, що не пристала на пропозицію Калеба поїхати зі мною додому.

Я виходжу з машини, притискаючи сумочку до живота. Натискаю на брелок, і клаксон двічі сигналізує, коли дверні замки клацають на місці. Місяць сьогодні не світить. Увечері мій район виглядає таким темним, лише кілька тьмяних вуличних ліхтарів розсіюють світло на тротуарі, особливо після того, як минулого тижня ми перевели годинники на годину назад.

Я так швидко, як тільки можу, біжу доріжкою до вхідних дверей. Ключі все ще в моїй руці, і я вставляю ключ у замок. Я повертаю його праворуч, щоб відчинити двері, але він не повертається. Тоді я розумію:

Двері не замкнені.

Я відступаю на крок назад. Чому мої вхідні двері не замкнені? Що за чортівня?

Гаразд, можливо, я просто забула замкнути двері вранці. Незважаючи на те, що сказала моя мама, я живу в пристойному районі. Тут не було жодного злочину. Тож так, я іноді забуваю зачиняти за собою двері вранці.

Чи забула я сьогодні вранці? Цілком можливо.

Я підходжу до вікна. Закриваю очі руками, щоб зазирнути всередину. Всередині мого будинку абсолютно темно. Я не бачу жодного руху. Ні грабіжників. Ні вбивць.

Я не можу подзвонити в поліцію з цього приводу. *Привіт, 911, мій будинок не замкнений.* Я могла б подзвонити Калебу, але я витрачу багато дружніх балів, якщо змушу його приїхати сюди зі своєї квартири лише для того, щоб провести мене в мій дім на дві хвилини.

До біса. Я впевнена, що все в порядку.

Я кручу дверну ручку і штовхаю двері, спостерігаючи за ознаками руху всередині мого будинку. Усе ще абсолютно темно. Тиша.

"Агов?" гукаю я. Це те саме, що я робила, коли була в будинку Дон. Я намагаюся не думати про це.

Роблю глибокий вдих і виходжу у фойє. Натискаю на вимикач.

Одна частина мене очікує побачити якогось зловмисника в чорному спортивному костюмі та масці на обличчі, який стоїть посеред моєї вітальні. Натомість вітальня порожня. Вона виглядає саме такою, якою я залишила її сьогодні вранці.

Мій телефон дзижчить у сумочці, і я ледь не вистрибую зі шкіри. Я намагаю пачку серветок та косметичку і дістаю телефон. На екрані заблокований номер, як і раніше на роботі. Я проводжу пальцем, щоб відповісти.

"Алло?"

Я чекаю, що почую іноземну мову або хтось запитає мене, чи не хочу я оновити автостраховку, але натомість чую лише тишу.

Чи, може, дихання.

"Алло?" запитую я ще раз.

Ніхто не відповідає.

Я відриваю телефон від вуха, щоб від'єднати дзвінок, серце калатає в грудях. Мені постійно так дзвонили, іноді просто мовчки, а іноді з низкою погроз на іншому кінці дроту. Але я не отримувала таких дзвінків відтоді, як... ну, це було кілька місяців тому. Я сумніваюся, що це та сама людина - у неї більше немає причин мене ненавидіти.

Хоча я отримала інший заблокований дзвінок під час мого подкасту. Чи міг він бути з того ж номера?

Щойно я починаю панікувати, на екрані з'являється текстове повідомлення. Воно від Калеба, і вигляд його наповнює мене полегшенням:

Ти в порядку? Дібралась додому?

Я заходжу до вітальні. Вмикаю друге світло. На першому поверсі мого будинку тепер абсолютно тихо. Тут нікого немає.

Я в порядку. Дякую, що уточнив.

Я кидаю ключі на стіл біля вхідних дверей, а потім падаю на шкіряний диван у вітальні. Мені треба розслабитися. Те, що сталося з

Дон, жахливо, але це не має нічого спільного зі мною. Ніхто мене не переслідує.

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

Я ПЕРЕВІРЯЮ ранкові місцеві новини, сподіваючись, що там буде історія про те, як Дон з'явилася в "Данкін Донатс", не знаю, або в ще якомусь кафе, п'ючи американо з льодом. І, можливо, вся та кров була просто дуже поганим порізом від гоління ніг. Але не пощастило. У новинах повідомляють, що Дон Шифф досі не знайдена.

Але я якась частина мене сподівається, що вона буде у своїй кабінці, коли я прийду на роботу, забувши про те, що її шукає весь поліцейський відділок. Але ні. Її кабінка порожня.

Я проходжу повз її місце, щоб дістатися до свого. Перше, що я бачу на своєму столі, - фігурку черепахи, яка з'явилася вчора вранці. Після того, як я побачила величезну книжкову шафу, заповнену черепахами, від вигляду ще однієї скляноокої тварини мені стає трохи погано.

Крім того, я чітко пам'ятаю, що я взяла цю фігурку черепахи і засунула її в дальній кут столу, щоб не дивитися на неї. Але якимось чином вона опинилася в центрі мого столу. Прямо перед моєю клавіатурою.

Мабуть, це через тупих прибиральників.

Після того, як я знайшла всю цю кров у будинку Дон, це змусило мене переосмислити, що це за темно-червона речовина була на черепасі вчора. Чи могла це бути кров? Хтось поклав *закривавлену фігурку черепахи* на мій стіл?

Я хапаю черепаху зі столу і дивлюся на неї. Цього разу вона принаймні чиста. Ні крові, ні фарби, ні чогось іншого. Але я все одно не хочу, щоб вона стояла на моєму столі або десь поруч зі мною. Я не хочу її більше бачити.

Тож я викинула її у відро для сміття. Ось так. Принаймні з цією проблемою я можу впоратися.

"Боже мій, Наталі!" пронизливий голос Кім дзвенить у мене над вухом. "Ти можеш в це повірити?"

"Так", - бурмочу я. Мої скроні злегка пульсують. Мені не хочеться розмовляти з Кім. "Це жахливо".

Очі Кім схожі на блюдця. "Що ти побачила в її будинку, коли прийшла туди?"

"Там була кров по всій підлозі". Я опускаю очі. "Дуже багато крові".

Вона затуляє рота рукою. "Ого. Це так жахливо. Сподіваюся, з нею все гаразд".

Я киваю, розуміючи, що з кожною хвилиною, поки її не знайдуть, ймовірність того, що з нею все гаразд, стає все меншою.

Кім чухає ніс четвертим пальцем лівої руки, тим самим, на якому красується гігантський діамант. Ця звичка з'явилася у неї невдовзі після заручин. Я думала, що, можливо, коли вона вийде заміж, то перестане тицяти мені в обличчя своїм гігантським каменем, але це надто вкоренилося. Вона більше нічого не може з собою вдіяти. "Ти все ще збираєшся бігти в суботу?"

З усім тим, що відбувається, я майже забула про забіг на 5 км на цих вихідних. Я навіть не бігала сьогодні вранці, хоча намагалася бігати майже щодня, щоб бути у формі до суботи.

Але навіть незважаючи на це, про скасування забігу не може бути й мови. Я зібрала багато грошей для фонду боротьби з церебральним паралічем, і я не можу відмовитися від усього цього через те, що Дон зникла.

"Я впевнена, що до суботи у нас буде більше інформації", - кажу я. "Але я не можу все скасувати. Якщо її досі не знайшли, ми можемо пробігти на її честь. Можливо, це навіть матиме позитивний результат".

Кім хмуриться. "Позитивний?"

Я прочищаю горло. "Я просто маю на увазі, що навколо забігу буде багато розголосу, і якщо Дон досі не знайдена, можливо, це допоможе її знайти. Розумієш?"

"О, так."

"В будь-якому випадку." Я поглядаю на свій комп'ютер. "Я краще візьмуся за роботу. Якщо зможу зосередитися."

"До речі, - каже Кім, - Сет шукав тебе кілька хвилин тому. Він просив передати, що хоче поговорити з тобою, коли ти прийдеш".

Чудово. Що мій бос хоче від мене? Не впевнена, що хочу це знати.

Після того, як Кім пішла, я опускаюся в крісло, не бажаючи бігти до Сета. Витягаю з сумочки телефон і перевіряю своє відображення. Я виглядаю ще гірше, ніж учора. Очі трохи налиті кров'ю, а під ними фіолетові кола. Вранці я намагалася замазати їх консилером, але,

очевидно, недостатньо. Минулої ночі я довго не могла заснути, а коли заснула, то крутилася і ворочалася.

Я вмикаю комп'ютер, але не встигаю завантажитися, як мій телефон дзижчить. Я дістаю його з сумочки і дивлюся на екран. Там повідомлення від Сета:

Будь ласка, за можливості
зайди до мене в офіс.

Я зітхаю. Схоже, я вирушаю в подорож до кабінету свого боса.

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

СЕТ ВИГЛЯДАЄ НЕ краще за мене.

Його темне волосся скуйовджене, а сорочка трохи пом'ята, що для нього незвично. Сет завжди ходить у чистих білих сорочках. Я ніколи не була впевнена, чи він віддає їх у хімчистку, чи його дружина прасує їх для нього. Враховуючи постійну відсутність його обручки, останнє могло б пояснити, чому його сорочка пом'ята.

"Привіт, Нат". Його карі очі сповнені занепокоєння, коли він бачить мене. "З тобою все гаразд?"

"Чудово", - кричу я, вмощуючись у крісло перед його столом.

"Господи, який безлад". Він загрибає пальцями своє волосся, від чого воно стає ще більш безладним. "Пробач, що не сприйняв тебе вчора серйозно".

"Нічого страшного. Я не можу тебе звинувачувати."

"Я трохи здивований, що ти не покликала мене сьогодні", - каже він. "Якщо тобі потрібен вихідний..."

Я хитаю головою. "Ні, я краще попрацюю".

"Точно?"

"Абсолютно. Краще відволіктися."

"Так. Так, це має сенс." Він заплющує очі і потирає їх кінчиками пальців. "Сподіваюся, з Дон все гаразд".

Я хочу сказати щось на кшталт: *"Я впевнена, що з нею все гаразд"*. Але це було б не те, що я насправді думаю. Тому я тримаю язик за зубами.

"Я говорив з детективом по телефону сьогодні вранці", - додає Сет. "Детективом... Санторо? Він сказав, що збирається приїхати і опитати всіх".

"Ох." Я сідаю на своє місце. Останнє, чого я хочу, це бути допитаною цим детективом вдруге. Він був досить милим, але думка про повторну розмову з ним викликає холодний піт на моїй потилиці. "Знаєш що? Думаю, я все-таки піду додому. Просто... я відчуваю, що у мене паморочиться голова. І я майже не спала минулої ночі".

"Звісно." Очі Сета пом'якшали. "Візьми вихідний. Якщо хочеш, можеш переадресувати всі свої дзвінки в мій офіс".

Мої плечі розслабляються. "Спасибі, Сет".

"Просто побудь тут, поки не приїде детектив, а потім можеш їхати додому".

Холодний піт повертається. "Що?"

Сет опускає погляд на свій Ролекс. "Нічого особливого. Він буде тут за тридцять хвилин. Може, менше. Він сказав до десятої."

"Так, але..." Я притискаю пальці до лівої скроні. "У мене розколюється голова. І я вже говорила з тим детективом вчора. Тож я впевнена, що йому не потрібно говорити зі мною ще раз".

"Взагалі-то, він спеціально запитав мене, чи ти будеш тут, і сказав, що йому потрібно поговорити з тобою".

"Ох." Фантастика. "Тоді, мабуть, я залишуся."

Я сідаю на своє місце, гадаючи, про що ще цей детектив міг би мене запитати. Я вже розповіла йому все, що знала. Це здається марною тратою часу, але тепер, коли Сет сказав, що я маю залишитися, у мене немає вибору. Я не можу піти і вдавати, що нічого не знаю.

Сет грається кульковою ручкою на своєму столі. Знову мій погляд привертає засмагла лінія від його відсутньої обручки. Він переводить погляд на свій безіменний палець. Я відводжу погляд, але вже пізно.

"Ми з Меліндою розійшлися, - каже він.

"Мені дуже шкода це чути".

Він вигинає праву брову. "Справді?"

У мене щось застрягло в горлі. Я не впевнена, що розуміти під його тоном. Він не звучить сердито. Більше схоже на... цікавість.

"Так", - кажу я.

Його брова залишається піднятою. "Ти все ще зустрічаєшся з Калемом?"

"Так."

Він киває. "Здається, він хороший хлопець".

"Так і є.

"Добре."

У мене все ще стоїть клубок у горлі. Я відчуваю, що зараз задихнуся абощо. "Я краще повернуся за свій стіл".

Сет киває і повертається до екрану свого комп'ютера. Але я відчуваю на собі його погляд, коли виходжу з кімнати.

РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ

ШІСТЬМА МІСЯЦЯМИ РАНІШЕ

Кому: Сет Хоффман

Від: Дон Шифф

Тема: Графік чищення холодильника

Сету,

Я склала графік прибирання холодильника в кімнаті відпочинку двічі на тиждень, де кожному працівнику призначено певну дату для прибирання. З вашого дозволу, я хотіла б розмістити цей графік на холодильнику. Також я додаю інформаційний лист про поширені бактерії, які ростуть при низьких температурах.

З повагою,

Дон Шифф

Кому: Сет Хоффман

Від: Дон Шифф

Тема: Графік чищення холодильника

Сету,

Ви отримали мій лист про графік чищення холодильника? Будь ласка, дайте мені знати якомога швидше!

З повагою,

Дон Шифф

Кому: Мія Ходж

Від: Дон Шифф

Тема: Привітання

Дорога Мія,

Сьогодні був чудовий день. У мене з'явилася ідея, яка заощадить компанії купу грошей. Ти будеш мною пишатися.

Я думала поговорити про це з Сетом тет-а-тет, але він ніколи не був зацікавлений у зустрічі зі мною. Єдиний раз, коли мені вдається його застати, це коли він приходить до кабінету Наталі, щоб поговорити з нею. Минулого тижня я намагалася поговорити з ним, але він розмовляв по телефону. Я почекала у дверях, поки він вийде, але потім він відклав трубку від вуха і сказав: "Господи, Дон, я розмовляю зі своєю дружиною. Можеш прийти іншим разом?"

Тож зустріч здавалася такою ж вдалою, як і будь-яка інша. На зустрічі йшлося про те, як ідуть продажі нового продукту, який щойно випустила компанія Vixed. Продукт називається Collahealth. Наскільки я можу судити, це якийсь колагеновий продукт, який має допомогти волоссю, шкірі, нігтям і суглобам. Принаймні, так написано в рекламному буклеті, хоча, знову ж таки, досліджень помітно бракує. Крім того, це вдосконалена формула. Я не знаю, що таке не вдосконалена формула, тому що це єдина формула, яку вони, здається, мають.

Ми всі зібралися в конференц-залі - Сет, його секретар, наша команда з продажу, наша команда з маркетингу і я. Він сидів на одному кінці конференц-столу, а Наталі, як завжди, сиділа поруч із ним. Це мало сенс, тому що вона завжди відігравала важливу роль на цих зустрічах.

Всі вичікувально дивилися на Сета, наминаючи круасани, які він завжди приносить. Принаймні, їх приносить його секретарка. Хоча ці зустрічі здебільшого марні, бо ми ніколи нічого не вирішуємо і не з'ясовуємо, він завжди намагається зробити все, що в його силах. Здебільшого люди вважають Сета симпатичним. Гадаю, в ньому немає нічого неприйняттого, хоча тепер, коли я познайомилася з ним ближче, він вже не такий чарівний.

Я чула, як деякі колеги зауважували, що вважають його сексуальним. Хоча я не розумію, чому вони про це говорять, адже він одружений.

Сет говорив про те, що Наталі "вбиває" своїми продажами, і це правда. Йому подобається Наталі, але об'єктивно, її показники продажів перевершують всі інші в компанії. Він пожартував з нею, запитав її секрет. А вона лише посміхнулася і сказала, що це чудовий продукт.

Цікаво, чи вживає Наталі добавки з колагеном? У неї дуже здорове і блискуче волосся, а шкіра завжди сяє, ніби вона ангел. І її нігті завжди

ідеальні. Сьогодні вони були пофарбовані в темно-фіолетовий колір, без жодної подряпини чи дефекту. Це були найдосконаліші нігті, які я коли-небудь бачила.

Пам'ятаєш, як мама потягнула мене на манікюр? Через п'ять хвилин я в паніці втекла, бо випари були настільки токсичними, що мені було страшно дихати. Вона розлютилася на мене, сказала, що я принизила нас обох. Тепер я стрижу нігті дуже коротко, як і волосся.

"Щодо решти, - продовжив Сет, - то більшість із вас не виконує квоти. Я не буду показувати пальцем, але ми могли б працювати набагато краще. *Набагато* краще. Філія в Сиракузах отримала вдвічі більше прибутку, ніж ми в цьому кварталі, і це в клятих *Сиракузах*. Що ми будемо з цим робити?"

Я ледь не сиділа на руках, коли люди за столом закидали його ідеями. Моя ідея була такою простою. Але я хотіла трохи почекати, тому що на першій зустрічі Сет сказав мені, що я занадто часто говорю. Він сказав мені: "Візьми себе в руки, Дон. Господи".

Ідеї були приблизно такими, як і можна було очікувати. Всі вони передбачали великі витрати. Моя ідея була повною протилежністю. Коли я переконалася, що ніхто не має нічого геніального сказати, я підняла руку і стала чекати, поки Сет дасть мені слово. (Звісно, потім його роздратувало, що я підняла руку. Він зробив зауваження про те, що "це не школа", що змусило всіх захихотіти).

І тоді я скинула бомбу.

Протягом останніх двох тижнів я детально аналізувала цифри. І наші продажі пристойні. Я взяла на себе сміливість отримати звіт про витрати з Сиракуз, які є набагато прибутковішою філією, і ось тут ситуація дійсно відрізняється. Наші витрати *набагато* вищі, про що я сказала усім на зборах.

"Дорчестер - це не Сиракузи, - заперечила Наталі. "Звичайно, наші витрати будуть вищими".

І я показала усім папку з усіма моїми цифрами. Найбільша стаття витрат - це всі пільги, які ми надаємо клієнтам. Їжа - це велика стаття витрат. Тільки на обіди ми витрачаємо половину нашого бюджету. Я знайшла один чек на обід, який коштував більше, ніж двадцять п'ять упаковок Collahealth! Двадцять п'ять. Хіба це не смішно?

Наталі була схвильована, і я помітила, як затріпотіли її довгі вії. Її вії майже вдвічі довші за мої і набагато темніші за кольором. Крім того, вона не ховає їх за окулярами, як я. Вона почала теревенити про те, що легко поверне ці гроші назад, і що це інвестиція.

Але це неправда, і я про це сказала. Я ретельно збирала дані. Я люблю цифри, тому що цифри не брешуть. А цифри показують, що більшість таких обідів не призводять до двадцяти п'яти чи більше продажів. Зазвичай магазини погоджуються зберігати невелику кількість продукту, щоб подивитися, чи він продається. В середньому вони купують один ящик, а це шістнадцять пляшок. Тож кожен обід втрачає для нас гроші.

Коли я закінчила говорити, Сет погладжував своє підборіддя. На початку дня він завжди чисто поголений, але до обіду на підборідді у нього завжди виростає щетина. Погладжуючи підборіддя, він повторював: "Цікаво, цікаво".

Але Наталі це не переконало. Вона почала говорити про те, що в короткостроковій перспективі продажі можуть не виправдати витрати, але в довгостроковій - виправдають. Але це просто неправильно. І я сказала їй про це.

"Що ж, - сказала вона, - можливо, коли ти здійсниш продаж, ти будеш в кращому становищі, щоб все зважити".

Я не розуміла, що вона має на увазі. У мене з'явилася гарна ідея, як заощадити гроші компанії. Можу сказати, що Сет теж так думав. Та й взагалі, як я можу продавати? Я ж бухгалтер.

Тож я вважаю, що це не було повним успіхом. Наталі, схоже, не погодилася зі мною, але це було лише тому, що вона не бачила цифр. Я намагалася показати їй пізніше, але вона відмахнулася. Сет сказав мені, що подумає про це. Я нагадала йому, що він може заощадити компанії десятки тисяч доларів.

Звичайно, ти перша людина, якій я хочу розповісти про те, яку чудову роботу я зробила! Ти єдина людина, яка це розуміє. Навіть моїм батькам було байдуже до моїх досягнень. Коли я тільки переїхала з їхнього будинку, я іноді дзвонила їм, щоб розповісти, як у мене йдуть справи, але зараз я вже не роблю цього. А потім, звичайно, серцевий напад забрав мого батька, і тепер, коли його не стало, моя мати стала

ще більш критичною до всього, що я роблю. Ти думаєш, вона і раніше була поганою? Зараз вона набагато гірша.

Наприклад, якщо я розповім їй про зустріч, вона, ймовірно, погодиться з Наталі. Вона сказала б, що Наталі знає, про що говорить, краще за мене. Тож я маю тримати язик за зубами, бо мене все одно ніхто не хоче слухати.

Ти єдина, хто мене не критикує. Коли ми були в старших класах, моя мама щодня до мене чіплялася. Чому я носила одяг, який виглядав, ніби він належав старій жінці? Чому я завжди стриглася так коротко? Чому я ніколи не посміхалася? Але коли я приходила до школи і бачила тебе, ти завжди знаходила щось приємне про мене. Наприклад, коли у мене з'явилась черепаха-оберіг для свого рюкзака, ти була першою, хто помітив її і сказала мені, як вона тобі сподобалася. Ти ніколи не питала мене, чому я ніколи не посміхаюся, бо коли ми були разом, мені справді хотілося посміхатися.

Я б хотіла, щоб ти скоро приїхала до мене в гості. Я сумую за тобою.

Зазвичай, я люблю сидіти вдома вночі. Я живу одна, але ти мене знаєш - я люблю тишу. Немає нічого гіршого, ніж забагато шуму. Я живу в маленькому одноповерховому будинку з двома спальнями та однією ванною кімнатою в тихому районі Квінсі. Пам'ятаєш, як сильно моя мама ненавиділа мою кімнату, коли ми були дітьми? Ще одна річ, до якої вона любила чіплятися. Вона ненавиділа мої фігурки черепах. Вона вважала, що я маю вішати плакати бойз-бендів, "як нормальні діти". Але у власному будинку я можу робити все, що захочу. Коли ти приїдеш сюди, я проведу тобі велику екскурсію.

Здебільшого мої меблі прості - диван, куплений у меблевому магазині зі знижкою, журнальний столик, телевізор. У мене є дві книжкові шафи, одна з яких заповнена книжками, а інша - черепахами. Фігурки черепах, опудала черепах - все, що завгодно. Центральним елементом є велика керамічна черепаха, яку я придбала пару років тому, розміром з баскетбольний м'яч. Ти не повинна турбуватися про те, що мене пограбують, тому що якби в мій будинок вдерся зловмисник, я могла б вдарити його цією черепахою по голові і завдати йому серйозної шкоди.

Крім того, я живу *не зовсім* одна. У мене є Джуніор. Ну, її повне ім'я Мія Джуніор. Так, точно, я назвала її на честь тебе! Вона -

Міссісіпська карликова черепаха. Черепахи - чудові домашні тварини, і ти знаєш, що я завжди хотіла собі таку.

Щовечора я годую Джуніор кількома гранулами її черепашачого корму. Це складає більшу частину її раціону, хоча іноді я купую сушених цвіркунів, щоб урізноманітнити його. Три-чотири рази на тиждень я додаю трохи листової зелені. Джуніор не дуже багато їсть, але я хочу, щоб у неї був збалансований раціон. Не можу дочекатися, коли ви з нею познайомитеся. Думаю, ви з нею чудово порозумієтесь.

З повагою,
Дон Шифф

Кому: Дон Шифф
Від Мія Ходж
Тема: Привітання

Я так пишаюся тобою за те, що ти надерла дупу на цій зустрічі. Джордж теж радий за тебе! Не дозволяй себе залякати... ти набагато краща за них!

І не хвилюйся, я приїду, щоб відвідати тебе, ти й оком не змигнеш. Дозволь мені перевірити свій календар і зв'язатися з тобою щодо деяких потенційних дат.

ХХО
Мія

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ

НАТАЛІ

КОЛИ Я ПОВЕРТАЮСЯ до свого кабінету, у мене дзвонить телефон. Я не в настрої ні з ким розмовляти, але маю роботу, і, можливо, це допоможе мені відволіктися від усього, що відбувається. І коли я впізнаю номер Кармен Салінас, я знаю, що це не буде неприємний дзвінок. Сьогодні я зможу здійснити продаж, і вона мені допоможе.

"Наталі!" Кармен вигукує, коли чує мій голос. "Я чула про те, що сталося у вашій компанії! Про ту жінку, яка зникла. З вами все гаразд?"

"Так, все добре. Я ковтаю клубок у горлі. "Просто був довгий день".

"Я не можу собі уявити! Вони хоч знають, що з нею сталося?"

Попри все, я майже сміюся. Нехай Кармен дзвонить у пошуках пліток. Але від мене вона нічого не почує. "Боюся, що ні."

"О, Боже..." Кармен довго зітхає, і я майже уявляю, як вона грається з численними нитками та намистинами, які завжди носить на шії. Я ніколи не бачила, щоб на цій жінці було менше п'яти намист одночасно. "Я там навіть не працюю, але все це мене дуже нервує. Я навіть не можу уявити, як ви себе почуваете!"

"Вам варто прийняти кілька капсул LoStress, - кажу я їй. "Цей продукт творить чудеса з тривогою. Ми отримуємо лише чудові відгуки".

"Знаєш що, люба? Здається, вони у мене закінчилися. Як думаєш, ти могла б принести коробку пізніше сьогодні?"

Я читаю думки Кармен. Вона сподівається витягнути з мене більше інформації про зникнення Дон, не те, щоб я сподівалася на щось більше. На жаль, зараз у нас мало товару, а LoStress завжди добре продається. Я особисто продала більше, ніж будь-хто інший в компанії. Мені приємно усвідомлювати, що я допомагаю людям зменшити їхній стрес. Чи багато людей можуть сказати, що вони дійсно допомагають іншим на своїй роботі?

"Боюся, мені доведеться зробити замовлення", - з жалем кажу я Кармен.

Вона розчарована, і я боюся, що вона скаже мені забути про цю розмову, але потім вона дивує, просячи дві коробки. Після того, як ми поклали слухавку, я вводжу інформацію в комп'ютер, але саме в той момент, коли я відправляю замовлення, мою увагу привертає метушня перед входом до офісу. Я підводжуся, і через край кабінок бачу, як детектив Санторо розмовляє з Сетом. Вони тиснуть один одному руки. Я не чую нічого з того, про що вони говорять, і мені стає не по собі. Особливо, коли Сет вказує в бік моєї кабінки.

Детектив махає мені рукою. Я махаю у відповідь.

Тоді він підходить прямо до мене. Я пригладжую волосся і заправляю вільне пасмо за вухо. Немає причин нервувати. Я не зробила нічого поганого. Я впевнена, що детектив просто ставитиме ті самі запитання, що й учора, а потім перейде до когось іншого.

Через кілька секунд детектив Санторо підходить до моєї кабінки. Він посміхається мені, і я мушу визнати, що його посмішка обеззброює мене. Він не здається засмученим чи підозрілим щодо мене, і це також підкреслює ямочки на обох його щоках. Детектив по-смуглявому сексуальний.

"Міс Фаррелл, так?" - каже він.

Я киваю. "Так. Детектив Санторо?"

Він дивиться на мене. "У вас гарна пам'ять."

"У вас повинна бути хороша пам'ять, якщо ви працюєте в продажах". Це правда. Клієнти люблять, коли ти пам'ятаєш кожну деталь, яку вони розповіли тобі про своє життя і бізнес. Ось чому я веду нотатки. "Ви дізналися що-небудь про Дон?"

Посмішка миттєво зникає з його обличчя. "Боюся, що ні. Ми робимо все можливе, щоб знайти вашу подругу. Обіцяю вам."

"Я ціную це. Ви говорили з її матір'ю?"

Він похмуро киває, але не уточнює. "Я сподіваюся, що зможу поставити вам ще кілька запитань, міс Фаррелл. Я намагаюся зібрати якомога більше інформації, щоб знайти її".

"Звичайно. Допоможу чим зможу."

"Що ж, це чудово." Він смикнув головою вліво. "Ваш бос сказав, що ми можемо скористатися конференц-залом. Ви не заперечуєте?"

Не схоже, що у мене є вибір. Тож я йду за детективом до конференц-залу, весь час відштовхуючи нудотне відчуття в шлунку.

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

"МІС ФАРРЕЛЛ, наскільки близькі ви були з міс Шифф?"

Очі детектива Санторо спрямовані на мене, коли він ставить запитання. Його очі дуже темні. Настільки темні, що не можна відрізнити райдужну оболонку від зіниці. Це якимось чином створює у мене ілюзію, що він може зазирнути мені в душу. І якби я збрехала, він би це знав.

"Не дуже близько", - визнаю я.

"Ні?"

Я знизую плечима. "Вона працює в сусідній кабінці. Ми іноді розмовляємо і ми дружні, але я б не сказала, що ми великі подруги".

"Звісно." Детектив киває, ніби розуміє. "Ви ж не можете дружити з усіма, так?"

"Так, саме так".

"Але ви знали, де вона живе".

Я сідаю в крісло для переговорів. "Якось я підвозила її додому, тож запам'ятала її адресу. Як я вже казала, у мене хороша пам'ять".

"І навіщо ви знову поїхали до неї додому?"

М'яз на моїй щелепі смикається. "Я ж вам казала. Вона не з'явилася на роботі вранці, і мені подзвонили..."

"Так. Ви сказали, що в офісі був телефонний дзвінок на лінію Дон, і ви чули її голос".

"Саме так. Ви відстежували дзвінки, які надходили на її номер вчора вранці?"

"Так, - підтверджує він. "І кожен з них був внутрішнім".

"Внутрішній?"

"Вони всі надходили з цього офісу".

Санторо не виглядає враженим цим одкровенням, але цього достатньо, щоб у мене з'явилося нудотне відчуття внизу живота. Дон дзвонила сюди вчора, благаючи про допомогу. І дзвінок надійшов *зсередини офісу*.

О, Боже.

На мить мені стає надто страшно, щоб навіть говорити. Але Санторо, здається, зовсім не переймається. Це тому, що він не чув, як звучав

голос Дон.

"То ви коли-небудь бували в будинку міс Шифф раніше?" - запитує він.

"Ні. Того разу я лише підвозила її. Всередині я ніколи не була". Я витираю спітнілі долоні об спідницю. "Чому ви питаєте мене про все це? Чому це так важливо?"

"Ну, міс Фаррелл, я просто намагаюся зрозуміти деякі речі, які ми знайшли в будинку міс Шифф".

"Я... я не розумію."

Детектив Санторо нахилиється вперед, ніби збирається розповісти мені таємницю. "Справа в тому, що ми знайшли ваші відбитки пальців на ножі в будинку міс Шифф".

Я завмираю. Мої відбитки? "Звідки у вас мої відбитки?"

"Вони були на візитці, яку ви мені дали".

Я почуваюся скривдженою. Я запропонувала йому цю візитку з власної волі, а він скористався нею, щоб зняти мої відбитки пальців.

Але в будь-якому випадку, це даремно. Відбитки пальців дуже легко пояснити. "Я схопила ніж на кухні, бо хвилювалась, що хтось проник до будинку. Потім, коли я побачила кров, злякалась й впустила його на підлогу. Я розповіла про це одному з поліцейських".

"Зрозуміло." Він киває. "Ми це вже знали. Але ми знайшли ваші відбитки пальців на іншому ножі. На тому, що все ще лежав у ножовому блоці".

На мить я втрачаю дар мови. Мої відбитки були на двох ножах? Але це має сенс. "Я не хапала перший ніж у блоці. Думаю, я перевірила кілька з них, щоб знайти той, що підходить за розміром".

Я так і зробила, чи не так? Повинна була. Бо як інакше мої відбитки могли бути на другому ножі?

"Гаразд, це все пояснює." Один куточок його губ вигинається в кривуватій посмішці. "Але як ваші відбитки потрапили на келих з вином, що стоїть на кухонному столі?"

Від запитання мені перехоплює подих. Мої відбитки пальців були на тому келиху на кухні? Як це могло статися?

Я пам'ятаю, що бачила келих на столі. А потім розбитий на підлозі. Але я не пам'ятаю, щоб я їх торкалася. Я схопила ніж, можливо, навіть торкнулася кількох ручок ножа, але я ніколи не торкалася келиха.

Чи не торкалася?

Я не пам'ятаю, щоб я це робила, але якщо вони знайшли мої відбитки пальців на келиху, то, мабуть, так. Це єдине пояснення. І тепер, коли я думаю про це...

Так, я точно торкався того скла.

"Я торкалася келиха, коли була на кухні", - кажу я. "Я відсунула його вбік. Здавалося, що він може впасти, як і той. Вибачте. Я тоді не усвідомлювала, що це місце злочину".

Детектив Санторо знову відкинувся на спинку стільця, обдумуючи моє пояснення. "Отже, ви ніколи не випивали келих вина з міс Шифф?"

"Ні." Я оближую губи. "Послухайте, Дон була гарною людиною, але ми не були добрими друзями".

"Чому?"

"Вона була... дивною. Це важко пояснити, але вона була просто дуже дивною людиною. Якби ви її зустріли, то зрозуміли б, що я маю на увазі."

"Так." Він, здається, обмірковує це. "Знаєте, це цікаво..."

"Що цікаво?"

"Те, як ви продовжуєте говорити про міс Шифф у минулому часі".

Мій рот роззявляється. Він пильно дивиться на мене, вочевидь, намагаючись домогтися від мене реакції. "У мене є алібі на дві ночі", - нагадую я йому.

"Алібі", - повторює він.

Мені не варто було вживати це слово. Воно звучить так, ніби я винна. Невинним людям не потрібні алібі. "Я маю на увазі, я була з кимось".

"Так. Ви була зі своїм хлопцем. Я пам'ятаю."

За винятком того, що насправді я була не з Каледом. Я розраховую на те, що він зробить це заради мене - думаю, він зробить. Тоді мені здавалося безглуздом придумувати алібі. Але зараз я рада, що зробила це.

"Отже, у мене до вас ще одне питання, міс Фаррелл". Санторо тягнеться до кишені піджака, і я здригаюся, очікуючи, що він витягне пару наручників. Звісно, це смішно. Навіщо йому мене арештовувати? Звісно ж, він дістає фотографію. "Можете поглянути на це?"

Він кладе фотографію на стіл для переговорів. Я беру його і вдивляюся в знайоме зображення. Це книжкова шафа в будинку Дон - та, що була заповнена фігурками черепах. Від одного лише погляду на неї в мене по спині пробігають мурашки.

"Ви впізнаєте це?" - запитує він мене.

Я здригаюся. "Так. Це було у вітальні Дон".

"Не помітили нічого дивного?"

Він, мабуть, жартує. Чи помічаю я щось дивне в книжковій шафі, заповненій *статуетками черепах*? Чи є в ній щось *не дивне*? "Гм..."

Детектив натискає на центр фотографії. "Ось тут. Тут чогось не вистачає."

Він вказує на прогалину, яку я пам'ятаю, що бачила у книжковій шафі, коли була у будинку Дон. Книжкова шафа була така повна, але посередині було порожнє місце. Я припустила, що це було зроблено для декору.

"Так було, коли я туди прийшла", - кажу я. "Думаєте, там щось було?"

"Судячи з пилу, звідси щось нещодавно забрали".

Я хитаю головою. "Вибачте, я не можу вам допомогти."

"Ви впевнені?"

Він переводить свої темні, темні очі на мене. Мої руки знову спітніли, хоча я вже двічі витирала їх об спідницю, відколи прийшла сюди. "Я впевнена".

Він не відводить очей. Він продовжує дивитися на мене, ніби чекає, що я зламаюся і все йому розповім. Але я *вже* все йому розповіла.

"І ще одне", - каже він низьким, майже змовницьким голосом. "Ми знайшли електронного листа, який Дон відправила вам два дні тому, в якому вона просила про зустріч для обговорення чогось важливого". Він робить багатозначну паузу. "Для чого вона хотіла зустрітися?"

"Я не знаю. Ми так і не змогли поговорити.

"Ні? Ви в цьому впевнені?"

До цього моменту я не здогадувалась, що Санторо справді вважав мене підозрюваною. Але коли мої очі нарешті зустрілися з його поглядом, я зрозуміла, що він щось знає. Щось жахливе.

"Шкода, що ми *не* поговорили". Я намагаюся зберегти рівний голос. "Можливо, це врятувало б їй життя".

У нього немає відповіді на це. Я ховаю руки під стіл, бо не хочу, щоб він бачив, як вони тремтять.

Я дивлюся на двері до конференц-залу. "То ми тут закінчили?"

"Так." Детектив не зводить з мене очей. "Ми закінчили. Поки що."

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

ШІСТЬМА МІСЯЦЯМИ РАНІШЕ

Кому: Сет Хоффман
Від: Дон Шифф
Тема: Ідея корисної пропозиції

Сету,

Я хотіла запитати, чи не планували ви ще раз подумати над реалізацією моєї пропозиції щодо скасування бізнес-ланчів.

З повагою,
Дон Шифф

Кому: Сет Хоффман
Від: Дон Шифф
Тема: Відстеження ідеї корисної пропозиції

Сету,

Раніше я запитувала про бізнес-витрати. Я додаю пропозицію, яка показує, як обмеження витрат може заощадити нашій компанії велику суму грошей. Тільки на Наталі припадає щонайменше половина бюджету витрат.

З повагою,
Дон Шифф

Кому: Сет Хоффман
Від: Дон Шифф
Тема: Відстеження ідеї корисної пропозиції, друге продовження

Сету,

Чи отримали ви мою пропозицію, надіслану раніше електронною поштою? З повагою,

Дон Шифф

Кому: Сет Хоффман

Від Дон Шифф

Тема: Відстеження ідеї корисної пропозиції, третє продовження

Сету,

Чи отримали ви мій попередній електронний лист про те, чи отримали ви мою пропозицію, надіслану раніше електронною поштою?

З повагою,

Дон Шифф

Кому: Дон Шифф

Від: Сет Хоффман

Тема: Відстеження ідеї корисної пропозиції, третє продовження

Так, я отримав. Вирішив піти в іншому напрямку.

Кому: Мія Ходж

Від: Дон Шифф

Тема: Привітання

Дорога Мія,

Сьогодні я зробила те, чого, напевно, не повинна була робити.

Сьогодні вранці я постукала у двері кабінету Сета. Він щось робив на своєму комп'ютері, і коли я з'явилася на порозі, він не посміхнувся.

Я не знала, як це сприйняти. У мене часто виникають проблеми з читанням виразу обличчя. Здається, що інші люди знають, коли інша людина злиться, сумує чи радіє, просто по її обличчю. Я поняття не маю, як вони це роблять. Якщо хтось посміхається, я припускаю, що він щасливий, але якщо ні, то я розгублений. Ти - єдина людина, вираз обличчя якої я можу прочитати. Ну, і моя мама, але це легко, тому що вона завжди роздратована мною.

Тож я подумала, що є шанс, що Сет був роздратований мною. Нещодавно я надіслала йому кілька листів про свої ідеї щодо економії грошей компанії, а він відповів лише одним реченням або взагалі нічого не відповів. Тож я вирішила, що краще поговорити з ним віч-на-віч. Але перше, що він сказав, коли я увійшла, було: "Що знову?"

Я не знаю, чому він так сказав. Не те, щоб я його сильно турбувала.

Я сіла на один з дерев'яних стільців перед його столом. Він дивився на мене, тож я вийшла вперед і ще раз пояснила, чому було б розумно реалізувати мій план. Поки я говорила, він продовжував проводити рукою по своєму волоссю, яке трохи порідшало на маківці. Не так вже й погано, як для чоловіка його віку. На його столі стоїть фотографія його сім'ї, і щоразу, коли я приходжу до нього в офіс, я дивлюся на неї. Це Сет і жінка - гадаю, його дружина. Вона приблизно його віку, непоказна, з каштановим волоссям і круглим обличчям, але здається, що вона може бути хорошою людиною. Здається, ми могли б з нею подружитися.

Коли я нарешті закінчила говорити, він знизав плечима. Це було так само, як і його відповіді на електронну пошту. Він навіть не назвав мені *причину*. Тож я запитала його. Чому? Чому ми не можемо обмежити витрати?

Знову ж таки, у нього не було хорошої відповіді. "Чому б вам не дозволити мені турбуватися про це, Дон?" Ось що він мені сказав.

Я відповіла: "Це просто дуже погане управлінське рішення".

Можливо, мені не варто було цього говорити. Але ти завжди казала мені стояти за себе. Цього разу я вирішила це зробити.

Сету не сподобалося, що я це сказала. Він не посміхався. Насправді, він точно був насуплений. "Добре, що ви не менеджер", - нарешті сказав він.

Це було неправильно. Я не повинна була говорити йому, що він прийняв погане рішення. Хоча він дійсно прийняв погане рішення, але не хотів цього чути. Деякі люди хочуть лише, щоб їм сказали, що вони мають рацію.

Коли я виходила з кабінету Сета, мої ноги трохи підкошувалися. Мені не потрібно було вдивлятися в його вираз обличчя, щоб зрозуміти, що він був злий на мене. І що ще гірше, він не збирався прислухатися до

моєї пропозиції. Я дала йому пораду, яка могла б врятувати компанію, а він просто відмахнувся від неї. Без жодної причини.

Так чи інакше, саме тоді мій день став гіршим і гіршим.

Я вирішила випити чашечку кави перед тим, як повернутися на роботу. Я не люблю витрачати багато часу вранці, але всі так роблять, тож чому б і ні? У кімнаті відпочинку стоїть кавоварка, а в ній - ванночка, повна цих маленьких кавових капсул. Сет, напевно, витрачає на них цілий статок, але я впевнена, що він не хоче чути моїх порад з цього приводу.

Я вибрала каву французького обсмаження і поставила її варитися в кавомашині. Простягнула руку до шафи, щоб узяти своє горнятко з черепахою, але тут на мене чекала велика несподіванка.

Моє горнятко лежало на полиці над раковиною, розбите на п'ять частин.

Я мало не розплакалася, коли побачила це. Я не могла стриматися. Ти купила мені цю чашку! Це одна з моїх найцінніших речей. Я брала її з собою на кожну роботу, яку коли-небудь мала!

Я дістала уламки з полиці. Спочатку я думала, що зможу спробувати зібрати її, але вона була дуже сильно розбита. Окрім п'яти шматочків, на які вона була розбита, не вистачало й інших осколків. Кружка була непридатна для використання.

Тоді я помітила Наталі, яка стояла біля входу в кімнату відпочинку. Спостерігала за мною. Я частково збрала чашку, але коли відпустила її, вона одразу ж розлетілася на шматки. Один з уламків впав на підлогу і розколовся на три частини.

"О ні!" вигукнула Наталі. "Твоя чашка! Який жах".

У горлі стояв клубок, але я проковтнула його. Я не хотіла, щоб Наталі бачила, як я плачу над розбитою чашкою. Я не хотіла, щоб вона вважала мене невдахою, яка плаче над горнятком. Навіть піднята частина з черепахою була розбита навпіл.

"Який облом", - зітхнула вона. "Знаєш, що, напевно, сталося? Б'юся об заклад, ти залишила її на краю полиці, і коли хтось тягнувся до свого горнятка, вона просто перекинулася".

Це звучало неправильно. Я намагаюся ніколи не залишати горня близько до краю полиці саме з цієї причини. Насправді, я пам'ятаю, що казала Наталі про це, коли вона ставила горнятко занадто близько до

краю. Я попереджала її, що таке може статися. Я сказала їй, щоб вона намагалась не бути такою необережною.

Але я припускаю, що вона мала рацію. Очевидно, моя чашка впала і розбилася, тож хтось, мабуть, перекинув її.

"Наступного разу, - сказала вона, - постарайся не бути такою необережною".

З цими словами вона взула свої червоні туфлі на високих підборах і вийшла з кімнати відпочинку. Я збрала уламки свого горнятка і сховала їх у сумочку, щоб забрати з собою додому. Увечері я спробувала зібрати їх назад, але вони вже не були такими, як раніше. Зрештою, мені довелося їх викинути.

Я знаю, що це неможливо, але чи не могла б ти якось повідомити мені, де придбала цю чашку? Я знаю, що це було багато років тому, але я відчуваю себе загубленою без неї. Я розраховую на тебе.

З повагою,
Дон Шифф

Кому: Дон Шифф
Від Мія Ходж
Тема: Привітання

О ні, це жахливо! Я знайду тобі іншу чашку якнайшвидше. У мене зараз в гостях брат, і він тягне мене на кожну туристичну пам'ятку. Може, він допоможе мені знайти іншу чашку. До речі, він передає тобі привіт. Я знаю, що ти завжди була трохи закохана в нього, підморгую.

ХХО
Мія

Кому: Мія Ходж
Від: Дон Шифф
Тема: Привітання

Дорога Мія,

Я ледве пам'ятаю твого брата, і запевняю, що у мене не було ніякого романтичного захоплення ним. Але якщо ти відчуваєш, що він міг би допомогти у пошуках іншого горнятка з черепахою, не соромся брати його з собою.

З повагою,
Дон Шифф

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ

НАТАЛІ

Я ТАК І НЕ ПІШЛА з роботи. Я *не можу*. Було б гірше сидіти вдома і думати, що тут відбувається. Цікаво, що всі говорили тому детективу.

Якщо я встану в своїй кабінці, то побачу конференц-зал. Здається, Санторо допитує кожного, хто працює в компанії. Мені випала честь бути першою. І єдиним, чий відбитки пальців по всьому будинку Дон.

Сет був другим. Як і я, він не був у захваті від ідеї бути допитаним поліцією. Він провів з ними багато часу. Безумовно, більше ніж півгодини. Цікаво, чи питав його Санторо про мене.

Я не знаю, чому Санторо так підозріло ставиться до мене. Я просто була хорошою колегою, перевіряла, як там Дон, коли хвилювалася за неї. Якби я щось з нею зробила, я б забралася подалі від її будинку. Як він міг запідозрити мене? І про що, на його думку, вона хотіла зі мною поговорити?

Він не може знати про...

Ні, у мене параноя.

Зазвичай я обідаю з Кім, але сьогодні я дуже хвилююся. Я просто беру пакетик чіпсів з автомата внизу і їм їх у своїй кабінці. Я роблю кілька дзвінків, щоб відволіктися, але кожні двадцять хвилин встаю і дивлюся, що відбувається в конференц-залі.

Одразу після обіду Калєб сідає з детективом.

Я навіть не знала, що Калєб сьогодні буде в офісі. Зазвичай він не приходять по середах. Але ось він тут, сидить навпроти детектива Санторо. Він виглядає знервованим - його ліва нога постійно підстрибує на підлозі. Двічі він чухає голову, поки волосся не стає дибки.

Калєб ледве знав Дон. Тож навряд чи детектив витратить багато часу, розпитуючи його про неї. Мушу припустити, що всі питання, якими його закидають, стосуються мене.

Вчора він погодився розповісти детективу, що ми були разом всю минулу ніч. Але він не був цьому радий. Якби я знала, що його

допитуватимуть сьогодні, я б зв'язалася з ним ще раз і переконалася, що ми все ще на одній хвилі. Калєб занадто чесний. Можу уявити, як він зламається і скаже детективу правду - ми були разом минулої ночі, але не всю ніч.

Я дивлюся на годинник. Як довго він там сидить? Заради Бога, про що вони могли так довго говорити?

Нарешті (нарешті!) Калєб виходить з конференц-залу. Щойно він виходить, його очі зустрічаються з моїми очима через кімнату. Він не відводить погляд, що я вважаю добрим знаком. Я піднімаю на нього брови, і він підходить до мене. Я майже смикаю його за руку до своєї кабінки.

"Про що ви говорили весь цей час?" Я намагаюся говорити невимушено, але мій голос звучить верескливо.

"Взагалі-то, - каже він, - він багато розпитував мене про тебе".

Мої ноги підкошуються піді мною. Я хвилювалася про щось подібне, але намагалася переконати себе, що це просто параноя. Очевидно, це не так. "Що саме?"

"Не знаю. Купа питань".

Калєб такий *хлопець*. Такий дратівливий. "*Наприклад?*"

Він знизує плечима. "Просто, чи ви з Дон були друзями, і чи Дон коли-небудь говорила зі мною про тебе. Це було дивно."

"Він питав тебе про вечір понеділка?"

"Так..."

У мене в грудях стає важко. "І що ти йому сказав?"

"Я... я сказав йому, що ми були разом всю ніч".

Я не можу стриматися - обіймаю його за плечі. "Дякую тобі."

"Так, але..." Він відсторонюється, його щоки рожевіють. "Я не дуже добре почуваюся через це, Нат."

"Це біла брехня."

Він знижує голос на кілька нот. "Як саме брехня поліції про наше місцезнаходження є "білою брехнею"?"

Я зціплюю зуби. "То... що? Ти думаєш, що я вбила Дон, чи що?"

"Ні, звичайно, ні!" Потім він вагається. "Але... коли ми домовлялися про зустріч, ти сказала, що маєш ще дещо зробити того вечора. Пам'ятаєш?"

Я витріщаюся на нього невидючим поглядом. "Що?"

"Я пам'ятаю, що ти це сказала. Коли я сказав, що ти маєш прийти, ти сказала, що маєш ще щось зробити тієї ночі. Що саме?"

Мої щоки стають такими гарячими, що я впевнена, що моє обличчя стає яскраво-червоним. "Мені просто треба було завезти кілька упаковок Collahealth у вітамінну крамницю. Ти це серйозно? Ти справді думаєш, що я маю відношення до того, що з нею сталося?"

"Ні. Вибач, я просто..."

"Послухай, ти просто рятуєш нас обох від проблем. Я маю на увазі, між нами двома, ти набагато більш фізично здатний завдати шкоди Дон, і ти також отримуєш алібі з цього. Так що, *будь ласка*".

Калєб робить крок назад, його обличчя темніє. "Але у мене немає мотиву".

"А у мене є?"

Він відводить очі. "Гаразд. Неважливо. У будь-якому випадку, все сталося."

Я неправильно до цього ставлюся. Я починаю дратувати свого хлопця, який і так відчуває амбівалентне ставлення до всього цього. Мені потрібно зменшити тон. І нагадати йому, що ми чудово проводимо час разом.

"Слухай..." Я проводжу пальцем по тонкій тканині його сорочки. "Чому б тобі не прийти до мене додому сьогодні ввечері? Я приготую тобі вечерю".

Він дивиться на годинник. "Я не можу. Я приїхав сюди, бо Сет сказав, що мені треба поговорити з детективом, але зараз мені треба їхати в Ньютон, і я застрягну там до пізньої ночі. Це зайняло набагато більше часу, ніж я думав".

"О. Тоді, може, завтра?"

"Так, можливо." Він звучить розгублено. "Я напишу тобі, добре?"

Важко приховати моє розчарування. Важко не помітити, що Калєб більше не дивиться на мене так, ніби йому пощастило бути зі мною. Він виглядає так, ніби хоче втекти. Я справді думала, що Калєб може бути тим єдиним, хто залишиться зі мною надовго. Я думала, що знайшла чудового хлопця. А тепер цей чудовий хлопець вислизає у мене крізь пальці.

Але перш ніж я встигла надто розхвилюватися через це, він схопив мене за плечі і поцілував у губи.

"Мені треба йти", - каже він. "Побачимося пізніше, Нат".

Я дивлюся, як він відходить, опустивши плече. Я все ще не можу сказати, чи я все зіпсувала, чи ні.

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

КОЛИ Я ВИХОДИЛА з дому сьогодні вранці, я двічі і тричі перевірила, чи замкнула вхідні двері. І, звісно ж, коли я повернулася додому, вони все ще були замкнені.

Перше, що я роблю, коли входжу у свої вхідні двері, це вмикаю світло. Надворі страшенно темно. Здається, що вже північ, хоча насправді лише пів на п'яту.

Я ненавиджу сусідів по кімнаті, але цього тижня я відчуваю дедалі більший дискомфорт від того, що живу сама. Зрештою, Дон жила сама, і подивіться, що з нею сталося. Ну, насправді ми не знаємо, що з нею сталося. Але нічого хорошого. Я знайшла купу крові на її підлозі, і ніхто ніде не може її знайти. Яким би не був результат, це не виглядає добре для Дон. Я все ще не можу перестати думати про її голос під час того телефонного дзвінка.

Допоможіть мені.

Мій телефон дзвонить у сумочці. Я намагаю його, схрестивши пальці, щоб це був Калєб, який передумав вечеряти. Або, може, це Кім. Але замість цього - заблокований номер.

Так само, як і вчора, коли я повернулася додому.

Кілька місяців тому я отримувала багато подібних дзвінків. Заблоковані номери, кидали слухавку або шипіли погрози у вуха. З тією лише різницею, що тоді я знала, хто був відповідальний за ці дзвінки, і у цієї людини більше немає причин мене турбувати. Здається, це ще менш ймовірно, що це пов'язано зі зникненням Дон - це, мабуть, просто ще один з тих дурних спам-дзвінків. Я навіть не повинна відповідати на нього, але перш ніж зупинити себе, я проводжу пальцем по екрану, щоб відповісти на дзвінок.

"Алло?"

Те саме, що і вчора. Ніяких торгових пропозицій. Ніяких дивних іноземних мов. Лише тиша.

Кінчики моїх пальців стискають слухавку. "Хто це?"

Ніякої відповіді.

Зачекавши ще один удар, я натискаю червону кнопку, щоб завершити дзвінок. Оглядаю свій порожній будинок, у якому так тихо, що я чую

власне дихання. Я скидаю свої червоні підбори і підходжу до журнального столика. Беру пульт і вмикаю телевізор.

А ось і він. Тепер уже не так тихо.

Хіба що я мимоволі увімкнула вечірні новини. Головна місцева новина - про зникнення Дон Шифф. Камера панорамує її маленький жовтий будиночок, потім кадр чотириповерхової будівлі, де ми працюємо. Потім переходить до кадру детектива Санторо.

"Ми ще не знайшли Дон Шифф". Його темні очі спалахують під світлом камери. "Але ми ідентифікували особу, яка цікавиться її зникненням".

Підозрюваного? Що це означає? Але він не уточнює.

"Ми впевнені, що зможемо з'ясувати, що сталося з міс Шифф", - продовжує Санторо.

Чи є я особою, що становить інтерес? Чи знала б я, якби була підозрюваною? Вам кажуть такі речі?

Я хапаю пульт і перемикаю канал. Це "Колесо фортуни". Хтось голосно купує.

Я піднімаю свій телефон з того місця, де впустила його на диван поруч з собою. Вдивляюся в чорний екран. Правда в тому, що зараз я хочу поговорити лише з однією людиною.

Але я не повинна. Дуже, дуже не варто.

Знову ж таки, приймати дурні рішення - це моя спеціальність.

Привіт. Ти б міг приїхати?

Я відправила повідомлення, не встигнувши все обдумати. Це помилка. Я знаю, що це помилка. Але... що ж, я вже це зробила.

Не минуло й тридцяти секунд, як на моєму екрані з'явилося повідомлення:

Коли?

Як щодо зараз?

Я дивлюся на три бульбашки, що зависли на екрані. Через кілька секунд з'являється відповідь:

Буду за п'ятнадцять хвилин.

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

П'ЯТЬМА МІСЯЦЯМИ РАНІШЕ

Кому: Мелінда Хоффман

Від: Сет Хоффман

Тема: Сьогодні ввечері

Я повернуся додому пізно ввечері. Поїж без мене. Я візьму собі вечерю по дорозі додому.

Кому: Сет Хоффман

Від: Мелінда Хоффман

Тема: Сьогодні ввечері

Знову? Про котру годину йде мова? Я б не проти поїсти пізніше...

Кому: Мелінда Хоффман

Від: Сет Хоффман

Тема: Сьогодні ввечері

Тут дуже багато роботи. Повністю завалено. Мабуть, я тут буду до десятої. Їж без мене. Мені дуже шкода, я загладжу свою провину.

Кому: Сет Хоффман

Від: Мелінда Хоффман

Тема: Сьогодні ввечері

Але пообіцяй, що завтра будеш вдома вчасно, добре?

Кому: Мелінда Хоффман

Від: Сет Хоффман

Тема: Сьогодні ввечері

Обіцяю. Люблю тебе.

Кому: Мія Ходж
Від: Дон Шифф
Тема: Привітання

Дорога Мія,

Сьогодні вранці я пережила найжахливіший досвід.

Коли я прийшла до своєї кабінки о 8:45 ранку, посеред невеликого квадратного приміщення вже стояла жінка. На ній було чорне пальто, а її в'юнке каштанове волосся було зібране в пучок, який частково скуйовдився. Наталі іноді носить розпатлані зачіски, але ця - стильно розпатлана. Ця жінка виглядає недбало. Ніби спала на вулиці.

Найстрашнішим був блиск в її очах. Можливо, я не вмію читати вираз обличчя, але було зрозуміло, що ця жінка розлючена. Вона виглядала так страшно, що я відступила на крок назад. Вона накинулася на мене і почала задавати всі ці питання про те, чия це кабінка, і це звучало так, ніби вона шукала Наталі, тому я вказала їй в напрямку кабінки Наталі.

Звісно, одразу після цього мені спало на думку, що ця жінка може зашкодити Наталі, і, можливо, було нерозумно казати їй, де знаходиться кабінет Наталі. Але було вже запізно.

Жінка проштовхнулася повз мене, штовхнувши мене в плече. Я повернула голову, щоб побачити, як вона увійшла до маленького простору Наталі, все ще порожнього. Жінка щось дістала зі своєї сумочки, поки я вивчала риси її обличчя - вона виглядала знайомою. Я десь бачила цю жінку раніше. Я була впевнена в цьому.

Нарешті жінка дістала з сумочки складений аркуш паперу. Після деякого вагання вона поклала папір на стіл Наталі і поклала на нього фігурку черепахи, щоб вона не полетіла.

"Переконайся, що Наталі отримає цю записку", - доручила вона мені.

Я кивнула, боячись відмовити жінці. І коли вона вже йшла, я зрозуміла, чому вона мені здалася знайомою. Я впізнала її на фотографії. Тієї, що стояла на столі у Сета.

Вона була дружиною Сета.

Я озирнулася по офісу. Наталі ніде не було видно. Вона рідко з'являлася раніше дев'ятої, тож пройшло чимало часу, перш ніж вона

зайшла і знайшла записку від дружини Сета. Мені стало цікаво, що в ній було написано.

Ти знаєш, я не з тих людей, які зазвичай шпигують. Чесно кажучи, я вважаю це огидним. Але я подумала, що важливо буде дізнатись, про що говорилося в записці. Що, якби там було написано, що в будівлі закладено бомбу? Якби я не подивилася на цю записку, всі могли б загинути. Було б безвідповідально з мого боку не подивитися на записку.

Я востаннє озирнулася, щоб переконатися, що за мною ніхто не спостерігає. Потім я прослизнула до кабінки Наталі, яка була поруч з моєю. Дістала записку з-під черепахи і обережно розгорнула її.

Записка була написана червоним чорнилом. Точніше, надряпана. Почерк був неохайний, але досить великий, щоб можна було легко прочитати, що там написано:

Якщо ти ще раз доторкнешся до мого чоловіка, я тебе вб'ю.

Я на мить завмерла, читаючи і перечитуючи послання. *Якщо ти ще раз доторкнешся до мого чоловіка, я тебе вб'ю.* Повідомлення написала дружина Сета. Це означає, що її чоловіком був... Сет. Отже, вона казала Наталі, що якщо вона доторкнеться до Сета, вона вб'є її.

Ні, насправді, вона сказала, що якщо Наталі *ще раз* торкнеться Сета, вона вб'є її.

Я все ще думала над цим, коли відчула пекучий погляд, що впився в мене. Я відірвала погляд від записки. Наталі стояла біля входу до своєї кабінки, склавши руки на грудях. По тому, як опустилися куточки її губ, я зрозуміла, що вона була незадоволена мною.

Мені було так соромно, що вона мене зловила. Ти знаєш, я зазвичай не підглядаю, але після такого... ну, я не змогла втриматися. Я почала затинаючись вибачатися, пояснюючи свою стурбованість можливою загрозою вибуху, але навіть для моїх власних вух це звучало неймовірно неадекватно. Я не повинна була читати записку. Це було непростиме вторгнення в її приватне життя.

На щастя, Наталі не стала зациклюватись на цьому. Вона вирвала записку з моїх рук, і я побачила, як з її обличчя зникли всі барви, коли вона прочитала ці десять слів.

"Чорт", - пробурмотіла вона собі під ніс, що здавалося дуже розумною реакцією, враховуючи обставини.

Але принаймні тепер її гнів був спрямований на іншу жінку, а не на мене. Я подумала, що це гарна можливість загладити свою провину, тому запитала, чи можу я чимось допомогти.

"Відтепер ти можеш не лізти не в свої справи, гаразд?" - ось що вона сказала.

Я сказала, що так і зроблю, але вона продовжувала тиснути на мене. Вона сказала, що я не можу розповісти про це жодній живій душі. А якщо скажу, то вона подбає, щоб я про це шкодувала. Дуже і дуже шкодувала.

Я так перелякалася, що зробила крок назад і наштовхнулася на її стіл. Мої пальці вдарилися об фігурку черепахи, і вона впала на підлогу. Так само, як і моя кружка, вона розлетілася на кілька шматочків на підлозі.

Звісно, потім вона накричала на мене за те, яка я незграбна, і сказала, що я повинна прибрати за собою уламки фігурки, яку я з такою турботою купила в подарунок, а тепер зруйнувала безповоротно. Чесно кажучи, це я в неї врізалася, тож було цілком логічно, що я повинна була прибрати. Поки я прибирала, один з осколків врізався мені в палець, але я не звернула на це уваги, навіть коли з нього просочилася крапля крові. Я викинула уламки черепахи в її відро для сміття.

Я запропонувала купити їй іншу, але вона сказала, щоб я не турбувався.

Я дотрималася своєї обіцянки Наталі до кінця дня. Я нікому не сказала про записку на її столі. Не те, щоб було кому розповісти. У мене не було подруги, з якою можна було б поділитися плітками. Мені довелося б зійти зі свого шляху, щоб розповісти комусь.

Але навіть якщо я тримала язик за зубами, це не означало, що я не думала про це. Цілий день я не могла перестати думати про це.

Про Наталі і Сета.

Тепер, коли я знаю правду, це багато сенсу. Він завжди посміхається до неї і говорить про те, яка вона чудова. І він *завжди* тримає свою руку на її руці або плечі. Я думала, що він просто дружелюбний, але він ніколи не торкався мене так. Або когось іншого. Тільки Наталі. А чому б йому *не подобатися* Наталі? Вона красива, мила, розумна і всім подобається.

Не дивно, що йому була недовподоби моя ідея позбутися обідів. Наталі водила його навколо пальця. Він не може їй відмовити.

Але після того, як я думала про це цілий день, я не відчуваю себе надто винуватою. Я була засмучена тим, що Сету не сподобалася моя ідея, але виявляється, що його відмова не мала нічого спільного з тим, подобається вона йому чи ні. І тепер у нас з Наталі є спільна таємниця.

Можливо, ми все-таки зможемо бути друзями. Адже ніщо так не пов'язує двох людей, як спільна таємниця.

З повагою,
Дон Шифф

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ

СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ

НАТАЛІ

З'ЯВЛЯЄТЬСЯ СВІТЛО ФАР у моєму передньому вікні. Я визираю на вулицю якраз вчасно, щоб побачити, як срібляста Audi зупиняється прямо за моєю машиною. Я витягаю з сумочки свій компак і востаннє перевіряю. Не те, щоб це мало якесь значення, але в цей момент це майже інстинкт.

І тут дзвонять у двері.

Я підбігаю до дверей у панчохах. Я не дивлюся у вічко і не питаю, хто там. Я знаю, хто це. Я відкриваю свій замок і засув і відчиняю двері.

На порозі стоїть Сет Хоффман, мій бос. Його сорочка ще більш зім'ята, ніж була вранці, а на підборідді - п'ятигодинна щетина. Вранці він завжди чисто поголений, але борода у нього швидко росте.

"Привіт", - каже він.

"Привіт", - кажу я.

Тепер, коли ми покінчили зі світською бесідою, Сет робить крок уперед і хапає мене, притискаючись губами до моїх. Він зачинає за собою двері, і за секунду ми вже зриваємо один з одного одяг.

Боже, як же мені цього не вистачало. Я шаленію від Калеба, але не думаю, що хтось коли-небудь зводив мене з розуму так, як мій одружений бос. Хоча я знала, що це була найдурніша річ, яку я могла зробити, я виявила, що сильно закохалася в нього. Але саме я поклала цьому край, бо була впевнена, що Мелінда переріже мені горло, якщо так триватиме, а ще я ставала дедалі більше впевненою, що він ніколи, ніколи її не покине.

Щодо цього я помилялася.

Коли ми з Сетом падаємо разом на диван, його губи все ще торкаються моїх, у мене майже паморочиться в голові від збудження. Напевно, так відчувається наркоман, який вперше затягнувся кокаїном після чотирьох довгих місяців без нього.

Сет на мить відриває губи. "А що сталося з Калемом?"

"Усе ще разом".

"Справді?"

"Так. Це одноразово. Гарзд?"

Він навіть не повинен думати про це. "Гарзд."

І він знову починає мене цілувати. Я до біса за цим скучила.

Через годину ми обидва лежимо на дивані разом, наші тіла все ще переплетені, голі, спітнілі та *щасливі*. Мені дуже цього не вистачало. Я навіть не усвідомлювала, наскільки. Це не було зрадою. Ми з Калемом ще навіть не спали разом. Ти не можеш зраджувати комусь, якщо не спиш з ним. І взагалі, це був одноразовий зв'язок із колишнім коханим. Це навіть не рахується.

"Господи", - шепоче Сет у моє волосся. "Ти неймовірна, Наталі".

"Ти теж не такий вже й поганий".

Він сміється. "Це все ти. Ти пробуджуєш це в мені."

"Звісно, так."

"Це правда." Він піднімає голову, щоб подивитися на мене. "Ось чому ми з Меліндою розлучилися, знаєш. Через тебе."

"Ти ж їй цього не казав, правда?"

"Ні", - каже він так, що я не зовсім йому вірю.

Мені не подобається думка, що Мелінда вважає мене винною в тому, що її шлюб розпався. Коли вона дізналася про нас із Сетом, їй не сподобалося, що її чоловік спить зі своєю співробітницею, яка до того ж на п'ятнадцять років молодша за неї. Були дзвінки з погрозами і записки - дзвінки будили мене зі сну о другій годині ночі, жіночий голос шипів мені на вухо, що я "шльондра, яка краде чоловіка". Навіть коли я заблокувала її номер, вона знаходила спосіб подзвонити. Одного разу я побачила її темний "Лексус", припаркований навпроти мого будинку пізно ввечері, і у мене мало не стався серцевий напад.

Тоді я дістала газовий балончик і відтоді весь час тримала його в сумочці. Я думала про заборонний припис, але виявилось, що розрив із Сетом майже миттєво припинив переслідування.

"Я кохаю тебе, Нат". Він притискає моє тіло до себе, промовляючи ці слова. "Не думаю, що я навіть усвідомлював, наскільки сильно, поки ти не порвала з ним".

"Хм. Ти не дуже вдало вибрав час для цього."

"Я знаю". Він зітхає. "Я облажався. Я хотів вчинити правильно, але не знав, як правильно. У мене не було почуттів до Мелінди вже багато років. Ще до того, як ти з'явилася, ми були як два незнайомці, що живуть в одному будинку. Можливо, все було б інакше, якби у нас були діти, але вона не могла, і... я не знаю".

Сет розповів мені про безпліддя Мелінди, яке розбивало їй серце. І про те, що вона так і не пробачила йому, що він відмовився всиновити дитину.

"Так чи інакше, - каже він. "Врешті-решт, я ледве витримував перебування поруч з нею. І це було несправедливо по відношенню до нас обох".

Я відстороняюся від нього і спираюся на лікоть. "Ти ж знаєш, що я зараз зустрічаюся з іншим".

"Знаю".

"І як давно ти розлучився з Меліндою?"

"Два тижні."

"О Боже", - застогнала я. "Серйозно, Сет. Думаю, буде краще, якщо ми залишимося друзями".

Його очі падають на мої голі груди, і він ворушить бровами. "Друзями?"

"Я ж казала тобі, це одноразово!"

Він ковзає рукою по моєму стегну, посміхаючись до мене. "А як щодо двох разів?"

Я хочу сказати йому "ні". Я точно повинна сказати йому "ні". У мене є хлопець, який мені дуже подобається. І він вже два тижні як розлучився зі своєю дружиною, з якою прожив дванадцять років. Він досі одружений. Є дуже багато причин не робити цього.

Але, з іншого боку, він вже тут. То чому б і ні?

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

ЧОТИРМА МІСЯЦЯМИ РАНІШЕ

Кому: Наталі Фаррелл
Від: Кімберлі Хілі
Тема: ДС

Як ти думаєш, вона незаймана?

Кому: Кімберлі Хілі
Від: Наталі Фаррелл
Тема: ДС

О Боже, очевидно! Ти можеш собі уявити, що ця жінка коли-небудь займалася сексом?

Кому: Наталі Фаррелл
Від: Кімберлі Хілі
Тема: ДС

Ти ніколи не дізнаєшся...

Кому: Кімберлі Хілі
Від: Наталі Фаррелл
Тема: ДС

Буквально єдиний спосіб, яким Дон коли-небудь займалася сексом, це якщо вона робила це з черепахою.

Кому: Наталі Фаррелл
Від: Кімберлі Хілі
Тема: ДС

О Боже, ти СМІШНА. Ти можеш собі уявити?????

Кому: Кімберлі Хілі
Від: Наталі Фаррелл
Тема: ДС

Абсолютно. Ти не можеш просто уявити, як вона гладить цей твердий панцир? Говорить про те, яка вона велика і зелена, і яка вона сексуальна, тому що вона морська черепаха, а не сухопутна.

Кому: Наталі Фаррелл
Від: Кімберлі Хілі
Тема: ДС

Я наважуюсь запитати її, чи займалася вона коли-небудь сексом!

Кому: Кімберлі Хілі
Від: Наталі Фаррелл
Тема: ДС

З черепахою чи взагалі?

Кому: Наталі Фаррелл
Від: Кімберлі Хілі
Тема: ДС

РОФЛ!!!!!!

Кому: Наталі Фаррелл
Від: Зельда Морріс
Тема: Ваш продукт жахливий

Наталі,

Я пишу, щоб висловити своє обурення компанією Vixed і вашою жахливою продукцією. Я почала приймати Collahealth два місяці тому, щоб підвищити рівень енергії, а також тому, що ви стверджували, що

він зробить мою шкіру та волосся блискучими. Що ж, це був початок кошмару, від якого я хотіла б прокинутися.

Через три тижні після початку щоденного прийому Collahealth я прокинулася від того, що кімната крутилася. Мені вдалося дістатися до ванної кімнати, але довелося триматися за стіну. Крім того, у мене поколювало пальці рук і ніг. Я подумала, що у мене грип, і тупо продовжувала приймати ваш продукт, сподіваючись, що він допоможе мені швидше подолати хворобу.

На жаль, сталося навпаки. У мене весь час паморочилося в голові, і я не могла керувати автомобілем. Мої руки і ноги поколювало і пекло, що не давало мені спати ночами. А через кілька днів після появи симптомів у мене почало випадати волосся з голови великими жмутами.

Ви дали мені свою візитку, і я зателефонувала вам, щоб розповісти про свої симптоми. Ви запевнили мене, що Collahealth не тільки не несе відповідальності за мої симптоми, але, швидше за все, причиною проблеми є авітаміноз, і я повинна подвоїти свою дозу. По дурості, я послухала вас.

Протягом наступних кількох тижнів мої симптоми прогресивно погіршувалися. Я більше не відчувала своїх ніг і почала падати. Мені потрібен був ціпок, щоб просто ходити по вітальні. У мене завжди був чудовий зір, але тепер в очах помутніло і почало двоїтися.

Мій лікар спочатку був спантеличений, але коли я показала йому пляшечку з інгредієнтами, він жахнувся. Він сказав, що ваш продукт відповідальний за всі мої симптоми. Я не приймаю його вже майже місяць, а мені все ще не стало краще. Моє життя зруйноване через Collahealth і брехню, яку ви мені розповіли про свій продукт. Я, чесно кажучи, не знаю, як ви можете спати по ночах!

Чекайте на відповідь від мого адвоката.

З повагою,
Зельда Морріс

Кому: Мія Ходж

Від: Дон Шифф

Тема: Привітання

Дорога Мія,

Сьогодні вранці я зробила те, чого не повинна була робити. Я відповіла на дзвінок Наталі.

Це рішення далось мені нелегко. На той час Наталі вже була в офісі. Я бачила, як вона тинялась близько 9:15, але незабаром після цього вона зникла. Близько десятої години у неї задзвонив телефон. Зрештою, він перейшов на голосову пошту. Але потім він задзвонив знову. І ще раз. Це заважало мені зосередитися на роботі.

Спочатку я шукала її. Справді шукала. Я встала і перевірила весь коридор. Але коли я не змогла її знайти, у мене не залишилося вибору. Щоб не було ніякої плутанини, я відповіла на телефонний дзвінок: "Стіл Наталі Фаррелл".

Жінка на іншій лінії почала розповідати мені найбожевільнішу історію в світі. Вона сказала, що Наталі продала їй крем з вітаміном А, від якого у неї лущитья шкіра. Лущитья! Вона сказала, що її обличчя було червоним і виглядало так, ніби його обпекли. Потім вона почала ридати, що виглядає як зомбі. Вона повторювала це знову і знову. "Я схожа на зомбі! Я схожа на зомбі!" Це було жахливо.

Вона хотіла негайно поговорити з Наталі, але я пояснила, що її немає на місці. Я записала повідомлення на одному з папірців, що лежали на столі Наталі, і нашкрябала номер телефону жінки, хоча підозрювала, що вона вже залишила півдюжини телефонних повідомлень.

Жінка ще кілька хвилин ридала мені про свою зомбі-шкіру, а потім мені нарешті вдалося покласти слухавку. Коли я поклала слухавку, у мене тремтіли руки. Ти ж знаєш, як я ненавиджу мати справу з такими напруженими ситуаціями. Я не вмю обслуговувати клієнтів. Саме тому я стала бухгалтером.

Я взяла папірець з інформацією про жінку і почала шукати Наталі. Я не здивувалася, коли знайшла її в кімнаті відпочинку з Кім, яка гортала сторінки журналу для наречених, потягуючи каву. Я замінила своє улюблене горнятко з черепахою на звичайне біле, яке купила в аптеці. На дні перманентним маркером написала своє ім'я.

Побачивши мене, Наталі підняла очі від сторінок журналу для наречених. Цікаво, чи користується Наталі цим кремом з вітаміном А,

адже її шкіра така яскрава і сяюча. Вона могла б легко отримати роботу моделі для засобів по догляду за шкірою. Можливо, саме тому вона так добре їх продає.

"Дон!" - сказала вона. "Я сподівалася, що ти зайдеш".

Відтоді, як я дізналася, що Наталі спить із Сетом, вона не була зі мною дуже люб'язною. Це дивно, адже можна подумати, що вона хотіла б підмазати мене, щоб я мовчала. Але вона, здається, не надто переймається тим, що я розголошу її таємницю. Або ж вона знає, що я все одно триматиму язик за зубами.

Вона гралася однією зі своїх сережок, і тоді я помітила, як вона виблискує. Діаманти. Мабуть, фальшиві. Нам тут стільки не платять. "Ми з Кім хотіли б..." Кім штовхнула її, і Наталі штовхнула її у відповідь. "Ти незаймана, Дон?"

Кім розчинилася в хихотінні, але Наталі зберігала пряме обличчя, навіть коли я відчула, як шкіра на моїх щоках починає горіти. Найсумніше те, що це було не вперше, коли хтось ставив мені це питання. Я щось пробурмотіла, а вони продовжували хихикати. Нарешті Кім лягнула Наталі по руці і сказала: "Припини. Ти така зла". Наталі лише знизала плечима і сказала, що я не мушу відповідати, якщо не хочу.

Я знаю, що ми з тобою давно про це не говорили. Я не хотіла змушувати тебе відчувати себе винною за те, що ти така щаслива з Джорджем, і я щиро думаю, що ви двоє проведете решту життя разом. Але у мене ніколи, ніколи не буде таких стосунків. Правда в тому, що так, я незаймана. У мене навіть ніколи не було хлопця. Я навіть ніколи не була на побаченні, яке не було б організоване моєю матір'ю без мого відома чи згоди. І жодне з них не призвело до другого побачення.

Правда в тому, що я навіть не цілувалася з хлопцем.

Найближче до цього сталось би під час гри в пляшечку в п'ятому класі на тому жахливому дні народження, на який ми пішли до будинку Дженні Горан. Я так здивувалася і зраділа, коли Дженні запросила нас - ти була тією, хто з'ясував, що це тому, що її мати змусила її запросити весь клас. Ти відмовилася брати участь, коли група дітей у підвалі Дженні зібралася в коло, щоб пограти в гру, - мені слід було зробити те ж саме.

А потім, коли Нед О'Кіф крутнув пляшку в мій бік, я побачила вираз огиди на його обличчі. Перш ніж він встиг заперечити, що не хоче мене цілувати, я втекла і сховалася в шафі до кінця вечірки. Я відмовлялася виходити, навіть коли ти стукала у двері і благала мене. Я залишалася в шафі, поки моя мама не приїхала, щоб забрати мене.

Зрештою, Кім сказала, щоб та залишила мене в спокої, що я не цікавлюся такими речами. Я відчайдушно хотіла змінити тему, тому розповіла Наталі про телефонне повідомлення. Я простягнула їй папірець, а вона, побачивши його, закотила очі й зім'яла його. Я спробувала пояснити про зомбі-шкіру, але Наталі лише похитала головою.

"Вона просто надто гостро реагує", - сказала вона мені. "Ця жінка божевільна. Єдині люди, які користуються цією продукцією, - це божевільні".

Я здивувалася, почувши її слова, бо припускала, що вона сама користується цими продуктами. Але коли я запитала її про те, як вона користується продукцією Vixed, вони з Кім одночасно розсміялися. Я не знала, що саме це означає. Я не жартувала.

Потім Наталі встала і сказала Кім щось про шістнадцяту сторінку в журналі і про те, що ця сукня буде ідеальною для неї. Я подумала, що на цьому наша розмова закінчилася, але потім вона повернулася і подивилася на мене. Я не знаю, що в ній такого, але коли вона звертає на мене увагу, я завжди відчуваю себе особливою. Я жадаю її.

"Дон, - сказала Наталі, - більше не відповідай на мої дзвінки. Ніколи. Зрозуміла?"

Це було не те, що я очікувала від неї почути. Це був ще один момент у моєму житті, коли я відчайдушно бажала мати панцир, в якому я могла б зникнути. Черепахам так добре. Хоча я люблю їх, іноді я відчуваю заздрість до них. Але, звісно, я пообіцяла їй, що більше не торкатимусь її телефону. *Ніколи.*

Наталі пройшла повз мене з кімнати відпочинку, залишивши по собі слабкий квітковий аромат своїх парфумів. Незважаючи ні на що, я все ще люблю її парфуми. Цікаво, чи змогла б я знайти їхній флакон? Як ти думаєш, якби я почала користуватися тими ж парфумами, я б їй більше подобалася?

З повагою,
Дон Шифф

Кому: Дон Шифф
Від: Мія Ходж
Тема: Привітання

О БОЖЕ, не купуй парфуми, щоб справити враження на цю жінку! Вона НЕ варта твого часу! Тримайся подалі від неї! Я повторюю: тримайся подалі від Наталі!

Крім того, мені сумно, що ти відчувала, що не можеш розповісти мені про свої почуття щодо свого особистого життя. Дон, ти чудова людина. Я на 100% впевнена, що коли-небудь знайдеться чоловік, який зрозуміє, наскільки ти абсолютно дивовижна, розумна і красива. І кожен день він буде дякувати своїм щасливим зіркам за те, що він з тобою. Обіцяю тобі, ти знайдеш того, хто відчує те саме. Сподіваюся, ти мені повіриш.

ХХО
Мія

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ

НАТАЛІ

СЬОГОДНІ ВРАНЦІ Я ПОЧУВАЮСЯ ДОБРЕ.

Ми з Сетом провели дуже хороший вечір разом. Після другого раунду ми замовили китайську їжу, а потім разом дивилися телевізор на дивані. Коли він ще був з Меліндою, у нього завжди було відчуття терміновості. Він ніколи не міг залишатися надто довго, бо вона могла щось запідозрити. Мені більше подобався розслаблений Сет, який був щасливий притискатися до мене на дивані до нескінченності.

Я відправила його збирати речі ще до півночі. Хоча ми вже спали разом, я відчувала, що це буде зрадою Калебу, якщо він залишиться на ніч. Ну, навіть *більше*, ніж зрадою. Я усвідомлюю, що те, що я зробила минулої ночі, не робить мене дівчиною року. Але останні кілька днів були напруженими, а Каліб поведився відсторонено вчора, коли я потребувала його найбільше. Він втратив багато балів за те, як поведився вчора.

Як би там не було, я чудово виспалася після вечірніх подій. Сьогодні вранці я прокинулася бадьорою, випила чашку кави, і тепер я роблю ранкову пробіжку. Моє світле волосся зібране у хвіст, у навушниках грає плейлист Spotify, а на мені футболка та лосини. Коли я вийшла з дому, був бадьорий сорокаградусний листопадовий ранок, і я замерзла, коли мої ноги вперше ступили на тротуар, але зараз я почуваюся неперевершено.

Я рада, що перерва на кілька днів не вплинула на мою витривалість. До забігу 5К залишилося всього два дні, і було б соромно, якби я не була однією з перших, враховуючи, що саме я його організувала.

Ендорфіни течуть по моїй крові. Я можу залізти на дерево чи навіть на гору. Я почуваюся найкраще за останні дні.

До того моменту, поки не побачила детектива Санторо, який притулився до сірого "Вольво", припаркованого перед моїм будинком.

Перед тим, як лягти спати вчора ввечері, я перевірила місцевий сайт новин на своєму телефоні, щоб дізнатися, чи є якісь новини про Дон. В

останній статті згадувалося, що поліція все ще шукає її. Не схоже було, що поліція досягла значного прогресу. Станом на вчорашній вечір Дон все ще вважалася безнадійно зниклою.

І якщо детектив прийшов до мене, то мало ймовірно, що Дон повернулася жива і здорова.

Я зупиняюся, не знаючи, що робити. На мить я подумую про те, щоб розвернутися і пробігти ще милю чи дві. Але це не принесе мені багато користі. Детектив, схоже, не збирається нікуди йти, поки не поговорить зі мною. А я ж не можу йти на роботу в футболці та легінсах, вкритих шаром поту.

І взагалі, мені здається, він мене бачить.

Звісно, детектив випростується і махає мені рукою. Я кривлюся, бажаючи не розмовляти з ним у спітнілому спортивному одязі. Я б хотіла взагалі не розмовляти з ним, але моє вбрання не робить ситуацію кращою.

"Міс Фаррелл!" Він знову махає рукою. "У вас є хвилинка?"

Його бостонський акцент більше не викликає у мене ані найменшої симпатії.

Я проходжу останні півкварталу до свого будинку. Детектив Санторо дивиться на мене зверху вниз своїми проникливими темними очима. "Гарно пробіглися?"

"Так..."

Він мружить на небо. "Гарна погода для цього. І має бути гарний день, коли у вас забіг у суботу".

Звичайно, він знає все про мій порядок денний на тиждень. "Це не зовсім забіг. Це більше схоже на веселий забіг заради благодійності".

Він киває так, ніби йому байдуже. "Ви не проти, якщо ми зайдемо всередину?"

"Ви вже знайшли Дон?"

Він не відповідає мені, а натомість смикає головою в напрямку моїх вхідних дверей. "У мене є ще кілька запитань, якщо ви не проти".

Я мушу погодитися. Мені немає чого приховувати. І все ж я відчуваю, як у мене стискається щелепа. Я не зробила нічого поганого, а цей детектив має на мене зуб. Це *несправедливо*. "Боюся, я розповіла вам все, що знаю."

"Тоді це буде дуже швидко".

Чорні очі Санторо дивляться на мене, і це нервує. Я знімаю кросівки, бажаючи встигнути в душ перед розмовою з ним. Зрештою, у мене є плями від піт-стопів. Але, здається, я не маю особливого вибору в цьому питанні.

"Добре", - кажу я. "Але мені скоро на роботу".

"Це не займе багато часу", - каже він. "Якщо хочете, я напишу вам записку".

Я здригаюся від думки, що цей чоловік напише мені записку, наче я якийсь підліток, а він мій батько, який відпускає мене зі школи. Я не удостоюю його пропозицію відповіддю. Замість цього я починаю підніматися по доріжці до своїх вхідних дверей. Я відмикаю двері, і він заходить за мною.

Санторо затримується в моєму фойє. "Не проти, якщо ми присядемо?"

"Взагалі-то, я проти". Я складаю руки на грудях. "Як я вже казала, у мене небагато часу. То що ви хочете знати?"

Він дивиться на мене так, ніби здивований моєю нахабністю, але я не відступаю. Я не дозволю цьому детективу керувати мною.

"Тож я просто хочу більше дізнатися про ваші стосунки з Дон", - каже він.

Моя права повіка смикається. "Я ж казала, що ми були колегами. Ми були дружніми, але не справжніми друзями. Це все?"

"Що ви маєте на увазі під словом "дружні"?"

Я витріщаюся на нього. "Ну, ми віталися один з одним щодня. Одного разу я підвезла її додому, коли вона цього потребувала. Іноді ми разом обідали. Але це все."

"Гаразд, я зрозумів". Він киває. "А чи було коли-небудь таке, що ви сварилися з Дон?"

"Ні", - твердо кажу я. "Ніколи."

"Ви коли-небудь сміялися з неї?"

"Сміялася з неї?" перепитую я. "Я що, в початковій школі?"

"Ну, - каже він задумливо, - з того, що я чув, Дон була трохи дивною. Коли люди відрізняються від інших, це може бути природно - кепкувати з них".

"Ну, я ніколи цього не робила."

"Ніколи?"

"Ні!"

"То ви ніколи нікому не казали, що думали, ніби Дон втратила цноту з черепахою?"

У мене відвисла щелепа. "Я... це... хто вам сказав?"

Він піднімає одну зі своїх темних брів. "Кілька людей, взагалі-то".

"Чорт", - бурмочу я собі під ніс. "Гаразд, слухайте... Я маю на увазі, так, можливо, я сказала це. Жартома. Я не говорила цього Дон. Я просто... пожартувала. Знаєте, тому що вона так любила черепах. Я не хотіла зачепити її почуття." Я впиваюсь нігтями в долоню. "Це не робить мене жакливою людиною, тому що я пожартувала".

"Звісно, ні." Але щось у його голосі змушує мене думати, що він вважає інакше. "То є ще якісь інші жарти, які ви робили про Дон?"

"Ні. Тобто, я не пам'ятаю жодного."

"Ви запрошували її на офісні вечірки?"

Я кліпаю на нього. "Так, звісно, запрошувала".

"Тому що кілька людей сказали, що ви навмисно не пускали її на робочі вечірки..."

"Нічого подібного!" вигукнула я. "Я завжди розсилала електронного листа всьому офісу. Я б не стала навмисно виключати Дон".

"Вона приходила на вечірки?"

"Ні, але це ж не моя провина?" Я кладу руки на стегна. "Я повинна була дати їй гравіроване запрошення?" Я дивлюся на нього. "У чому саме ви мене звинувачуєте?"

Він хитає головою набік. "Кілька ваших колег вважають, що ви залякували Дон Шифф".

Цього разу моя щелепа, здається, ось-ось відвалиться. "Знущалася над Дон? Ви це серйозно? Хто це сказав?"

"Я не маю права говорити. Але це була не одна людина."

"Вони брешуть." Я відчуваю, як з мого рота вилітає цівка слини, коли я випльовую ці слова. "Я ніколи не знущалася над Дон. Ми не в школі. Що це взагалі означає?"

Він хмуриться. "Це означає, що з вашого боку до неї існувала система жорстокого поводження".

"Систематична жорстокість?" Я не можу повірити своїм вухам. "Тому що я пожартувала про неї?"

"Тому що ви не запрошували її на заходи компанії. Ви не пускали її на зустрічі. Ви пошкодили її особисту власність..."

"Я... що?" У мене голова йде обертом. "Я ніколи не робила нічого подібного. Я була доброю до неї. Краще, ніж вона заслуговувала."

"Краще, ніж вона заслуговувала? Що це означає?"

Я одразу ж шкодую про свій вибір слів. "Я просто маю на увазі, що Дон була дивною. Люди її не любили. Але я намагалася бути з нею доброю, ясно? Можливо, я жартувала про неї за її спиною, але так робили всі інші. Я ніколи не знущалася над нею".

Санторо дивиться на мене так, що я думаю, ніби він не вірить жодному моему слову. Цікаво, хто розповів йому ці жахливі речі про мене. Напевно, хтось, хто заздрить моїм продажам.

"Тільки тому, що Дон була іншою, - каже він, - ви не повинні були бути жорстокою до неї".

"Я й не була!" Сльози навертаються на очі, і я намагаюся стримати їх, щоб вони не вийшли на поверхню. "Запитайте мого боса. Сета Хоффмана. Він скаже, що я була доброю до неї".

Брови Санторо здіймаються до лінії волосся. "Сет Хоффман? Ви маєте на увазі свого одруженого боса, з яким ви спали?"

Гаразд, тепер я відчуваю, що зараз впаду від серцевого нападу. Звідки він про це знає? Я розумію, що він детектив, але це виходить за рамки розслідування зникнення абсолютно не пов'язаної зі мною людини. "Це Сет вам сказав?"

"Ні. Він говорив про вас тільки хороші речі."

"Тоді хто вам сказав, що я спала з ним?"

Він замислюється на долю секунди. "Дон написала про це подрузі в листах, які ми знайшли в її комп'ютері".

О, Боже.

Так, Дон знала про нас із Сетом. Не те, щоб я їй довіряла. Вона стала свідком того, як дружина Сета залишила мені записку з погрозами. Але вона добре до цього поставилася. Вона пообіцяла нікому не розповідати. Одному Богу відомо, хто ця "подруга", якій вона розповіла про мої подвиги. Я навіть не знала, що у неї є друзі, з якими вона могла б листуватись.

І це змушує мене замислитися, що ще вона написала про мене.

Але яка різниця? Що з того, що Дон написала про мене кілька дурниць у кількох дурних листах? Вона, безумовно, мала унікальний погляд на світ, і це не означає, що все, що вона говорила, було правдою. Ніщо з цього не є справжнім доказом чогось.

"Це переслідування, детективе". Я зціпила зуби. "Мені треба йти на роботу. І ми навіть не знаємо, чи з Дон насправді сталося щось погане. Вона, напевно, просто поїхала в подорож, нікому нічого не сказавши".

Між його бровами утворюється глибока складка. "Ні. Вона не поїхала."

"Звідки ви знаєте?"

"Тому що, - каже він, - ми знайшли тіло Дон сьогодні рано вранці".

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

МОЇ НОГИ майже вислизають з-під мене. Я тягнуся до перил моєї сходової клітки, але цього недостатньо. Я опускаюся на першу сходинку. Голова йде обертом, і на мить мені доводиться опустити її між ніг.

Ми знайшли тіло Дон сьогодні рано вранці.

Ні. Цього не може бути.

"Вона..." Я ковтаю. "Вона мертва?"

"Так".

До цього моменту я не усвідомлювала, що вірила в те, що Дон досі жива. Навіть коли я побачила кров на підлозі в її будинку, я все ще щиро думала, що з нею все гаразд.

Але з нею не все гаразд. І вже ніколи не буде в порядку. Тепер вона проведе решту вічності, похована в землі. Буде похорон, на якому ми будемо говорити про те, як нам не вистачає Дон. Про те, якою чудовою людиною вона була, про те, що її забрали від нас дуже, дуже рано.

"Що з нею сталося?" питаю я.

Він на мить замислюється, ніби не впевнений, що хоче мені розповісти. "Її забили до смерті тупим предметом. Вона померла від травми голови".

Я випускаю болісний крик. Це звучить як абсолютно жахливий спосіб померти. Забита до смерті. Бідолашна Дон. Незважаючи на те, що вона була дивною, в ній була така невинність, що іноді вона здавалася майже дитиною. Хто міг зробити з нею щось подібне?

Я знову піднімаю очі і дивлюся на детектива. Він думає, що це я зробила це з нею. Він думає, що я якось забила її до смерті тупим предметом. Ніби я міг зробити таке.

Тобто, фізично, напевно, могла. Дон була такою маленькою людиною. Вона не могла важити більше 100 фунтів, навіть мокра. А я, слід визнати, в досить хорошій фізичній формі. Він щойно застав мене на пробіжці. Тож я вважаю, що не виключено, що *теоретично* я могла зробити це з нею.

Але *навіщо*? Чому він подумав, що це зробила я?

"Це жахливо". Мій голос тремтить, коли сльоза котиться по щоці.
"Я... я не можу в це повірити."

"Це жахливо", - погоджується він. "Тепер ви розумієте, чому ми хочемо, щоб винний у цьому був притягнутий до відповідальності".

Я проводжу по очах тильною стороною долоні. "Так. Так, звісно".

"То ви не заперечуєте, якщо я огляну ваш будинок?"

Я витріщаюся на нього. "Мій будинок? Навіщо вам..."

"Як я вже сказав. Ми просто хочемо притягнути до відповідальності того, хто це з нею зробив".

"Я..." У роті пересохло, і я не можу вимовити жодного слова. Мені треба прочистити горло. "У мене є алібі на ту ніч. Я вже казала вам це."

"Гаразд." Він киває. "Так, хлопець. Я забув."

"Так", - кажу я твердо.

"Якщо тільки..."

"Якщо що? У мене є алібі."

Він знизує плечима. "Ну, якщо тільки ви обидва не вбили її разом".

Я навіть не маю слів, щоб відповісти на це. Але щось смикає мене за потилицю. Мені потрібен адвокат. Мені потрібен адвокат, поки все не вийшло з-під контролю. Мені потрібен адвокат, поки не сталося чогось, чого я не зможу виправити.

Але хіба це не виглядає винним? Чому я маю витратити купу грошей на адвоката? Заради Бога, я ж нічого не зробила!

"Мені треба йти на роботу, детективе." Я намагаюся зберігати самовладання. "Тож якщо у вас більше немає запитань, мені справді треба йти".

Він засовує руки в кишені піджака. "Гаразд, тоді поговоримо пізніше".

Ні. Нізащо. "Сподіваюся, ви знайдете того, хто зробив це з Дон", - кажу я.

"Повірте мені, міс Фаррелл", - каже він. "Знайдемо".

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

ЧОТИРМА МІСЯЦЯМИ РАНІШЕ

Кому: Мія Ходж
Від Дон Шифф
Тема: Привітання

Дорога Мія,

Перш за все, я хочу подякувати тобі за ті чудові квіти, які ти надіслала. Ти єдина людина в світі, яка пам'ятає, що тюльпани - це єдина квітка, яка не дратує мої пазухи. Коли вони з'явилися, мій день став яскравішим. Особливо після жахливого тижня, який у мене був.

Тож ти знаєш, як я пишаюся своєю оперативністю. У школі у мене ніколи не було жодного запізнення - у тебе ж вони були постійно! Вибач, я не хочу, щоб ти відчувала себе погано через свої запізнення, але це факт. Коли мені кажуть бути десь у певний час, я неодмінно з'являюся там вчасно. Ніяких відмовок. Насправді, я зазвичай приходжу на кілька хвилин раніше.

Немає нічого гіршого, ніж запізнення.

Тож можеш собі уявити, як мені було ніяково, коли я зайшла у конференц-зал сьогодні вдень і побачила, що зустріч вже розпочалася. Я перевірила годинник, але я не запізнилася. Зустріч мала розпочатися о другій годині, а було ще кілька хвилин до другої. Проте всі вже сиділи за столом, більшість круасанів було з'їдено, а Сет говорив на півслові.

"Ого, дякую, що приєдналися до нас, Дон", - сказав Сет.

Коли я відповіла: "Будь ласка", кілька людей захихотіли. Я не розуміла, що тут такого смішного. Ввічливо, коли хтось дякує тобі, сказати "будь ласка". Цьому вчать ще в дитячому садку. От тільки я не була впевнена, чому Сет взагалі подякував мені, тому що приблизно через шістдесят секунд він закінчив зустріч, і всі розійшлися. Я знову подивилася на годинник, відчуваючи себе ще більш розгубленою. Особливо, коли Сет роздратованим голосом запитав мене, чому я запізнилася на зустріч на годину.

Я спробувала пояснити, що я не запізналася. Що зустріч мала розпочатися о другій годині, і зараз саме друга година. Тоді Сет спробував наполягти на тому, що зустріч почалася о першій, що, як я знаю, не відповідає дійсності, але важко було сперечатися, коли всі були в кімнаті до мене, а зустріч явно підійшла до кінця.

Потім Сет згадав про те, що я не з'явилася на вчорашню зустріч, хоча вона була скасована. Але Сет сказав мені, що вона не була скасована, і всі були на ній, окрім мене.

Я не знала, що сказати. Я просто стояла там, мої коліна тремтіли. Це було на мене не схоже. Я завжди вчасно з'являюся на зустрічі. І я б ніколи не з'явилася, коли мала б з'явитися. Напевно, був електронний лист про те, що вчорашня зустріч була скасована. Я отримала його першим ділом вранці у своїй поштовій скриньці.

Від Наталі.

Наталі, як старший продавець, часто розсилає електронні листи про зустрічі з клієнтами. Саме вона вчора розіслала листа про те, що зустріч скасовано. І саме вона написала мені, що зустріч відбудеться сьогодні о 14:00.

Я пояснила усе це Сету. Він не виглядав так, ніби повірив мені. Він склав руки на грудях і просто продовжував хитати головою. В його очах Наталі не може зробити нічого поганого.

"Навіщо їй це робити?" - нарешті запитав він.

Хотіла б я мати відповідь на це питання. Навіть зараз я ламаю собі голову. Що я такого зробила, що Наталі мене так зненавиділа? Я знаю, що іноді я роблю з людьми речі, які їх засмучують, і я навіть не усвідомлюю, що я це зробила. Очевидно, я зробила щось подібне з Наталі. Я б хотіла повернути все назад, що б це не було. Я просто хочу бути її другом.

Тоді Сет сказав мені, що незалежно від того, що відбувається між мною і Наталі, я повинна знайти спосіб вирішити це. Це були його слова. *Виріши це, Дон.*

Але як? Наталі мене не любить. Я не знаю, як це змінити. Я навіть не розумію, чому вона мене не любить. Я ж нікому не розповідала її секрет. Ну, я розповіла тобі, але ти ж нікому про це не скажеш.

Може, вона сердиться на мене за те, що я штовхнула її фігурку черепахи, і вона розбилася. Може, мені варто купити їй нову. Але

чомусь я не думаю, що справа в цьому. Вона, здається, злилася на мене ще до того, як це сталося.

Я іноді так розчаровуюся. Чому мені так важко знайти друзів? Для інших людей це так легко. Коли я дивлюся, як Наталі та Кім розмовляють разом, у них такий чудовий взаємозв'язок, і я так їм заздрю. Я продовжую намагатися, але це ніколи не спрацьовує. Знаєш, це не вперше, коли хтось ненавидить мене без причини. Це траплялося більше разів, ніж я можу порахувати.

Я хочу це виправити. Я повинна знайти спосіб це виправити. Я розумна. Я зможу це якось виправити, якщо добре подумаю. Якщо у тебе є якісь ідеї, я з радістю їх вислухаю.

З повагою,
Дон Шифф

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ

НАТАЛІ

ЩОЙНО детектив Санторо йде, я шукаю в інтернеті інформацію про Дон.

Це екстрена новина. З'явилося лише кілька історій, та й ті містять мінімум інформації. Її знайшли в лісі в Кохассет - іншому місті, що за двадцять хвилин їзди південним узбережжям - частково похованою в багнюці. Іншої інформації мало, хоча я впевнена, що протягом дня з'явиться ще більше.

Я подумую про те, щоб відпроситися з роботи, але врешті-решт вирішую, що краще піти додому. Зрештою, люди на роботі можуть мати більше інформації, ніж я. І правда в тому, що я хочу отримати відповіді.

Як той детектив міг подумати, що я залякувала Дон? Як взагалі хтось міг так подумати? Я не така людина. Я була добра до неї. Я навіть намагалася бути їй другом, чого б це не коштувало.

Але, очевидно, я зробила щось таке, що змусило людей думати, ніби я знущаюся над нею. *Багато* людей говорили йому про це. І сама Дон написала про це в купі електронних листів своїй подрузі. Що зробило мене підозрюваною у її вбивстві.

Я не можу повірити, що вона так про мене думала. І я б дуже хотіла знати, хто ще так про мене говорив. І ким була ця *подруга*? Я була шокована, коли дізналася, що у Дон була подруга, з якою вона відчувала себе досить близькою, щоб розповідати їй свої інтимні секрети.

Очевидно, я була не найгіршою з її проблем. Хтось інший ненавидів її. Хтось настільки, що забив її до смерті тупим предметом.

Що, якщо це був нібито її друг? Той, якому вона писала про мене. Бог знає, Дон мала схильність діяти людям на нерви. Може, її подруга не витримала і вирішила...

Боже, я не можу перестати думати про те, що хтось зробив з нею.

Коли я приходжу в офіс, то відразу йду до своєї кабінки. Мені потрібно перестати думати про це і зануритися в роботу. Те, що сталося з Дон, жахливо, але це не моя вина. І завдяки моєму чудовому хлопцеві, з яким відтепер я буду повністю ексклюзивною, у мене є алібі. Тож детектив Санторо може думати що завгодно - я недоторканна.

За винятком того, що коли я доходжу до своєї кабінки, я зупиняюся.

Два дні тому я прийшла на роботу, а на моєму столі стояла фігурка черепахи. Вчора я викинула її на смітник. Я пам'ятаю, як це зробила. Я не хотіла більше ніколи на неї дивитися.

Але зараз вона якимось чином повернулася на мій стіл.

Я налякана настільки, наскільки тільки можу бути наляканою фігуркою черепахи завдовжки три дюйми. Я викинула цю кляту річ на смітник, але якимось чином, всупереч усьому, вона *повернулася*. Я не можу перестати дивитися на неї, з її чорними скляними очима і блискучим зеленим панциром.

Що? Чорт. Чорт забирай.

Гаразд, мені треба заспокоїтися. Може, це зробили прибиральники. Може, вони побачили черепаху в моєму смітті, коли виносили його, і вирішили, що вона потрапила туди помилково. І вирішили, що залишать її для мене.

Це можливо.

Так чи інакше, я позбуваюся цієї штуки раз і назавжди. Цього разу не буде ніяких нещасних випадків з прибиральниками.

Я хапаю черепаху зі столу. Я стискаю її в правій руці, коли маленькі ручки й ніжки впиваються в мою долоню. Я йду до кімнати відпочинку, де кидаю її прямо в загальний кошик для сміття. І під "кидаю" я маю на увазі, що жбурляю її туди з усієї сили, так що вона гучно стукає, падаючи на дно сміттевого баку. До обіду черепаха буде похована у смітті.

Я більше ніколи її не побачу.

Я майже повернулася до своєї кабінки, коли телефон на моєму столі починає дзвонити. Зазвичай, я скидаю дзвінки. Але зараз я не в своїй тарілці, тож без роздумів хапаю слухавку. Глибокий голос гримить у моєму вусі: "Це Наталі Фаррелл?"

"Так..." Ненавиджу розмовляти по телефону, не знаючи, з ким я розмовляю, коли починаю дзвінок. Ідентифікатор абонента показує заблокований номер. Моє серце завмирає - тільки не знову. "Хто це?"

"Це Дейв Фултон. З "Вітамінної хатини".

"А, точно." Я зітхнула з полегшенням. Я уклала угоду з Фултоном близько місяця тому. Він трохи неохоче взяв трохи нашої продукції у свій маленький магазин, але після того, як ми разом пообідали, мені вдалося його переконати, і він придбав п'ять ящиків на суму в п'ять тисяч доларів. "Чим я можу вам допомогти, містере Фултон?"

"Послухайте, Наталі". Його голос має грубуваті нотки. Як і у детектива, у нього важкий бостонський акцент. "Ніхто не купує Collahealth. Він нікому не потрібний. І ті кілька продажів, які я зробив, вони повернули. Сказали, що він не працює. За винятком однієї жінки, яка сказала, що у неї з'явилися якісь дивні побічні ефекти, як-от поколювання в ногах".

"Так, але потрібно два-три місяці, щоб побачити реакцію", - пояснюю я. "Ви їм так і сказали?"

"Ви сказали два-три тижні".

"Ні, два-три *місяці*. Саме стільки часу потрібно для нарощування рівня колагену".

"Неважливо", - бурчить він. "Справа в тому, що я не можу зрушити це лайно з місця. І я не можу мати справу з людьми, які приходять і скаржаться на побічні ефекти".

"Немає ніяких побічних ефектів. Дослідження показали, що Collahealth абсолютно безпечний".

"Не в цьому справа. Я хочу повернути гроші. У мене є три коробки, які я ще навіть не відкривав".

"Мені дуже шкода, містере Фултон. "Vixed" не повертає гроші".

На іншій лінії довга тиша. "Про що, в біса, ви говорите, Наталі? Ви сказали мені, що я можу отримати відшкодування, якщо товар не продасться".

"Ви, мабуть, неправильно зрозуміли", - кажу я своїм найбільш вибачливим голосом. "Продукти Vixed мають обмежений термін придатності, і ми не можемо дозволити повернення коштів".

"Ви це серйозно? Це ж дороге лайно. Ви хочете сказати, що я застряг з двома коробками вашого лайна, яке не можу продати?"

Голос Фултона стає голоснішим. Я уявляю, як на його товстій шиї випинаються вени, а очі вискакують з очниць.

"Мені дуже шкода", - кажу я. Боже, ще надто рано для цього. "Просто така політика компанії. Не я встановлюю правила. Вони їх встановлюють. Якби це залежало від мене, я б повернула вам гроші".

"Але ж ви сказали, що я можу отримати відшкодування! Саме тому я їх і купив!"

"Я... я не знаю, що сказати..... Мені дуже шкода".

Фултон важко дихає на іншому кінці дроту. Тепер я уявляю, як з його волохатих вух валить дим. "Я хочу поговорити з вашим менеджером".

"Звісно", - кажу я. "Зачекайте хвилинку".

Я натискаю кнопку утримання і кладу слухавку. Дивлюся на свої нігті - на вказівному пальці лівої руки нерівний край. Я порпаюся в сумочці, поки не знаходжу пилку для нігтів. Я підпилюю нерівний край. Здуваю пил з нігтя. Підрівнявши нігті, я завжди відчуваюся краще.

Я притискаю щойно підпиляний ніготь до кнопки утримання і піднімаю слухавку. "Містере Фултон?"

"Так?"

"Мені дуже шкода." Я зітхаю. "Я щойно зв'язався зі своїм менеджером, і він зараз на іншій лінії, але він просив передати вам, що ми не можемо робити жодних винятків з нашої політики. Боюся, ми не можемо запропонувати вам відшкодування".

І знову тиша на іншій лінії. "Ви збрехали мені."

"Перепрошую?"

"Ви мені збрехали", - випльовує він. "Ви сказали мені, що я можу повернути гроші за ваш паскудний товар, і це єдина причина, чому я його купив. А ще тому, що ви тицляли мені в обличчя своїми цицьками".

"Містере Фултон..."

"Ти брехлива сука, - шипить він. "І я сподіваюся, що твоя гівняна компанія збанкрутує".

З цими словами на іншій лінії пролунало гучне клацання. Дейв Фултон поклав слухавку.

Я втупився в телефонну трубку в руці, злегка збентежена усією цією розмовою. А якщо серйозно, то це бізнес. І ви не станете найкращим продавцем компанії, роздаючи відшкодування.

Зазвичай я б знизала плечима від такого дзвінка. Більшості людей подобаються наші продукти, але завжди знайдуться ті, кому вони не подобаються. І мене не хвилює якийсь маленький магазинчик, захований у Кембриджі. Він збанкрутує раніше за нас.

Але сьогодні його слова вразили мене до глибини душі.

Ти брехлива сука.

Це неправда. Я розповіла йому про нашу політику повернення грошей. Я не винна, що він був надто відволікався на мої груди, щоб слухати уважно. Я не брехлива сука. Я роблю те, що мушу робити, щоб продавати наш продукт. Я роблю свою роботу.

Це не моя провина.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЯТИЙ

ЗРОБИВШИ КІЛЬКА глибоких вдихів, я повертаюся до кімнати відпочинку, щоб випити кави. Кім вже прийшла, вона тримає в руці горнятко кави, а іншою рукою прокручує екран свого телефону. Зазвичай вона проводить першу годину робочого дня в кімнаті відпочинку. А також заходить туди ще три-чотири рази протягом дня. За моїми підрахунками, за тиждень Кім працює лише одну-дві години по-справжньому.

Я намагалася дати Кім кілька порад, щоб покращити її продажі, але вона не дуже зацікавлена. Чесно кажучи, іноді мені здається, що вона хоче, щоб її звільнили. Це дасть їй привід залишитися вдома і дозволити багатому чоловікові балувати її.

"Привіт, Нат!" Її очі піднімаються на мене. Я помічаю, що шкіра на її лобі починає потроху лущитися від сонячних опіків, які вона отримала під час медового місяця. "Ти чула, що вони знайшли Дон? Або, принаймні, те, що від неї залишилося..."

Я кривлюся на її зауваження. Це не зовсім жарт, але почуваюся дуже недоречно. "Я чула".

Кім кліпає на мене. "Хто міг таке з нею зробити? Я маю на увазі, що нам усім іноді хотілося задушити її, але хто насправді міг зробити щось подібне? Це так жахливо."

"Так..." Я ковзаю на сидіння поруч з нею. "Слухай, Кім, ти вчора говорила з тим детективом?"

"А, точно." Вона робить ковток кави. "Він був гарячий, правда?"

Я морщу носа. Якщо я колись і вважала Санторо привабливим, то вже точно не вважаю. "Не дуже."

"Здається, він знає, що робить". Вона відкриває ще одну маленьку чашку вершків і виливає їх у каву. Кім любить світло-коричневу каву. "Б'юся об заклад, він спіймає того, хто це зробив. Переконається, що він проведе решту свого життя у в'язниці".

Чомусь її зауваження викликає у мене неабияке занепокоєння. "Так..."

"Боже, як ти думаєш, хто це міг зробити?"

Сьогодні вранці я читала про те, що зазвичай відбувається, коли молоду жінку вбивають так, як Дон. У таких випадках часто

винуватцем стає чоловік або хлопець. Але у Дон не було жодної близької людини в її житті. Якщо тільки її не вбила черепаха.

"Може, це був грабіжник", - кажу я.

Але це не зовсім правильно. Окрім того, що було в щілині в її книжковій шафі, схоже, що з дому Дон нічого не зникло. І якщо вона налякала грабіжника, і він убив її, навіщо йому ховати тіло? Це не має ніякого сенсу.

Ніщо в цьому не має сенсу.

"Отже." Я прочищаю горло. "Про що ти вчора говорила з детективом?"

Вона знизує плечима і дивиться на щось у своєму телефоні. "Я не знаю. У нього була купа запитань про неї."

"Ти сказала детективу, що я знущалася над нею?"

Раніше я завжди знала, коли Кім бреше, бо її обличчя ставало рожевим. На жаль, її нова засмага ускладнила це. "Я не знаю. А що?"

Я хочу потрясти її. "Кім, ти сказала йому, що я знущаюся над Дон?"

Нарешті вона зітхає. "Я мала на увазі, що ти знущалася."

"Ні, не знущалася!"

Вона дивиться на мене. "Не те, щоб я тебе звинувачувала. Дон була такою дивною. Вона була одержима тими черепахами. Хто одержимий черепахами? Черепахи такі нудні. Знаєш, що було б краще за черепах? Що завгодно."

Я не можу не думати про черепаху, яку я знаходжу на своєму столі останні три дні. Або про ту живу, що повзала по акваріуму в будинку Дон. Або про книжкову шафу, повну черепах. Вона й гадки не має, наскільки моторошними можуть бути черепахи.

"Я не залякувала її", - наполягаю я. "Я б ніколи так не вчинила".

"Ти казала, що вона втратила цноту з черепахою".

"Боже мій, це був *жарт*". Я здригнулася. "Нічого страшного. Про неї всі так жартували. Якщо я знущалася над нею, то й ви всі теж".

"Як скажеш, Нат."

"Послухай мене, Кім, - кажу я крізь зуби, - ти маєш припинити брехати про мене детективу, гаразд? Тому що це дуже погано для мене".

"Я розповіла йому, що сталося насправді."

"О, це те, що ти зробила?" Я піднімаю брови. "Що ж, можливо, мені варто розповісти твоєму новому чоловікові, що *насправді* сталося в ніч твого дівич-вечора. Про того хлопця в барі, з яким ти..."

"Наталі!" Кім блискавично простягає руку і хапає мене за мою через стіл. "Ти *обіцяла*, що нікому не скажеш..."

"І не скажу". Я вирівнюю свої очі на неї. "Але ти маєш припинити виставляти мене в поганому світлі. Гаразд? Зараз це розслідування вбивства. Це не жарти."

На мить Кім здається, що вона ось-ось розплачеться. "Гаразд, вибач. Я не думала, що це так важливо. Так, ти трохи поглумилася над Дон. Ми всі так робили."

"Так, - кажу я, - ми всі так робили".

Я кидаю на Кім останній довгий погляд. Я впевнена, що вона триматиме рот на замку - вона не хоче, щоб її чоловік знав, що вона зробила тієї ночі. На моє щастя, мені вистачило передбачливості зробити багато фотографій у ніч дівич-вечора.

На жаль, у мене ще більші проблеми, ніж у Кім.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Я ЗНОВУ ОБІДАЮ за своїм столом. Зазвичай я дуже товариська людина, але все, про що всі говорять, - це вбивство Дон, і це починає мене фізично дратувати. Крім того, мені неприємна думка про те, що кілька людей в офісі думають, що я знущалася над Дон. Я досі не розумію, як хтось міг таке сказати. Якщо вже на те пішло, то я був єдиною, хто намагався бути з нею добрим!

Поки я відкушую свій бутерброд з індичкою, на моєму телефоні з'являється текстове повідомлення. Воно від Калеба.

Ми можемо поговорити?

Жодна хороша розмова ніколи не починалася з цих трьох слів. Якби він хотів сказати мені щось хороше, він би просто прийшов і сказав. Він би не почав з того, що запитує, чи можна поговорити. Це повідомлення перед розставанням.

Я беру телефон зі столу і вдивляюся в екран. Я не хочу розлучатися з Калемом. Незважаючи на те, що я трохи помилилася вчора ввечері, я все ще вважаю його ідеальним хлопцем. Якщо вже на те пішло, я хочу рухатися далі. До цього тижня я б сказала, що він мене обожнює. Що він був тупо захоплений мною.

Що, якщо він знає про Сета? Що, якщо він прийшов до мене вчора ввечері і побачив його машину, припарковану перед будинком? Це дало б йому достатньо підстав, щоб почати розмову про розрив.

Я рада, що він не почув коментар детектива про те, що ми з ним могли разом вбити Дон. Це просто смішно. Ми точно не вбивали її разом. Ми навіть не були разом тієї ночі. Але, звісно, я не могла сказати цього детективу.

Я так більше не можу. Я повинна поговорити з Калемом.

Я натискаю на номер Калеба зі списку останніх дзвінків. Я відчуваю невелике полегшення, коли він не звучить відверто розлюченим, коли бере слухавку.

"Привіт, Нат", - каже він.

"Привіт..."

"Я чув про Дон", - тихо каже він. "Ти... з тобою все гаразд?"

Мої очі наповнюються сльозами. "Не зовсім. Я... я не можу перестати думати про це. Що з нею сталося..."

"Я знаю..."

"Її *забили до смерті*, Калєб. Можеш собі уявити?"

"Уявляю. Це жахливо." На іншій лінії нескінченна тиша. "Слухай, я просто хотів сказати, що мені шкода за вчорашнє. Я поведився з тобою, як придурок".

"Ох." Це було останнє, що я очікувала від нього почути. "Ну, все гаразд. Я маю на увазі, це був важкий день."

"Так і є." Його голос звучить трохи хрипло, ніби він не виспався. "Мене ніколи раніше не допитував детектив. І цей чоловік був *грубим*. Він просто продовжував тиснути на мене, намагаючись змусити мене зізнатися".

"Але ти не здався."

"Ні", - підтверджує він. "Слухай, я думаю, що було б краще просто сказати правду, але я розумію, чому він змусив тебе відчути, що тобі потрібне алібі. І, чорт забирай, це ж очевидно, що ти не могла цього зробити".

Можливо, для нього це очевидно. Але детектив, здається, відчуває себе інакше.

"Так чи інакше, - каже він, - мені шкода, що я перелякався. Ти мені пробачаєш?"

Тільки якщо ти пробачиш мені те, що я переспала з іншим хлопцем минулої ночі. Але ні, мабуть, краще про це не згадувати. Йому ніколи не треба про це знати. І як я вже сказала, це було лише раз. Сет знає це.

"Хочеш зайти до мене сьогодні ввечері?" запитую я. Я ненавиджу думку про те, що знову повернуся додому, в порожній дім.

Він стогне. "Я б хотів, але я сьогодні затримаюся на роботі допізна. Я навіть не знаю, до котрої години. Як щодо завтра?"

"Гаразд." Я б хотіла, щоб він прийшов сьогодні, але добре, що ми скоро побачимося. "І, можливо, цього разу ти дійсно зможеш залишитися на ніч".

Він виглядає шокованим. "Справді?"

"Чому ні?"

"Я... я просто припустив, що з усім тим, що відбувається з твоєю подругою, ти не захочеш..."

"Дон насправді не була моєю подругою", - повільно кажу я. "Тобто, вона була моєю колегою. Вона мені подобалася. Але ми не були друзями."

"О," - каже він.

Я щось не так сказала? Невже це так недоречно - запрошувати свого хлопця після вбивства колеги, яку я ледь знала?

"А ще, - кажу я, - в суботу забіг на 5 кілометрів. Ти все ще бігаєш, чи не так?"

Знову ж таки, він звучить здивовано. "Це все ще в силі?"

Попри все, я відчуваю поштовх роздратування. "Ми зібрали багато грошей на благодійність, Каліб. Я не можу просто так все скасувати".

"Ну, добре..."

"Я маю на увазі, що це для дітей з церебральним паралічем. Я ж не влаштовую вечірку для шістнадцятирічних."

"Ні, я розумію", - каже він. "Я... мабуть, тоді прийду".

Я уявляла, як ми з Калібом біжимо разом усю дорогу. У нього довші ноги, але я тренувалася більше, ніж він. Він бігає на біговій доріжці в спортзалі, але спеціально для цього не тренувався. Я буду триматися.

Але я не знаю, що зрештою станеться з 5 кілометрами. Вбивство Дон все змінило. Я не хочу зруйнувати все, над чим ми працювали. Можливо, мені потрібно поглянути на речі по-новому.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ

ТРЬОМА МІСЯЦЯМИ РАНІШЕ

Кому: Vixed Employees

Від: Наталі Фаррелл

Тема: Дівич-вечір!!!!

Цієї п'ятниці о третій годині дня ми збираємося влаштувати дівич-вечір, щоб відсвяткувати майбутнє весілля Кім! Подарунки дозволяються і заохочуються, і немає ніяких обмежень у витратах! Зрештою, Кім виходить заміж лише один раз. (Ми сподіваємось!) Ми також збираємось провести вечірку в стилі potluck¹, тому, будь ласка, дайте мені знати, які смаколики ви принесете, щоб ми не принесли одне й те саме!

Кому: Vixed Employees

Від: Дон Шифф

Тема: Дівич-вечір!!!!

Я так схвильована! Принесу свої знамениті черепашачі капкейки. Іноді, коли мова йде про десерти, "черепашка" означає цукерки з горіхів пекан та карамелі, занурені в шоколад, але це будуть справжні кекси-черепашки! Всередині буде шоколад, і хоча я не буду розкривати всі свої секрети, повірте мені, коли я скажу, що ці кекси будуть дуже схожі на черепах. Я з нетерпінням чекаю, коли зможу поділитися ними з вами!

З повагою,

Дон Шифф

Кому: Vixed Employees

Від: Наталі Фаррелл

Тем: Дівич-вечір!!!!

Заради Бога, Дон, тобі не потрібно завжди натискати "відповісти всім" на електронні листи!!! Я дам тобі знати, якщо хтось ще претендуватиме на кекси.

Кому: Мія Ходж

Від: Дон Шифф

Тема: Привітання

Дорога Мія,

Сьогодні вранці я прийшла на роботу з тацею кексів. Наталі так і не відповіла мені, чи можна їх принести, але я вирішила, що кексів багато не буває. Я приготувала шоколадні, бо ми всі знаємо, що всі люблять шоколад. Але я використовувала ванільну глазур, тому що змогла додати синій харчовий барвник, щоб глазур виглядала як океан, а потім додала зелені гуммі, щоб перетворити їх на кекси-черепашки. Я так багато над ними працювала. Я додаю фото, щоб ти могла побачити, якими гарними вони вийшли.

Дівич-вечір був о третій годині в конференц-залі. Наталі провела більшу частину дня, готуючись до нього. Кожного разу, коли я піднімала очі, вона була в конференц-залі, прикрашаючи його. Я думала про те, щоб запитати, чи можу я допомогти, але я не хотіла дратувати її. Тому я трималася на відстані.

О третій годині мої колеги почали просочуватися в конференц-зал з тацями їжі. Я побігла до кімнати відпочинку, щоб забрати свої кекси, які заховала на нижній полиці холодильника.

Але кексів там не було.

Я була впевнена, що поклала їх у холодильник. Я зробила це одразу, як прийшла, щоб кекси залишалися свіжими. Я перевірила кожну полицю, хоча таця була досить громіздкою, і не здавалося, що вона загубиться в холодильнику. Потім я почала перевіряти шафки над раковиною, гадаючи, чи не сховав хтось кекси там.

Приблизно через п'ять хвилин пошуків я почала панікувати. Моє серце калатало, поки я нишпорила по всіх шухлядах і шафах у кімнаті відпочинку. Я так хотіла показати всім свої кекси. Що могло з ними статися?

Але потім мене осяяло. Хтось, напевно, побачив кекси і приніс їх до конференц-залу, припустивши, що вони для вечірки.

На той момент дівич-вечір тривав уже близько п'ятнадцяти хвилин. Я сполоснула руки і попрямувала до конференц-залу, щоб приєднатися до інших. Я побачила, що майже всі в офісі брали участь у заході. Це була чудова нагода поспілкуватися з колегами в невимушеній обстановці.

Наталі сиділа біля конференц-столу і розмовляла з Сетом, який жував тацю з їжею. На губах у Сета грала усмішка, так само, як він завжди робив, коли розмовляв з Наталі. Я так і не дізналася, чи знав він про те, що його дружина прийшла на роботу і залишила записку з погрозами для Наталі. Я думала про те, щоб розповісти йому, але вирішила скористатися твоєю порадою і не втручатися.

Але сьогодні я спостерігала за ними деякий час з-за меж конференц-зали. Це було дивно, але я майже уявила, як він нахиляється вперед і притискається губами до її губ, перебираючи пальцями її довге шовковисте волосся. Не важко зрозуміти, чому вона йому подобається.

Я схопилася за ручку дверей конференц-залу. Миттєво Наталі смикнула головою вгору. Вона покинула Сета і побігла через всю кімнату до дверей, щоб привітатись зі мною. Але вона не виглядала щасливою, побачивши мене. Вона почала ставити мільйон запитань про те, що я там роблю, хоча я була в електронному листі, яким вона запросила всю компанію.

Потім вона зауважила, що це був спільний обід, а я нічого не принесла. Я все ще сподівалася, що кекси з черепашками перекочували на вечірку самі по собі, тож я сказала їй, що це я їх придумала. Але коли я це сказала, вона зробила вигляд, що не розуміє, про що я говорю. "Тут немає ніяких черепашачих кексів", - повторювала вона. Потім вона звинуватила мене в тому, що я збрехала про те, що принесла їх.

"Будь ласка, не бреші, Дон, - сказала вона. "Це так непривабливо".

Сказавши слово "непривабливо", вона зробила вказівний жест на моє вбрання. На відміну від Наталі, я зазвичай ношу на роботу штани. У спідницях мені незручно. І я не ношу приталені блузки, як вона, - ті, що обтягують груди, - хоча, чесно кажучи, мені нема чим похвалитися

в цьому плані. Моя мама завжди казала, що у мене фігура хлопчика, який перебуває в стадії статевого дозрівання.

Я продовжувала наполягати, що приготувала дванадцять шоколадних кексів, але Наталі не хотіла відступати, щоб впустити мене на дівичвечір. Зрештою, вона сказала, що не розуміє, чому я взагалі тут, адже ми з Кім навіть не друзі. Коли я зауважила, що це вона мене запросила, вона лише похитала головою.

"Я розіслала це всім, але припускала, що люди зрозуміють, що їм не варто приходити, якщо вони не дружать з Кім - це просто здоровий глузд", - сказала вона мені.

Але коли я озирнулася через плече Наталі, мені здалося, що в конференц-залі була кожна людина з компанії. Це були не лише друзі Кім. Там були всі. Усі, крім мене.

Перш ніж я встигла зауважити це, Наталі зачинила двері перед моїм обличчям і повернулася до розмови з Сетом.

Я не знала, що робити після цього. Я могла б повернутися до роботи в порожньому офісі, але я не могла зосередитися. Я думала, що ця вечірка стане для мене можливістю нарешті познайомитися з деякими з моїх колег. Можливо, навіть завести друзів. Очевидно, я розумію, що ніколи не матиму такого друга, як ти. Я відмовилася від цієї безглуздої ідеї. Але оскільки ми живемо в різних кінцях країни, я була б рада, якби був хтось, з ким я могла б хоча би час від часу обідати.

Зрештою, я вирішила повернутися до кімнати відпочинку. Я точно принесла кекси на роботу сьогодні вранці. Я була впевнена, що якщо знайду їх і принесу в конференц-зал, Наталі впустить мене на вечірку. Їй *доведеться*. Кожен хотів би спробувати ці кекси. Хто б не любив кекси з черепашками?

Тож поки всі були на вечірці, я повернулася до кімнати відпочинку сама. Я востаннє перевірила холодильник, а потім систематично пройшлася по всіх шухлядах і шафах. Лише з примхи я натиснула ногою на педаль, щоб відкрити відро для сміття.

І тоді я знайшла свої кекси. Вони були змазані у велику брудну купу на дні смітника.

Вся моя важка праця була у смітнику. Ніхто не мав можливості їх побачити чи скуштувати. Я витратила години на ці кекси. Даремно.

Ти завжди казала мені, щоб я ніколи не давала іншим людям задоволення бачити мої сльози. Якщо я коли-небудь була на межі, ти казала мені, яка я чудова, і що я повинна бути сильною.

Але було легко не плакати, коли ти була поруч зі мною. Набагато важче, коли ти на самоті. Але ти маєш рацію. Не дивлячись ні на що, ти не можеш дозволити нікому дізнатися, що вони дісталися до тебе. Бо тоді вони переможуть.

Тож я повернулася до своєї кабінки з високо піднятим підборіддям. Я не дам їм такого задоволення. Ти б мною пишалася.

З повагою,
Дон Шифф

Кому: Дон Шифф
Від: Мія Ходж
Тема: Привітання

О БОЖЕ, Дон!!!! Ця Наталі перейшла межу! Тобі потрібно піти до відділу кадрів і поскаржитися на неї. Я серйозно.

Кому: Мія Ходж
Від: Дон Шифф
Тема: Привітання

Шановна Мія,

Я розумію, чому ти так сказала, але я б не хотіла йти у відділ кадрів. Я просто зроблю ще одну партію кексів і залишу їх у себе в кабінці до наступної вечірки. До того ж, керівник відділу кадрів любить Наталі.

З повагою,
Дон Шифф

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ

НАТАЛІ

У МЕНЕ ЩЕ одне інтерв'ю після обіду, щоб прорекламувати 5К, цього разу для місцевої радіостанції. Моя голова не зовсім в грі, але це буде гарним відволікаючим маневром. Я весь ранок робила дзвінки і не зробила жодного продажу. Але я можу дати інтерв'ю уві сні. Мені казали, що у мене приємний голос. Хтось колись сказав мені, що я повинна робити озвучку.

Мені мала зателефонувати Рита Дюк о четвертій, але минуло вже чверть на п'яту, а я все ще не отримала дзвінка, я знайшла її номер у своїй адресній книзі. Може, я переплутала час. Хоча він записаний у моєму календарі. Зазвичай я не роблю таких помилок.

Після кількох дзвінків я впевнена, що дзвінок перейде на голосову пошту, але тут піднімає слухавку Рита. "Наталі?"

"Привіт, Рито!" щебечу я у слухавку. "Хіба ми не повинні були записати інтерв'ю о другій? Я помилилася?"

"Ні..." Вона на мить замовкає. "Напевно, я просто подумала, що ти більше не захочеш, бо твоя колега..." Вона знижує голос на кілька нот. "Ну, знаєш, була вбита".

Я не здивована, що вона знає про Дон. Це було у всіх новинах сьогодні, відколи знайшли її тіло. "Взагалі-то, я думала, що ми могли б поговорити про це під час інтерв'ю. Ми збираємо гроші для лікування ДЦП, але тепер ми також збираємося бігти на честь Дон".

Вона мовчить так довго, що я майже думаю, що вона поклала слухавку. Нарешті вона каже: "Справді? Ти думаєш, що це гарний тон?"

"Гарний тон? Про що ти говориш? Дон була жорстоко вбита, і вбивця досі на волі. Це приверне більше уваги - можливо, це призведе до того, що ми знайдемо виродка, який зробив це з нею".

"Наталі, ти знаєш, що всі говорять в Інтернеті?"

У мене з'являється жахливе відчуття, що шлунок опускається. "Що?"

"Ваша компанія в тренді". Рита каже це так, ніби це *велика подія*. "Всі говорять, що над Дон жорстоко знущалися співробітники, які там працюють. Це повсюди".

Я хапаю телефон і відкриваю свою стрічку в Твіттері. "Що мені шукати?"

"Хештег VixedBullies."

О, Боже.

"Це неправда", - кажу я Риті. "Це просто жахливі чутки. Ти ж знаєш, як такі речі починаються."

"Ага..."

"Мені подобалася Дон". Мій голос звучить майже плаксиво, але я нічого не можу з собою вдіяти. "Ми з нею були друзями. Хорошими друзями. Якщо вже на те пішло, я захищала її від інших людей, які знущалися над нею. Вона була *іншою*, розумієш? Але мені це в ній подобалося. Мені подобалося, що вона була *іншою*".

"Я розумію, - каже Рита, - але я просто відчуваю, що ситуація зараз не та. Я не можу стати на бік ворога, розумієш?"

"Я не ворог!" Мені хочеться стукати кулаками по столу. "Я та, хто дізналася, що вона зникла!"

"Так, я бачила пост про це". Рита кашляє. "Це був підозрілий хештег".

Я надто приголомшена, щоб говорити. Потрібна секунда, щоб мій голос повернувся до мене. "Знаєш, у мене є алібі на ту ніч, коли вона зникла".

"Не сумніваюся, що так", - туманно каже Рита. "Послухай, я просто не думаю, що гарною ідеєю буде давати це інтерв'ю прямо зараз. Але я сподіваюся, що у тебе все вийде, Наталі".

"Боже, дякую, Рито. Я ціную твою підтримку".

Перш ніж вона встигла відповісти, я поклала слухавку. Це було неймовірно. Рита брала у мене інтерв'ю щороку, відколи я почала бігати 5К. Я думала, що ми друзі. Я не можу повірити, що вона могла виставити мене на посміховисько після одного лише натяку на плітки.

Тепер, коли я поклала слухавку, я мушу подивитися, про що говорила Рита. Я відкриваю свою стрічку в Твіттері і вводжу хештег.

О, ні. Все гірше, ніж я думала.

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

МИ В ТРЕНДІ. Не більше ніж 280 символами кожен в інтернеті ділиться історіями про знуцання на робочому місці та про те, як жахливо, що бідолашна Дон зазнала таких мук. Незважаючи на те, що це майже фізично боляче, я переглядаю безліч жахливих коментарів про мою компанію та людей, які там працюють. Це майже занадто жахливо, щоб читати. Люди в цілому можуть бути жахливими. Менталітет натовпу і все таке.

**Люди, які працюють у цій компанії, повинні сісти до в'язниці.
#VixedBullies**

**Діти-хулігани виростають і стають дорослими хуліганями.
#justicefordawn #VixedBullies**

Я приймав Collahealth, і це була наймарніша добавка, яку я коли-небудь пробував. В основному цукрові таблетки. Нічого не допомогло. #VixedSucks

Тобі пощастило, що нічого не допомогло. У мене від нього волосся випадало. #VixedSucks

Боже мій, від Collahealth *не* випадає волосся. Це повна брехня. Так, він працює не для всіх. Але для людей, які мають переваги, ефект може бути дивовижним. Тобто, я не приймаю Collahealth особисто. Мій колаген вже в порядку. Але я читала літературу про нього, і це дійсно хороший продукт.

Через деякий час я просто шукаю своє ім'я. Здебільшого, хто б не злив історію про Дон, моє ім'я в ній не згадується. Слава Богу. Але кілька людей вирішили критикувати мене як співробітницю Vixed.

Наталі з Vixed - найгірша брехлива змія, яку ви коли-небудь зустрічали. Вона скаже що завгодно, аби змусити вас купити їхнє лайно. #VixedSucks

Важко не сприймати це на свій рахунок.

"Нат?"

Сет стоїть наді мною, зависнувши біля входу в мою кабінку, одягнений у свій тренч. Я була настільки поглинута переглядом своєї стрічки у Твіттері, що навіть не помітила, як він підійшов. Його брови насуپлені.

"Привіт", - пробурмотіла я.

"Ти в порядку, Нат?"

Я відводжу погляд від телефону. "Нас обливають брудом в інтернеті, ти ж знаєш".

"Я знаю". Він здається незворушним, зважаючи на те, що його ім'я також згадувалося досить часто. *Менеджер Сет Хоффман не зробив нічого, щоб зупинити знущання.* "Тобі слід припинити дивитися на це."

"Як я можу?" Навіть коли я розмовляю з ним, я знову дивлюся вниз, щоб прочитати наступний коментар. Кожні кілька секунд з'являється новий.

"Це просто". Він простягає руку і вихоплює мій телефон зі столу. "Просто припини. Це не допоможе знайти того, хто зробив це з Дон".

"Гей!"

"Це для твого ж блага, Нат."

"Всі думають, що я знущалася над Дон. Що я жахлива людина."

"Це лайно собаче". Сет вимовляє ці слова так палко, що мені майже хочеться його обійняти. Навіть Кім, здається, повірила, що я знущалася над Дон, а вона моя найкраща подруга.

"Ти була доброю до Дон. Ти не зробила нічого поганого. Ці люди в інтернеті просто спекулюють. Вони просто шукають, кого б звинуватити. Вони не знають тебе так, як я."

Я смикаю за пасмо свого волосся. "Хіба ти не боїшся? Начальство буде не в захваті від цього."

"Все нормально. Вони знають, що це лише чутки, і все минеться. Те, що сталося з Дон, жахливо, але ми не винні."

"А якщо тебе звільнять?"

Він криво посміхається. "Тоді мій дохід різко впаде, що буде дуже добре для мого процесу розлучення. Розслабся, Нат. Все буде добре".

"Віддай мені мій телефон."

"Я проведу тебе до машини, а потім поверну".

Сет, здається, має намір тримати мій телефон у заручниках, тому я схоплюю зі спинки стільця свою куртку і накидаю її на себе. Є шанс, що він може мати рацію. Я майже впевнена, що нічого доброго з читання цих постів не вийде. Що є, те є.

Принаймні, ніхто не назвав мене вбивцею. Ось і все.

Я йду за Сетом по коридору до ліфтів. Він все ще ховає мій телефон у кишеню свого пальта. Я досі не розумію всієї цієї ненависті, спрямованої на нас. Ми не знущалися над Дон, хоча, бачить Бог, могли б, адже вона відверто нехтувала багатьма соціальними умовностями. Але ми були добрі до неї - тобто, *здебільшого*. Чи було кілька разів, коли я дратувалася і зривалася на ній? Звичайно, я всього лише людина. Але загалом я справді намагалася бути з нею терплячою. Я навіть намагалася залучати її до робочих заходів. Наприклад, незважаючи на те, що вона не дружила з Кім і іноді була відверто грубою з нею, я запросила її на дівич-вечір, який ми влаштували для неї - навіть якщо вона так і не прийшла.

І навіть якщо ми знущалися над нею, яке це має відношення до її вбивства, заради Бога? Вони думають, що ми зацькували її до смерті?

"Ти все ще думаєш про це", - зауважує він.

"Нічого не можу з цим вдіяти!" Я смикаю колготки, які злегка рвуться під нігтем. Чорт забирай. "Я не звикла до того, що люди мене ненавидять". Ну, крім його дружини. Але навіть вона, здається, втратила інтерес до мого цькування.

"Ніхто тебе не ненавидить, Нат". Його світло-карі очі зустрічаються з моїми в ліфті. "Я точно не ненавиджу".

Я відводжу погляд від нього. Це не призведе ні до чого доброго.

Коли ми виходимо з будівлі, сонце вже сіло. Погода прохолодна, майже крапає дощ. Листопад тільки почався, і він обіцяє бути вологим, холодним місяцем. Незабаром піде сніг. Принаймні, субота обіцяє бути гарною.

Сет стоїть поруч зі мною, коли ми йдемо через парковку в напрямку моєї машини. Я помічаю, що він припаркувався лише за кілька місць від мого. Кілька разів, коли ми йдемо, його плече стикається з моїм. Я не коментую це.

Коли ми доходимо до моєї машини, я повертаюся, щоб подивитися на нього. "Віддай мені мій телефон, будь ласка".

Він лізе в кишеню і витягує його для мене. Коли я в нього телефон, мої пальці торкаються його пальців. Я не можу не помітити, як близько він стоїть до мене.

"Отже", - каже він.

Моє волосся починає кучерявитися в холодному тумані. "Отже".

Він нахиляється, щоб поцілувати мене. Він опиняється за дюйм від моїх губ, але тут я схаменулася. Я міцно притискаю долоню до його грудей, відштовхуючи його.

"Ні, Сет", - кажу я. "Я не можу".

"Ну ж бо", - благає він мене. "Тільки один раз".

"Минулої ночі це був єдиний раз", - нагадую я йому. "Якщо ми зробимо це знову, це вже не буде одноразово. Тоді це буде просто зрада. А я не хочу зраджувати Калебу. Він хороший хлопець".

"Так порви з ним. Будь зі мною."

Я бачу по його очах, що він говорить серйозно. Він хоче, щоб я кинула Калеба і зустрічалася з ним. Він, мабуть, з'їхав з глузду. Так, минула ніч була приголомшливою, і він дуже сексуальний. Але він не в собі. Його особисте життя - катастрофа. І у мене в голові все ще паморочиться після всього, що сталося на цьому тижні. Я просто не можу цього зробити.

"Вибач", - кажу я.

Перш ніж він знову почне освідчуватися мені в коханні, як минулої ночі, я вихоплюю ключі з сумочки і сідаю в машину. Сет відступає, щоб дати мені змогу виїхати з місця, але сам не сідає у власну машину. Навіть коли я виїжджаю з парковки, він спостерігає за мною.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТИЙ

ДВОМА МІСЯЦЯМИ РАНІШЕ

Кому: Ронда Шифф

Від: Дон Шифф

Тема: Порада

Дорога мамо,

Який найкращий спосіб зробити так, щоб більше сподобатися колезі?
Чи є у тебе якісь стратегії, які я могла б використати?

З повагою,

Дон

Кому: Дон Шифф

Від: Ронда Шифф

Тема: Порада

Про кого ми говоримо? Чоловік?

Кому: Ронда Шифф

Від: Дон Шифф

Тема: Порада

Дорога мамо,

Ні, цей колега - жінка.

З повагою,

Дон

Кому: Дон Шифф

Від: Ронда Шифф

Тема: Порада

Кого хвилює, чи подобаєшся ти якійсь жінці? Це, мабуть, безнадійна справа, так що навіть не намагайся. У будь-якому випадку, тобі потрібен чоловік. Ти не молодшаєш. Крім того, цього місяця мені знадобляться додаткові гроші. Близько \$2,000 повинно вистачити, але краще більше. Машина зламалася.

Кому: Ронда Шифф

Від: Дон Шифф

Тема: Порада

Дорога мамо,

Вибач, але я не можу. Моя орендна плата в Квінсі підвищилась, і я не маю багато зайвих грошей. Цього місяця я можу надіслати ще \$1,000, але це максимум.

З повагою,

Дон

Кому: Дон Шифф

Від: Ронда Шифф

Тема: Порада

Ти справді не можеш дозволити собі зайві дві тисячі доларів після всього, що я від тебе витерпіла? Постійно дзвониш мені і ниєш про те, що у тебе немає друзів. Хотіла б я мати долар за кожну годину, коли я слухала твої розповіді про тих клятих черепах. Ти навіть власній матері не можеш дати трохи додаткових грошей на місяць?

Кому: Ронда Шифф

Від: Дон Шифф

Тема: Порада

Дорога мамо,

Боюся, я не можу. Прошу вибачення.

З повагою,

Дон

Кому: Дон Шифф

Від: Ронда Шифф

Тема: Порада

Що ж, я не можу повірити, наскільки ти невдячна. Більше ніколи не звертайся до мене за порадою.

Кому: Мія Ходж

Від: Дон Шифф

Тема: Привітання

Дорога Мія,

Я, мабуть, у відчаї, бо написала мамі, щоб отримати її пораду. Не те, щоб твоя порада була поганою, але мені потрібно спробувати щось інше.

Я намагалася більше посміхатися Наталі і бути якомога люб'язнішою, але це не допомагає. Я не знаю напевно, чи це вона викинула мої кекси з черепашками, але маю сильну підозру. І навіть якщо вона цього не робила, і це був жахливий нещасний випадок, вона все одно була грубою зі мною, коли я намагалася прийти на вечірку.

Вона також дала мені неправдиву інформацію про дві інші зустрічі. У мене вже увійшло в звичку дзвонити секретарці Сета, щоб переконатися, що я не пропущу їх.

Я думала про те, щоб знову спробувати поговорити з Сетом, але він нічого не зробить. Навіть якби у мене були докази того, що вона викинула мої кекси, він би просто сказав мені розібратися з цим самотійно. Або ще гірше - стане на її бік.

Я маю щось з цим зробити. Я маю перетворити Наталі з ворога на друга.

На жаль, написати мамі електронного листа за порадою було великою помилкою. Я не писала їй кілька місяців, а ще довше не дзвонила. Коли я вперше переїхала з батьківського будинку в Беверлі, я дзвонила додому раз на тиждень. Я завжди цього боялася. Перед самим дзвінком

мій шлунок скручувало у вузли, і я навіть не могла нічого їсти. Ти знаєш, якою може бути моя мама, а зараз їй стало в мільйон разів гірше.

Навіть електронний лист до мами змушував мене нервувати - так нервувати, що я ледве могла з'їсти вечерю. Сьогоднішнім кольором був жовтий. Я приготувала жовтий іспанський рис з кукурудзою. Але здебільшого я штовхала його по тарілці.

Так чи інакше, вона не дала жодної корисної поради. Мало того, вона почала тиснути на мене, щоб я дала їй більше грошей. Я тобі казала, що щомісяця надсилала мамі чеки? Якраз стільки, щоб допомогти їй прожити тепер, коли мого батька немає. Вона не просила мене це робити, але якщо я коли-небудь запізнювалася, вона дзвонила мені і питала, коли прийде чек.

Я не могла сказати їй, що заробляю у Vixed менше грошей, ніж на попередній роботі. Я навіть ніколи не казала їй, чому пішла з тієї роботи.

Моїй мамі не подобалося чути, що я не можу дати їй додаткових грошей. Тоді я вирішила більше з нею не зв'язуватися.

Замість цього я шукала ідеї в інтернеті.

Я знайшла статтю, в якій перелічувалися способи, як зробити так, щоб ти подобалася людям. Деякі речі були очевидними. *Бути чуйним.* Ну, звісно. *Робити їм приємно.* Звісно. *Посміхатися.* Це я знала.

Було багато порад щодо мови тіла. Окрім посмішки, у статті рекомендували нахилити голову в бік співрозмовника. Наука пояснює це тим, що еволюційно нахил голови відкриває сонну артерію, і таким чином ви даєте зрозуміти співрозмовнику, що не шукаєте сварки. Ви також можете доторкнутися до іншої людини, щоб встановити зв'язок.

Вони також згадували про зоровий контакт. Ти знаєш, що я не вмію дивитися в очі. Я не знаю чому, але це ставить мене в неймовірно незручне становище. Іноді я змушую себе дивитися на ніс людини, але зустрітися з нею очима для мене практично неможливо. Ти - єдина людина, з якою я можу встановити зоровий контакт.

У статті пропонувалося розпитати іншу людину про себе і спробувати знайти речі, які її цікавлять. Я могла б зробити це з Наталі. Я знаю, що вона любить черепах, як і я, тож ми могли б поговорити про це, але я підозрюю, що є й інші речі, які їй подобаються, про які

ми також можемо поговорити. У статті також згадується лестощі. Це було б легко, оскільки Наталі має так багато хороших якостей.

Прочитавши статтю, моя шия відчула напругу і дискомфорт. Я зроблю все, що потрібно, щоб спробувати знову сподобатися Наталі, але жодна з цих порад у статті не є для мене легкою. Це потребуватиме багато зусиль.

Чесно кажучи, якби у мене не було тебе, щоб поговорити, я не знаю, що б я робила. Як ти думаєш, чи зможу я незабаром приїхати до тебе з Джорджем в Пало-Альто? Тиждень, проведений далеко звідси, матиме велике значення. Будь ласка, дай мені знати, коли буде зручний час для візиту!

З повагою,
Дон Шифф

Кому: Дон Шифф

Від: Мія Ходж

Тема: Привітання

Ми б дуже хотіли, щоб ти приїхала, але я зараз шалено зайнята на роботі, а батьки Джорджа відлітають на вихідні. Можливо, зараз не найкращий час. Ми могли б поговорити про це через кілька тижнів? Я була б рада тебе бачити!

І ще, я не повинна тобі цього казати, але не давай мамі більше грошей! І заради Бога, не питай у неї порад!

ХХО
Мія

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ

НАТАЛІ

НЕБО АБСОЛЮТНО ЧОРНЕ, коли я повертаюся додому.

Я паркуюся на вулиці перед будинком і знову з полегшенням усвідомлюю, що встигла замкнути двері сьогодні вранці. Я заходжу в порожній будинок і починаю свій новий ритуал - вмикати кожен вимикач, коли заходжу до вітальні.

Цікаво, що робила Дон, коли зловмисник увійшов до її будинку. Чи вона вперше поверталася додому з роботи, і вони налякали її, коли вона входила в двері? Або вона сиділа на дивані з тарілкою на колінах, насолоджуючись спокійною вечерею, дивлячись телевізор, коли хтось підійшов до неї ззаду і...

Боже, може, варто було все-таки дозволити Сету прийти.

Я падаю на диван і вмикаю телевізор. Це виявилось величезною помилкою, тому що кожен канал говорив про Дон. На екрані постійно крутять фотографію Дон, на якій немає навіть натяку на посмішку, а окуляри в черепаховій оправі займають половину її обличчя. Багато людей мають жахливі фото на посвідченні особи, але фото Дон особливо жахливе.

Моє насправді досить непогане. Так сталося, що у мене був дуже гарний день для зачіски.

"Дон Шифф була знайдена частково похованою в невідомому місці, - говорить репортер на екрані в камеру. "Причиною смерті стала черепно-мозкова травма. Поліція стверджує, що вона була жорстоко побита тупим предметом до такої міри, що їй вибили більшість зубів. Її окуляри були знайдені розбитими на землі поруч з нею".

Я уявляю собі окуляри Дон у черепаховій оправі, що лежать у грязюці, заплямовані її власною кров'ю - лінзи тріснули, оправа зруйнована. Мій шлунок вивертає.

О, Боже. Треба це вимкнути. Мені потрібно відволіктися. Щось, що не має нічого спільного з Дон або її жорстоким вбивством.

Може, займуся пранням.

Одна з найкращих речей у моєму будинку - це те, що у мене є власна пральна машина і сушарка. До цього я жила в квартирі, і мені доводилося щотижня складати білизну в кошик і кидати його в багажник машини, а потім їхати в місцеву пральню. Мені доводилося *чекати* там, поки моя білизна годину крутилася в пральній машині. Якщо ти прийшов не в той час, то конкуренція могла бути жорстокою. Весь процес був нелюдським.

Тепер все, що мені потрібно зробити, це взяти кошик з білизною і потягнути його до пральної та сушильної машини в кінці коридору. Там ніколи немає черги, і я можу залишатися в затишку власного будинку, поки мій одяг переться. Звичайно, мені все одно доводиться відправляти купу речей у хімчистку, але більшість з них добре відпирається на делікатному режимі.

Я не прала вже близько двох тижнів, тож кошик для білизни досить повен одягу. Проте, я здивована, наскільки він важкий, коли я тягну його по коридору до пральної машини. Зазвичай він хіба такий важкий? Усередині лише одяг, але таке відчуття, ніби він наповнений камінням.

Я відкриваю пральну машину і додаю чашку миючого засобу. Потім перебираю кошик, витягуючи кольорову білизну. Я завжди розділяю білу та кольорову білизну. Я не хочу, щоб мої білі блузки стали рожевими.

Коли я простягаю руку в глибину кошика для білизни, мої пальці натикаються на щось незнайоме на дні. Щось, що точно не є одягом. На дотик воно гладеньке і трохи холодне.

Що це в біса таке?

Я відштовхую одяг, щоб краще роздивитися. На дні мого кошика для білизни щось зелене і блискуче. Я помічаю, як світло верхніх ліхтарів відбивається на його блискучій поверхні. Це якийсь керамічний горщик або глобус, розміром з баскетбольний м'яч.

Я тягнуся обома руками, щоб витягнути його, щоб роздивитися ближче. Коли мої пальці змикаються навколо предмета, він здається схожим на шматок глазурованої кераміки. А ще він важкий. Не дивно, що кошик для білизни було так важко нести.

Я хрюкаю, намагаючись витягнути його з кошика. У тьмяному світлі коридору важко розгледіти, що я тримаю, поки не витягну його

повністю. Але коли я бачу, що це, мене мало не вирвало.

Це керамічна черепаха.

І вона вся в крові.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДРУГИЙ

БОЖЕ, БОЖЕ, БОЖЕ, БОЖЕ, БОЖЕ...

Чому в моєму кошику для білизни кривава черепаха?

Поліція каже, що її жорстоко побили тупим предметом.

Я згадую книжкову полицю в будинку Дон. Книжкову шафу, заповнену фігурками черепах. І потім, звичайно, на одній з полиць була прогалина. Де чогось не вистачало. Детектив навіть запитав мене про зниклий предмет.

Щось приблизно такого ж розміру і форми, як ця керамічна черепаха.

О, Боже.

У панцирі черепахи застряг темно-червоний матеріал. Моє перше припущення було, що це кров, і я не бачу причин думати інакше. Якщо це сталося в будинку Дон, а підлога була в крові, то цілком логічно, що на зниклій черепасі з її книжкової шафи повинна бути кров.

Ця частина має сенс. Що не має сенсу, так це те, чому ця штука в моєму кошику для білизни?

Це погано. Детектив Санторо вже думає, що я зробила щось жахливе з Дон - як я маю пояснити, чому у мене вдома ця черепаха? Я не можу придумати нічого путнього. Хтось поклав її сюди. Але хто міг це зробити?

Поліція каже, що її жорстоко побили тупим предметом.

Звичайно, відповідь очевидна. Той, хто вбив Дон, розбив цю керамічну черепаху об її голову, а потім приніс її до мене додому і підкинув сюди. Щоб підставити мене.

Як на мене, це має сенс. Але я не впевнена, що Санторо це переконає.

Мені потрібна допомога. Я не знаю, що мені робити.

Мене дивує, що єдина людина, якій я хочу зараз подзвонити - це Сет. Калєб - мій хлопець, але він вже збожеволів від того, що йому доведеться брехати заради мене. У мене таке відчуття, що якби я попросила Сета сфальсифікувати алібі, він би без жодних докорів сумління зробив би це. Я сказала йому, щоб він забирався геть раніше, але правда в тому, що я йому довіряю. Він піклується про мене. Він був єдиною людиною сьогодні, яка, здається, не вважала мене

холоднокровним хуліганом. І хоча це не зовсім правильно, він любить мене. Я вірю йому, коли він це говорить.

Якщо я розповім йому про черепаху і поясню, що не знаю, як вона туди потрапила, він мені повірить. Він допоможе мені.

Щойно я збираюся повернутися до вітальні, щоб дістати свій телефон, як дзвонять у двері. Керамічна черепашка вислизає з моїх пальців і падає на підлогу. Від удару вона тріскається, вивільняючи трикутник закритавленої керамічної черепахи.

Трясця.

Секунд п'ять я стою в коридорі, не знаючи, що робити. Я не хочу мати справу з тим, хто стоїть за дверима. Сподіваюся, хто б це не був, він піде геть.

А потім знову дзвонять у двері.

Я запихаю шматки черепахи назад у кошик для білизни. Засовую його до самого дна і накриваю одягом. Мої руки спітніли, але на них принаймні немає крові.

Присягаюся, якщо це хтось продає посуд Turregware, словники чи Слово Боже, я приб'ю його.

Лише коли я наближаюсь до вхідних дверей, за вікном стає видно єдине миготливе червоно-синє світло. Це поліцейська машина без розпізнавальних знаків.

О, ні.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Кому: Калєб МакКаллаф

Від: Наталі Фаррелл

Тема: Потрібна допомога, будь ласка!!!!

Я чула, що ви новий комп'ютерний експерт. У мене на комп'ютері з'явилася дивна помилка, схожа на вірус або щось подібне, і я божеволію!!! Мені цікаво, чи не могли б ви допомогти мені її виправити? Буду дуже вдячна!

Кому: Наталі Фаррелл

Від: Калєб МакКаллаф

Тема: Потрібна допомога, будь ласка!!!!

Звичайно. Мені просто потрібно закінчити макет порталу продажів для Сета, який він сказав, що йому потрібно якомога швидше, але я буду у вас, як тільки це буде зроблено.

Кому: Калєб МакКаллаф

Від: Наталі Фаррелл

Тема: Потрібна допомога, будь ласка!!!!

Сет завжди каже, що йому потрібно все якомога швидше. Будь ласка, допоможіть мені!!! На моєму комп'ютері постійно з'являються всі ці страшні вікна. Скоро він почне показувати мені порно! Будь ласка, врятуйте мене! Обіцяю, я обов'язково зроблю так, що це буде варте вашого часу!

Кому: Наталі Фаррелл

Від: Калєб МакКаллаф

Тема: Потрібна допомога, будь ласка!!!!

Я зараз буду.

Кому: Мія Ходж
Від: Дон Шифф
Тема: Привітання

Дорога Мія,

Сьогодні вранці я знайшла Наталі в кімнаті відпочинку. Кім поїхала у медовий місяць, тому вона була з новим хлопцем, Калемом, і перед нею лежав стос простирадл. Протягом останніх кількох місяців Наталі організувала благодійний забіг на 5 кілометрів. Мабуть, вона робить це щороку.

Я на мить зупинилася біля дверей у кімнату відпочинку. Кілька місяців тому Калек був найнятий на роботу, щоб допомогти з веб-сайтом компанії, який, як сподівається Сет, стане більшим джерелом продажів. Калек працює неповний робочий день, тому буває тут лише кілька разів на тиждень, але я помітила, що він часто проводить час з Наталі. Зі свого місця біля дверей я бачила, як він дивиться на неї. Так само дивився на неї і Сет.

А потім Наталі простягнула руку і торкнулася його руки. Цікаво, він їй подобається? Калек привабливий - високий, худорлявий, з гарними зубами, хоча я б не сказала, що він вродливий. Але коли він посміхнувся Наталі, його обличчя перетворилося на таке, від якого можна було б втратити голову.

Коли вони підняли очі, я зрозуміла, що Калек не знає, хто я така. Нарешті Наталі підказала йому і сказала, що я Дон, "та, у якої на столі п'ять мільярдів черепак". Коли вона це сказала, він, схоже, зрозумів, хто я, і привітався зі мною мило, але безкорисливо.

Перед тим, як Калек пішов, Наталі дістала його, щоб переконатися, що він буде бігти на забігу. Він посміхнувся і сказав їй, що, звичайно, буде. Було очевидно, що вона йому подобається, але це й не дивно, адже Наталі всім подобається. Для неї все так легко - все, що їй потрібно зробити, це посміхнутися привабливому чоловікові, і це все. Калек зачарований.

Як тільки Калек вийшов з кімнати, посмішка повністю зникла з обличчя Наталі. Це означало, що вона не була мені рада. Я знала це.

Але я сприйняла це як виклик. Я згадала усі веб-сайти, які я читала про те, як подружитися з людьми, і сказала: "Привіт, Наталі", тому що

на одному з веб-сайтів було написано, що якщо ви використовуєте чиесь ім'я, коли розмовляєте з людиною, ви їй більше подобаєтесь. Потім я запитала, чи хоче вона, щоб я взяла участь у її забігу на 5 кілометрів.

Вона сказала, що все в порядку, що у них вже достатньо людей. Я цього не зрозуміла. Чому б Наталі не хотіла, щоб я бігла? Кожна людина, яка біжить, - це більше грошей для її благодійності. Не те, щоб я була чудовим бігуном, але я могла б витратити місяць на тренування. 5 кілометрів - це не дуже далеко.

На сайті було написано, що якщо зробити комусь щирий комплімент, то він полюбить тебе ще більше. У той момент я могла б зробити Наталі стільки компліментів - я була розгублена вибором - тож сказала: "Мені подобається твоє намисто, Наталі".

Її пальці полетіли до шиї. Це було дуже гарне намисто. Стримане і всипане діамантами навколо витонченого вигину її горла. Але замість того, щоб сприйняти це як комплімент, вона накинулася на мене: "Що ти кажеш? Ти думаєш, що я не можу дозволити собі таке намисто?"

Я не розуміла, чому вона так засмутилася, тому заспокоїла її, що нічого такого не мала на увазі і що я просто зробила комплімент її намисту. І я намагалася використовувати її ім'я якомога більше разів, коли говорила це. Потім я сказала їй, що вона обов'язково знайде когось, хто одружиться з нею, тому що здавалося, що їй не сподобалося, коли я сказала їй правду про це.

Наталі сказала: "Боже, дякую". Хоча, чесно кажучи, це не було схоже на щиру подяку.

На сайті згадувалося, що простягнути руку і встановити фізичний зв'язок може бути корисним. Я сподівалася, що мені не доведеться цього робити. Фізичний дотик до людей для мене дуже складний. З тобою мені ніколи не доводилося робити нічого з цих дурниць. Ми просто спілкувалися і були друзями. Тебе ніколи не хвилювало, чи ми обіймалися, чи навіть торкалися одне одного.

Але я була готова зробити все, що завгодно, якщо це означало, що я завоюю Наталі. Тож я простягнула руку і поклала її на плече.

Однак вона відреагувала не так, як я очікувала. Вона відсмикнула руку, ніби я щойно торкнулася її розпеченою кочергою. А потім раптом

ткнула пальцем мені в обличчя і прошипіла: "Ніколи не торкайся мене. Не смій і пальцем до мене доторкнутися. Ти мене чуєш?"

Обличчя Наталі стало яскраво-червоним. Вона точно не посміхалася. Я погано читаю вирази обличчя, але цей був легким.

Я вигукнула вибачення, але вона нічого не відповіла. Її плече штовхнуло моє, коли вона проштовхнулася повз мене і вийшла з кімнати відпочинку. Добру хвилину після того, як вона пішла, я просто стояла там, мої ноги надто тремтіли, щоб винести мене з кімнати.

Я не знаю, що я зробила не так. Я продовжую думати про це, але не можу зрозуміти. Я була така мила з нею. Я назвала її на ім'я. Зробила їй кілька компліментів. Нічого не спрацювало.

Я не знаю, що робити, Мія. Будь ласка, допоможи мені.

З повагою,
Дон Шифф

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ

НАТАЛІ

НІ НІ НІ НІ... Поліція *не може* стояти біля мого будинку...

Я завмерла за п'ять кроків від дверей. Я не знаю, що мені робити. Я не можу відчинити двері поліцейському, коли у мене в кошику для білизни лежить знаряддя вбивства. А якщо вони попросять оглянути? Мені кінець.

Але вони не можуть просто так увійти без запрошення. Я завжди можу сказати "ні". Якщо у них немає ордеру...

Ні. У них не може бути ордеру. Я навіть не зробила нічого поганого!

Поки я наганяю на себе паніку біля дверей, дзвінок дзвонить втретє. На цей раз я мушу відповісти. Той, хто стоїть біля вхідних дверей, напевно, чув мої кроки. Не відповідаючи, я роблю тільки гірше.

Мої руки так сильно тремтять, що мені з кількох спроб вдається повернути замки. Я відчиняю вхідні двері і бачу його. Детектив Санторо. Мій новий довбаний кращий друг.

Цікаво, чи не час найняти адвоката. Це здається таким винним кроком, і я не можу собі цього дозволити, але я не хочу бути однією з тих дурних людей, які не звернулися до адвоката в потрібний час, а потім шкодують про це.

"Міс Фаррелл". На його обличчі з'являється похмура посмішка, яку я зненавиділа. "Можна вас на хвилинку?"

"Я трохи зайнята", - кажу я твердо. "Хіба ми вже не говорили двічі? Я розповіла вам усе, що знаю".

"У мене є ще кілька запитань, міс Фаррелл. Це не займе багато часу".

Я обіймаю себе за груди, щоб він не бачив, як сильно тремтять мої руки. "Я б не хотіла. Мені більше нема чого сказати".

"Ми можемо поговорити у відділку, якщо хочете."

О Боже, ні. Це набагато гірше. "Гаразд."

"Я можу зайти?"

Хіба я запрошу офіцера поліції до себе додому, коли у мене в кошику для білизни заховане майже напевно знаряддя вбивства? Гадаю, що ні.

"Я б не хотіла."

"Але ж..." Він озирається через плече. "Надворі холодно. Я випускаю все тепло з вашого будинку. А ще, ви виглядаєте змерзлою."

"Я в порядку."

"Ви тремтите."

Він не помиляється. Але причина мого тремтіння не має нічого спільного з холодом. І я боюся, що він може здогадатись. "Які у вас питання, детективе?"

Але він не ставить їх одразу. Замість цього він дивиться повз мене, в мій будинок. Він витягує шию, щоб зазирнути всередину. "Тут живе тільки ви?"

"Тільки я".

"Ого", - каже він. "Це великий будинок. Мабуть, дорогий."

"Все не так вже й погано."

"Справді? Я намагався винайняти житло в Дорчестері, але все було дуже дорого. Зрештою, я винаймаю другий поверх будинку у Веймуті".

Я поглядаю на ліву руку Санторо. Обручки немає. Мабуть, одружений зі своєю роботою. "Може, ви недостатньо уважно дивилися."

"То скільки ви заробляєш у Vixed?"

"Перепрошую?"

"Ваш бос не сказав мені, скільки ви заробляєте. Мені просто цікаво".

Я міцніше обіймаю себе, вже відчуваючи холод. Я б хотіла, щоб ми могли поговорити про це всередині, але не наважуюсь. "Детективе, яке це має відношення до Дон?"

"Я просто подумав..." Він чує п'ятигодинну щетину на підборідді. "Дон була бухгалтером у вашій компанії. Тож якщо з платіжною відомістю відбувалися якісь махінації, можливо, вона про це дізналася. І це дало б вам до біса вагому причину позбутися її".

У мене раптом пересохло в горлі. "Що?"

"Це просто думка..." Він невинно кліпає. "Дон коли-небудь приходила до вас з подібними проблемами?"

"Ні."

"Хм." Він піднімає брови. "Отже, ви кажете, що не зустрічалися з Дон у понеділок увечері з приводу грошей, які вона виявила зниклими з рахунку Vixed?"

"О Боже, ні!" Я мушу вхопитися за дверну раму, щоб ноги не підкосилися під мене. "Чому ви так вважаєте?"

"Вона надіслала вам електронного листа в понеділок у другій половині дня, чи не так? Просила зустрітися з вами?"

Я не можу цього заперечувати. Я вже розповідала йому про електронний лист Дон, до того ж я впевнена, що там є його запис, якщо вони змогли залізти в її комп'ютер. "Так..."

"То що ви обговорювали, коли зустрілися?"

"Нічого!" Мої руки так сильно тремтять, що я мушу притиснути їх до грудей. Дивно, що я ще тримаюсь на ногах. "Я ніколи з нею не зустрічалася".

Одна з його густих брів піднімається вгору. "Ні?"

"Ні! Я не робила цього!" Мені доводиться з усіх сил намагатися зберігати самовладання. "Я не крала гроші у своєї компанії, детективе. І я точно ніколи не розмовляла про це з Дон у понеділок увечері! Я була зі своїм хлопцем всю ніч".

"Так, це ви так кажете..."

"Це правда. Ви говорили з Калобом. Він сказав вам, що ми були разом."

"Так, він мені так сказав..."

"Ви дійсно думаєте, що ми вдвох планували вбити її разом?"

"Ні. Я так не думаю."

Моя ліва повіка смикається. "Тоді якого біса ви мене турбуєте?"

Детектив Санторо виглядає так, ніби обдумує моє запитання. Він стискає губи, обдумуючи його. "Справа ось у чому, міс Фаррелл", - нарешті каже він. "На моїй роботі люди розповідають мені багато речей. І багато з того - неправда. Тож я навчився досить добре розпізнавати, коли хтось пускає дим мені в дупу".

Я просто стою і дивлюся на нього.

"Якщо ви змусили свого хлопця брехати мені, - каже він, - я це все одно з'ясую. Це те, що я вмію. Це те, що я роблю". Він робить паузу. "Тож вам буде легше, якщо ви скажете мені правду".

Правду? Я не можу сказати йому правду. Я не можу сказати йому, що у мене немає алібі на більшу частину ночі, коли вбили Дон. Я не можу сказати йому, що змусила свого хлопця збрехати заради мене. І я точно не можу розповісти йому про закривавлену черепаху в моєму кошику

для білизни. Єдиний спосіб не вийти звідси в наручниках - це тримати свій дурний рот на замку.

"Я сказала вам правду", - кажу я. "Я не крала у своєї компанії. І я не бачила Дон у понеділок увечері".

Він стоїть на моєму ганку ще близько десяти секунд, але мені здається, що десять годин. Весь цей час його чорні очі впиваються в мене. Хтось слабший міг би зламатися. Але я тримаю язик за зубами.

"Нехай буде по-вашому, міс Фаррелл", - каже він.

Я дивлюся, як він підходить до своєї машини, сідає всередину і їде геть. Коли його задні ліхтарі зникають вдалині, у мене перехоплює подих. Мене врятували. Поки що. У нього на мене нічого немає.

Поки я не позбудуся тієї черепахи в моєму кошику для білизни.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Я НЕ МОЖУ НІКУДИ ПІТИ ПРЯМО ЗАРАЗ. Є ймовірність, що Санторо стежить за моїм будинком, і я не хочу, щоб він побачив, що я роблю щось підозріле. А те, що я збираюся зробити, буде дуже підозрілим. Але я не можу ризикувати.

Тому я змушую себе повечеряти. Я варю спагеті на плиті, але я так відволіклася, що забула про це. Вода википіла до кінця, тож спагеті наполовину пригоріли і прилипли до каstrулі. Але це не має значення. У мене немає апетиту.

Приблизно через чотири години я повертаюся в машину.

Одна з переваг життя на південному узбережжі - це велика кількість пляжів, які тут є. Я живу всього в десяти хвилинах їзди від лінії Квінсі, і тут є безліч пляжів на вибір. Влітку я беру шезлонг і рушник і намагаюся вибратися на пляж кожні вихідні.

Мені не потрібен GPS, щоб дістатися до пляжу Волластон. Це мій улюблений пляж, і я була на ньому десятки разів, навіть минулого літа. Я люблю відчувати піщинки під ногами, люблю, як океанська вода лиже мої щиколотки, і люблю, як сонце падає на мене, коли я лежу на пляжному рушнику. Я люблю безліч маленьких крамничок на пляжі, де продають смачні, але неймовірно шкідливі для здоров'я смажені морепродукти, запах яких можна почути ще за квартал. Смажені молюски просто найкращі.

На жаль, у листопаді на пляжі не так весело. Але хороша новина в тому, що він буде порожнім.

Всю дорогу я намагаюся з'ясувати, хто міг покласти знаряддя вбивства в мій кошик для білизни. Я ламаю собі голову. Адже очевидно, що той, хто його туди поклав, сподівався, що поліція знайде його і повісить зникнення на мене.

А потім були всі ті відбитки пальців, які вони знайшли в будинку Дон. Я переконувала себе, що напевно торкалася більшої кількості предметів на її кухні, ніж думала, але тепер я вже не така впевнена. Мені здається, що якби я не була тим, хто пішов перевірити Дон і повідомив про її зникнення, ці відбитки виглядали б набагато

підозріліше. Здається, що хтось намагається зробити так, щоб це виглядало, ніби я відповідальна за те, що сталося з моєю колегою.

Питання в тому, хто міг зробити щось подібне?

У мене немає ворогів. Мене всі люблять. Гаразд, є кілька незадоволених клієнтів. Але ніхто не розлютився через кілька коробок вітамінів настільки, щоб вбити когось, а потім підставити мене. Це досить диявольськи.

Гадаю, Мелінда Хоффман не надто мене любить. Можливо, вона навіть звинувачує мене в тому, що я зруйнувала її шлюб. Але крім того випадку, який стався після зникнення Дон, я не підходила до Сета місяцями. Навряд чи вона ненавидить мене настільки, щоб звинуватити у вбивстві. Це вже занадто.

Що стосується того, як вони це зробили, то з цим все просто. Мої двері були незамкнені, коли я повернулася з дому Дон. Я недбало ставлюся до таких речей. Будь-хто міг просто зайти і сховати керамічну черепаху в моєму кошику для білизни.

У цей момент я починаю серйозно замислюватися, чи не найняти мені адвоката, але не можу уявити, як я зможу собі дозволити щось подібне. Коли дружина Сета погрожувала мені і я розглядала можливість подати на неї до суду, погодинна ставка всіх місцевих адвокатів змусила мене зрозуміти, що погрози з боку дружини твого хлопця - це не *так* вже й погано. Я не винна, тож навіщо мені взагалі потрібен адвокат? Адвокати для винних.

Влітку на пляжі неможливо знайти пристойне місце для паркування - всі до єдиного місця вздовж узбережжя зайняті сім'ями, які прагнуть насолодитися приємним освіжаючим купанням і днем на піску. Але холодної листопадової ночі на парковці нікого немає. Тут так тихо, що я впевнена, що знала б, якби за мною їхала машина. Але моя машина - єдина в полі зору.

Вдень було прохолодно, а тепер, коли сонце сіло, дуже холодно. Нижче сорока градусів, напевно. І через туман, що висів у повітрі весь день, коли я знімаю кросівки на піску, піщинки відчувають себе мокрими і незручними під моїми босими ногами. Але я не хочу, щоб пісок потрапив у моє взуття, тому у мене немає іншого вибору, окрім як носити його.

Сет завжди неохоче ходив зі мною в громадські місця, бо дуже боявся, що його впіймають, тож про пляжні прогулянки не могло бути й мови. Потім ми з Каледом почали зустрічатися в середині вересня, і на той час погода була не для пляжу - літо в Новій Англії коротке. Я фантазувала про те, як привезу його на пляж наступного року. Я хотіла, щоб він побачив мене в крихітному бікіні. Я хотіла, щоб ми грайливо хлюпали одне одного у хвилях.

Якщо я не позбудуся того, що лежить у моїй сумці через плече, наступного літа я буду носити помаранчевий комбінезон.

Перед тим, як вийти з дому, я стала на задньому ганку і розбила керамічну черепашку на шматочки. Я подумала, що буде складно позбутися предмета у формі баскетбольного м'яча, а так, якщо уламки змиє водою, ніхто не дізнається, що це таке. Так у мене з'явилося близько дюжини черепків, запханих у мою наплічну сумку з написом "Save the Whales²" на передній частині.

Я йду пляжем до самої кромки води. Приплив ще не почався, тож мені доводиться зайти досить далеко. Я продовжую йти, поки пісок не хлюпоче під ногами, а потім вода не цілує мої ступні. Вода здається холодною, але я гадаю, що технічно вона не замерзає, бо якби це було так, то вода перетворилася б на лід.

Коли я була маленькою, мій батько брав мене на озеро і показував, як кидати камінці. Треба було кидати їх під правильним кутом, і вони відскакували від води. Я дістаю з сумки шматок кераміки і кидаю його так само, як кидала камінці в дитинстві. Він не відскакує, але летить досить далеко.

Через п'ять хвилин моя сумка порожня. Я перевертаю її, щоб бути впевненою, і витрушую шматки на воду. На цьому етапі, навіть якщо хтось бачив мене тут, докази зникли в морі. Ніхто не зможе ідентифікувати ці уламки кераміки. А засохлу кров змиє вода.

Я в безпеці.

Я повертаюся до машини, стискаючи в правій руці сумку через плече, а в лівій - кросівки. Я залишила сумочку в машині, і щойно я відчиняю дверцята, як у мене починає дзвонити телефон. Хто б це міг бути? Це Калед дзвонить, щоб побажати мені доброї ночі? Чи це детектив, який має "ще кілька запитань"?

Я дістаю телефон з сумочки. Номер заблокований.

Ну і добре. Тільки не знову.

"Що?" кричу я в трубку. "Що таке?"

Ніхто не відповідає.

"Я знаю, хто ви", - плюю в трубку, хоча абсолютно не знаю. Але якщо я скажу це досить впевнено, вони можуть замислитися. "Я знаю, що ви мене розігруєте. І краще припинити це *прямо зараз*".

Я чекаю якоїсь реакції. Протесту. Навіть сміх. Але нічого немає. Лише тиша.

"Я дзвоню в поліцію. Я розповім їм все про тебе. Про те, що ти зробив з Дон."

Тиша.

"Відповідай, чорт забирай!" Вени на моїй шиї випинаються. "Скажи щось, шматок лайна!"

Я хочу жбурнути свій телефон через весь пляж, але це, мабуть, не принесе мені ніякої користі. Замість цього я тисну великим пальцем на червону кнопку, щоб завершити дзвінок. Це абсолютно не задовольняє мене.

Я залажу на водійське сидіння, моє тіло гуде від розчарування. Хтось грається зі мною. І мені спадає на думку, що, можливо, керамічна черепаха - не єдина річ у моєму домі. Можливо, є ще щось, чого я ще не знайшла. Що завгодно може бути в моєму домі, заховане.

І я ніколи не дізнаюся.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ШОСТИЙ

МІСЯЦЕМ РАНІШЕ

Кому: Працівникам Vixed

Від: Кімберлі Хілі

Тема: Кетчуп

Отже, два дні тому пляшка кетчупу, яку я тримаю в холодильнику, була наполовину повна, а сьогодні вона зникла! Пляшка була ЧІТКО позначена моїм ім'ям. Якщо ви хочете використовувати кетчуп, я пропоную вам БРАТИ ВЛАСНИЙ. Я не краду чужу їжу, тож, будь ласка, виявляйте до мене таку ж повагу і не крадіть мою !!!!!

Кім

Кому: Працівникам Vixed

Від: Дон Шифф

Тема: Кетчуп

Мені дуже шкода, що твій кетчуп зник. Сьогодні у мене був день "зеленої" їжі, а вчора - "білої", тож я не можу нести відповідальність за його зникнення, оскільки це порушило б цілісність страви. Однак я хочу зазначити, що якби ми створили графік чищення та обслуговування холодильника, ми могли б забезпечити захист вмісту холодильника, а також своєчасну утилізацію.

З повагою,
Дон Шифф

Кому: Мія Ходж

Від: Дон Шифф

Тема: Привітання

Дорога Мія,

Сьогодні був найгірший день з тих пір, як я прийшла працювати у Vixed.

Мені потрібно з кимось поговорити про це, інакше я боюся, що мій мозок вибухне. І мені потрібно запам'ятати цей день, щоб, якщо у мене коли-небудь виникне спокуса бути дружньою до Наталі, у мене було нагадування про те, на що вона здатна. І я знатиму, що треба триматися подалі від цієї жінки.

Мій робочий стіл і кабінка ретельно прибрані і оформлені. Я охайна людина, тому у мене все дуже організовано. У мене немає жодних фотографій на робочому місці, але моїми основними декоративними елементами є рослина, яку я придбала (ірис), яка чудово цвіте і майже не викликає алергії, потім скляні черепахи навколо неї, одна керамічна черепаха, а потім опудало черепахи з великими анімешними очима. Загалом у мене є десять черепах різних розмірів. Мені комфортно тримати всіх цих черепах на робочому місці. Вони не заважають. І хоча, коли Сет їх бачить, він завжди каже: "Господи", це не так вже й важливо.

Тож я не можу зрозуміти, чому вона так зі мною вчинила.

Коли я прийшла на роботу сьогодні вранці, перше, що я помітила, це те, що моя рослина була перекинута. Бруд був розкиданий по всьому моєму робочому місцю. Але це було нормально. Я навіть не дуже люблю рослини, хоча мене і дратувало, що доведеться прибирати за собою.

Але потім я помітила черепах.

Скляні черепахи були розбиті на друзки. Руки та ноги валялися шматками на моєму столі та підлозі. Керамічна була розбита на три великі шматки. Вони всі були знищені. Не підлягали відновленню.

Я могла б переконати себе, що це був нещасний випадок з боку прибиральників. Можливо, вони прибирали мій стіл і перестаралися, хоча ступінь руйнування натякав на те, що це було цілеспрямовано. І все ж я була готова спробувати повірити в це.

Але потім я побачила опудало своєї черепахи.

Вона лежала на спині, перевернута на панцир. Посередині її живота був розріз. І з нього витікала червона рідина.

Як кров.

Коли я це побачила, я закричала.

Всі збіглися. За кілька секунд весь офіс зібрався біля моєї кабінки, щоб спостерігати за жахливим місцем злочину. Моє серце калатало в

грудях, а сльози збиралися на очах. Єдине, що допомагало мені тримати себе в руках, був твій голос у моєму вусі. *Не давай їм задоволення бачити твої сльози.*

Не...

Ніхто не був так наляканий, як я. Кілька людей хихотіли, а одна людина вигукнула: "Дивіться! На черепасі штучна кров! Це так круто!"

Тоді я почала кричати на них. Я кричала на всіх, що це мої черепахи, і це НЕ круто. Я не припиняла кричати, поки не почула голос Наталі, яка сказала мені заспокоїтися.

"Це просто іграшкові черепашки", - сказала вона. "У тебе їх і так було забагато. Вони просто різали очі".

Вона ніколи не була на роботі так рано, але сьогодні чомусь прийшла раніше за мене. Весь час, поки я працювала тут, я намагалася подружитися з Наталі. Але я більше не хочу з нею дружити. Я хочу видряпати їй очі. От тільки нігті у мене надто короткі. Їй було б набагато легше видряпати мені очі своїми довгими червоними нігтями.

Я почула голос Сета крізь натовп, і люди розступилися, щоб дати йому пройти. Я була рада, що він прийшов. Я вже багато разів розповідала йому про те, що зі мною робила Наталі, але він ніколи не слухав. Він продовжував говорити мені, щоб я сама з цим розібралася. Але тепер він побачить на *власні* очі, на що вона здатна, і буде змушений вжити заходів.

"Господи", - сказав Сет, коли побачив мій стіл. "Дон, ти маєш його прибрати".

Я не могла в це повірити. Сет подумав, що я зробила це зі своїми власними черепахами? Я недвозначно сказала йому, що мій стіл зазнав вандалізму, але він все одно не виглядав дуже засмученим через це. Він поведився так, ніби це була дурна витівка - нічого страшного. Зрештою, я сказала, що хочу поговорити з ним наодинці, в його кабінеті. Йому це не сподобалося, але він погодився.

Натовп знову розступився, щоб дати нам можливість піти. Я була рада вийти зі своєї кабінки. Я не знала, чи зможу коли-небудь повернутися туди знову.

Коли я проходила повз кабінку Наталі, то помітила, що вона поставила свою сміттєву корзину прямо біля входу. Я зазирнула у нього і побачив порожню пляшку з-під кетчупу - ту саму, на яку вчора

скаржилася Кім, що вона зникла. Вона викинула доказ у всіх на виду, саме там, де я була упевнена, що побачу його.

Вона хотіла, щоб я знала, що це була вона.

Я ледве тримала себе в руках, коли дійшла до офісу Сета. Але я повинна була зберігати самовладання, щоб він сприйняв мене серйозно. Якби я ридала, він би списав мене з рахунків. Натомість він був більше роздратований тим, що я захотіла поговорити з ним, хоча справжня проблема полягала в тому, що один з його співробітників націлився на мене.

"Це зробила Наталі", - сказала я йому ще до того, як він сів у своє шкіряне крісло.

Він лише похитав головою. Він не повірив, навіть коли я виклала докази. Як Наталі брехала про час зустрічей, як вона викинула мої кекси, а потім пляшку кетчупу у смітник. Сет не був вражений.

"Можливо, вона їла щось з кетчупом", - сказав він.

Я була так розчарована. Я не збиралася дозволити йому зробити це зі мною - не знову. Я знову пояснила, що вона націлилася на мене. Що вона ненавидить мене. Що вона хотіла, щоб я побачила той кетчуп, щоб я знала, що це вона зробила. Але він продовжував говорити, що це не могла бути вона, і що я параноїк. Він продовжував наполягати, що це, ймовірно, прибиральники.

"Чому ви мені не вірите?" запитала я. "Це тому, що ви з нею спите? Тому ви завжди віддаєте їй перевагу?"

Сету не сподобалося, що я це сказала. Його рот розтулився, а щоки залилися яскраво-червоним рум'янцем. Я намагалася тримати рот на замку про все це, але це було надто прикро. Я повинна була щось сказати.

Сет почав белькотіти і белькотіти, намагаючись приховати той факт, що я була абсолютно права. Він показав на фотографію на своєму столі, де був зображений з жінкою середнього віку з простим обличчям, пояснюючи, що він одружений і, звичайно ж, не спав би з Наталі. А потім він нагадав мені, що вона зустрічається з Каледом. Коли він закінчив, все його обличчя було червоним, і він подивився на мене так, ніби очікував, що я візьму свої слова назад.

Але я не взяла свої слова назад. Я маю на увазі, це правда.

Тоді він сказав: "Я твій бос. Ти не повинна так зі мною розмовляти. Це дійсно недоречно".

Я була впевнена, що наступними словами з його вуст будуть: "Ти звільнена". Я чекала цього. Мене звільняли з кожної роботи, яку я коли-небудь мала. Одного разу мене звільнили в мій перший робочий день. Це було в коледжі, і я влаштувалася на роботу у взуттєвий магазин. Я намагалася допомогти покупцеві і була настільки перевантажена вибором взуття та його вимогами, що зачинилася в коморі й розплакалася.

Але Сет не звільнив мене. Він просто відвернувся від мене, до екрану свого комп'ютера, і навіть не подивився на мене, коли наказав мені повернутися за свій стіл і прибрати безлад. Він сказав, що я маю розібратися з Наталі, і що він більше не хоче про це чути. "Мені треба займатися бізнесом", - сказав він.

Я могла б залишитися і вимагати справедливості, але це було б безглуздо. Сет не збирався нічого робити. Незалежно від того, спить він досі з Наталі чи ні, вона йому явно дуже подобається. Набагато більше, ніж я. Зрештою, я нікому не подобаюся.

Знаю, знаю, я тобі подобаюся. Але цього недостатньо. Не тоді, коли тебе тут немає. Якби ти була тут, можливо, я б з цим впоралася. Але тебе немає.

Тож я встала і повернулася до своєї кабінки. Натовп розійшовся, залишивши позаду місце злочину з черепахою. Я була тією, хто повинен був його прибрати. Я повинна була викинути рослину і всі уламки моїх улюблених черепашачих фігурок.

Але перед тим, як прибрати, я зробила фотографію. Я вставляю її нижче, щоб ти могла побачити, на що здатна ця жінка.

З повагою,
Дон Шифф

Кому: Дон Шифф
Від Мія Ходж
Тема: Привітання

Моя щелепа відвисла. Я не можу повірити, що хтось міг зробити це з тобою. Ти не можеш дозволити їй вийти сухою з води.

Повторюю:

ТИ НЕ МОЖЕШ ДОЗВОЛИТИ ЇЙ ВИЙТИ СУХОЮ З ВОДИ.

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ СЬОМИЙ

СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ

НАТАЛІ

КОЛИ наступного ранку я тягнуся на роботу, ледве розплющуючи очі.

Щойно я повернулася з пляжу, я практично перевернула свій будинок, шукаючи ще щось, що могло б мене викрити. Я навіть не знала, що саме шукаю. Закривавлену рукавичку? Дробарку з відрубаною ногою, що стирчала з неї? Що б це не було, я не знайшла. Мій будинок був чистим.

Але я все одно не могла заснути. Я крутилася в ліжку, час від часу поглядаючи на годинник. О третій годині ночі я здалася і деякий час дивилася телевизор, а потім нарешті заснула на дивані. Загалом я проспала кілька годин, розбитих на двадцятихвилинні шматки. Я постійно прокидалася в холодному поту, все тіло тремтіло.

Зрозуміло, що вранці я не пішла на пробіжку.

З іншого боку, детектив Санторо не зустрів мене на порозі цього ранку. Може, він нарешті вирішив, що я не причетна до вбивства Дон. Може, він вирішив повірити в моє алібі. Тільки я в цьому сумніваюся.

Дорогою до своєї кабінки я проходжу повз Грега Лоускі біля ксерокса. Грег приходиться один-два рази на місяць, щоб встановити оновлення на наші комп'ютери або усунути будь-які технічні проблеми. Можливо, він навіть знає більше, ніж Калєб, коли справа доходить до комп'ютерних речей. На відміну від нас, він зазвичай з'являється в джинсах і футболці. І на його футболці зазвичай є жарт на тему математики або комп'ютера, який я майже ніколи не розумію. Сьогодні на його футболці було написано: "Ні, я не буду лагодити твій комп'ютер". Мені здається, що це дивна футболка для людини, яка носить її, коли вона буквально тут, щоб полагодити наші комп'ютери.

Грег далеко не такий милий, як Калєб. Він невисокий, з густою бородою і нагадує мені одну з істот з "*Володаря персів*" чи якогось іншого ботанічного фільму, якого я ніколи не бачила. І він майже такий же дивний, як і Дон. Одного разу він натякнув, що хоче запросити

мене на обід, а я знайшла ввічливий спосіб йому відмовити. Але він все одно трохи фліртує зі мною щоразу, коли приходить, хоча це ніколи ні до чого не призведе.

"Привіт, Наталі", - каже він. "Як справи?"

Цікаво, як багато Грег знає про всю цю драму з Дон. Його не було тут того дня, коли Санторо всіх допитував. І наскільки я знаю, детектив ще не повернувся. Навіть хештег "Лисиця, яка знущається" вщух. Люди в інтернеті швидко втрачають інтерес.

"Не дуже", - кажу я обережно. "Я впевнена, ти чув про Дон..."

"О, так." Грег опускає погляд на свої руки. "Це жахливо. Сподіваюся, вони з'ясують, хто це з нею зробив. Це жахливо, коли ти просто знаходишся у власному будинку, а хтось може прийти і... ну, ти знаєш..."

"Так..."

"Сподіваюся, ти в безпеці, Наталі."

Він і гадки не мав. Але раптом мені спадає на думку геніальна думка. "Взагалі-то, я хотіла запитати, чи не міг би ти мені допомогти з дечим..."

"Звичайно!" Його обличчя сяє. "Для тебе все, що завгодно, Наталі".

Я тягнуся до сумочки, що висить на плечі, і дістаю телефон. "Ти знаєш, як дізнатися, хто дзвонив із заблокованого номера?"

"Звичайно. Є програма TrackCall, яка показує всі заблоковані номери".

"О." В цьому щось є. Для всього є додаток. "Чи можу я використати його зараз, щоб дізнатися номер того, хто дзвонив мені вчора ввечері?"

"Мабуть, ні. Думаю, додаток треба встановлювати, коли вони дзвонять."

Дідько. Я сподівалася з'ясувати, хто використовував заблокований номер, щоб подзвонити мені за останні три ночі. Важко повірити, що ці дзвінки не пов'язані з усім цим. І навіть якщо це не так, я хочу знати, хто мене переслідує.

"Я впевнений, що якщо тебе хтось турбує, він подзвонить знову". Він хмуриться. "Якщо ти хвилюєшся, я був би радий провести тебе додому після роботи сьогодні. У мене немає ніяких планів".

"Ні, все гаразд."

"Я не проти."

Ну, а я заперечую. Навіть якби у мене не було планів з Калебом, я б не хотіла його заохочувати.

"Краще не треба". Я підморгнула йому. "Я не хочу, щоб Джулія ревнувала".

Очі Грега розширюються. "Джулія? Ревнує?"

"Боже мій, так." Я знижую голос. "Вона сказала мені, що вважає тебе дуже милим".

Джулія - одна з наших секретарок, яка сидить біля парадного входу, і вона настільки далека від Грега, що це навіть не смішно. Він мав би це знати, але те, як він випинає груди, дає зрозуміти, що він думає, що у нього є шанс.

Грег люб'язно пропонує встановити додаток сам, не наполягаючи на тому, щоб знову мене кудись супроводжувати, і навіть показує, як ним користуватися. Після того, як я відчуваю впевненість, що зможу з'ясувати номер телефону заблокованого абонента, я залишаю Грега біля ксерокса і продовжую шлях до своєї кабінки. Кабінка Дон досі порожня, як і весь тиждень.

Це так жахливо. Ні, Дон не була моєю улюбленою людиною в усьому світі, але вона була милою. У ній було щось невинне, як у дитині. Я не можу змиритися з думкою, що її катували від рук якогось збоченця, а потім забили до смерті.

Я проходжу повз її кабінку до своєї. Починаю кидати сумочку на стіл, коли щось привертає мою увагу. Щось, що змушує моє серце прискорено битися.

Маленька фігурка черепахи. Вона знову на моєму столі.

Ні. Не може бути. *Не може* бути. Я її викинула. *Двічі*. Я не просто викинула його, а донесла до смітника в кімнаті відпочинку. Прибиральник ніяк не міг подумати, що я помилково викинула її і приніс назад на мій стіл. Минулого разу це було складно, а зараз - неможливо.

Хтось спеціально поклав цю черепаху на мій стіл.

"*Наталі*".

Хто міг це зробити? Хто може наді мною так знущатись? Це не могла бути якась випадкова людина з вулиці. Це мав бути хтось, хто працює в цьому офісі і має доступ до мого столу. Або, принаймні, хтось, хто має можливість дістати ключ від офісу...

"Наталі".

Я неясно усвідомлюю, що різкий голос вигукує моє ім'я. Я повертаю голову, і Сет стоїть за моєю спиною, за кілька футів від мене. В його очах темний погляд.

"Наталі", - каже він категорично. "Мені треба з тобою поговорити".

"Це обов'язково зараз?" Я озирваюся на черепаху, потім на нього.
"Тому що я..."

"Так. Зараз."

По виразу обличчя Сета я бачу, що він не жартує. І що тепер? Я не можу зараз займатися скаргами клієнтів. У мене є набагато гірші проблеми.

"У моєму офісі", - додає він.

"Гаразд", - кажу я. "Ходімо."

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

ТИЖНЕМ РАНІШЕ

Кому: Мія Ходж

Від: Дон Шифф

Тема: Привітання

Дорога Мія,

Я виявила дещо дуже тривожне, і мені потрібна твоя порада, як з цим боротися:

У компанії зникли гроші.

Це хороша сума. Достатня для того, щоб той, хто має ці гроші, міг би поїхати на них у гарну відпустку. Але не так багато, щоб Сет не помітив, якщо хтось не покопається.

Досі я не помічала розбіжності, бо це сталося *минулого* року. Бухгалтер, який працював переді мною, або сам не помітив, або вирішив нічого про це не говорити.

Дещо інше для мене досить зрозуміло.

Всі розбіжності в рахунках стосуються продажів, які зробила Наталі. Не крихітні продажі, на кшталт кількох коробок товару. А великі продажі величезним компаніям, де кілька тисяч доларів потенційно можуть бути випущені з уваги.

Після того, як я помітила це в минулорічних записах, я повернулася і перевірила позаминулий рік. І знову не вистачало грошей. Приблизно така ж сума.

Сьогодні я провела більшу частину дня, намагаючись з'ясувати, що з цим робити. Звичайно, очевидно, що треба йти прямо до Сета. Частина моєї роботи полягає в тому, щоб ловити такі речі, і він має право знати, що хтось краде в його відділенні. Але в той же час, це дуже серйозне звинувачення. Типу, *в'язниця* - це серйозно. Наталі можуть заарештувати за ту суму грошей, яку вона вкрала.

Незважаючи на все, що вона мені зробила, я не хочу, щоб вона потрапила до в'язниці. Я не знаю, як між нами виникли такі суперечки, але я не хочу, щоб з нею сталося щось погане. Я навіть пробачила їй

те, що вона зробила з моїми черепахами. Можливо, у неї був поганий день.

Провівши весь день у роздумах, я дійшла висновку. Спершу я повинна піти до Наталі. Розповім їй, що я знайшла. Поясню їй, що вона повинна повернути гроші, інакше у мене не буде іншого вибору, окрім як здати її в поліцію.

Я так старанно намагалася сподобатися Наталі, і це може допомогти. Я впевнена, що вона буде вдячна мені за те, що я попередила її, а не пішла одразу до Сета. Зрештою, так чинять друзі.

З повагою,
Дон Шифф

Кому: Дон Шифф

Від: Мія Ходж

Тема: Привітання

Чому ти даєш цій жінці будь-які шанси???? Ти повинна піти прямо до свого боса і сказати йому, що вона краде у компанії! Пообіцяй мені, що ти поговориш зі своїм босом!!!! НЕ ДАЙ ЇЙ ВИЙТИ СУХОЮ З ВОДИ!!!!!!!

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ

НАТАЛІ

СЕТ НЕ ПРОМОВЛЯЄ до мене жодного слова і не дає мені жодного натяку на те, що сталося, поки я йду за ним до його кабінету. Сет - єдиний працівник у цьому відділенні, який має власний кабінет. Раніше мене це турбувало, але оскільки я проводжу багато часу поза офісом, то намагаюся не надто засмучуватися через роботу в кубі. Але врешті-решт мені доведеться перейти в іншу компанію, де я зможу отримати пристойний робочий простір.

"Сідай", - каже Сет уривчастим тоном.

Він зачиняє за мною двері. Він завжди так зачиняв двері, коли ми збиралися подуріти, і, як собаки Павлова, я відчуваю, що трохи заводжуся, незважаючи ні на що. Це абсолютно недоречно, враховуючи, як мій світ зараз руйнується навколо мене, але Сет просто робить це зі мною. Шкода, що обставини не склалися між нами.

Я сідаю на один зі стільців перед його столом. "Що відбувається?"

Сет сидить у власному шкіряному кріслі. Його руки стиснуті в кулаки. "Сьогодні вранці до мене приходив той детектив".

"Ох."

"Ох?" Його брови стріляють вгору. "Це все, що ти можеш сказати?"

Я хитаю головою. Я не знаю, чого він так рознервувався. Це ж не він бреше про моє алібі.

"Є щось, що ти хочеш мені сказати, Наталі?"

Сет завжди називає мене Нат. Той факт, що він називав мене Наталі, змушує мене думати, що він злиться на мене. Це і те, що його обличчя червоне, а кісточки пальців білі.

"Ні..."

Він грюкає долонями по столу. "Санторо сказав, що ти вкрала гроші у компанії. Дон все про це знала, мабуть".

Здається, все повітря виходить з мого тіла. Я відкриваю рота, але слова не виходять. "Я не..." Мені не вдається.

"Дон написала про все це в електронному листі, мабуть, - продовжує він, ніби я нічого не говорила. "Вона збиралася з тобою про це поговорити. Про гроші, які ти в мене вкрала..."

"Ні", - дихаю я. "Я нічого не вкрала..."

"Той величезний будинок у Бостоні..." Він хитає головою. "Ніколи не розумів, як ти змогла його собі дозволити. Або всі ці вигадливі етикетки на твоєму одязі... ці шалено дорогі туфлі..."

"Сет..."

"Я завжди помічав, як ти фліртувала з останнім нашим бухгалтером, - розмірковує він. "Тепер я нарешті зрозумів. І звичайно, це пояснює, чому ти була так мила зі мною".

"Сет!" Мої очі вирячилися. "Ти ж не можеш думати, що я коли-небудь..."

Його очі сповнені люті. "Я знаю, яка ти, Наталі. Я бачив, як ти дуриш клієнтів. Я бачив, як ти робиш усе, щоб отримати те, що хочеш. Я просто... я ніколи не думав..." Він затамував подих. "Я ніколи не думав, що ти будеш зв'язуватися зі мною, щоб отримати те, що хочеш."

"Тому що я б не стала!" Я плачу. "Сет, будь ласка ..."

Він піднімає руку. "Я не хочу цього чути. Ти відсторонена від роботи без збереження зарплати. Оскільки у нас зараз немає бухгалтера, я сам сьогодні пройдуся по рахунках. З'ясую, на яку суму ти нас обікрала".

"Я не обкрадала!" У мене на очі навертаються сльози. Мені вдавалося не плакати протягом усього цього випробування, але я ніколи не бачила, щоб Сет дивився на мене таким чином. Він завжди був добрим до мене - я завжди могла на це розраховувати. "Присягаюся тобі, я б не зробила цього."

"Так, звичайно." Він відвертається від мене, його очі зосереджені на екрані комп'ютера. "Ми тут закінчили. Забирай свої речі і йди."

"Сет..."

"Зараз, Наталі", - каже він крізь зуби. "Чи мені викликати охорону?"

Я дуже добре знаю Сета. Ми зустрічалися більше року, перш ніж я порвала з ним. Я не можу нічого сказати, щоб змінити його думку. Він розлючений на мене. І крім того, йому боляче. Він думає, що я його обдурила. Він вірить кожному слову детектива.

Це ще не кінець.

РОЗДІЛ СОРОКОВИЙ

КОЛИ Я ВИХОДЖУ з офісу Сета, Кім підбігає до мене. Її очі широкі та цікаві. Вона хапає мене за руку, щоб сповільнити мою траєкторію повернення до кабінету.

"Що там сталося?" - запитує вона мене. "Сет приходив раніше, питав про тебе, і він виглядав дуже засмученим".

Мені хочеться плюнути в неї, що це не її клята справа. Кім була моєю найкращою подругою в цьому офісі, але наша динаміка влади змінилася за ці роки. Коли вона починала тут працювати, ми обидві були самотніми. Ми разом ходили по барах і знайомилися з хлопцями. Нам було весело разом.

Потім Кім зустріла хлопця, за якого зрештою вийшла заміж. Він був не дуже гарний, але заможний і запропонував їй життя, про яке вона завжди мріяла. Як тільки вона заручилася, все було пов'язано з майбутнім весіллям - медовий місяць, велетенський будинок, який він будував для неї, і всі ідеальні діти, яких вони збиралися мати. Я почала відчувати себе подругою-невдахою Кім.

Не допомогло й те, що вона знала про нас із Сетом і була дуже осудливою. Так, я знаю, що спати зі своїм босом - не дуже мудрий особистий чи кар'єрний крок. Але я цього не планувала. Ти не можеш контролювати, в кого закохуєшся.

Але Кім - моя подруга. Це не її провина, що вона влаштувала своє життя швидше, ніж я. І вона мала рацію - було дуже нерозумно спати з Сетом. Це вибухнуло у мене перед носом не один раз.

"Все гаразд", - бурмочу я. "Я просто трохи попрацюю вдома".

"Чому?"

Я й забула, якою допитливою може бути Кім. А ще вона пліткарка. Я точно не скажу їй, що мене відсторонили від роботи за нібито крадіжку в компанії. "Це були напружені кілька днів. Він дав мені трохи вільного часу."

Так, неоплачувану відпустку, поки він розслідує моє розкрадання.

Вона хмуриться. "Забіг ще в силі?"

"Звісно, так", - огризаюся я на неї. "Я витратила останні три місяці на його організацію. Ти думаєш, я просто скасую його за один день?"

"Так, але..."

"Ти ж прийдеш завтра?" Мені раптом спало на думку, що з усім тим, що відбувається, люди можуть не прийти на забіг 5К. З точки зору благодійності, це не має значення. Пожертви я вже маю. Але до мене приїжджає знімальна група місцевих новин, і це буде виглядати жахливо, якщо я буду єдиною, хто приїде. "Ти ж прийдеш, так?"

"Гм..." Кім гризе свій ніготь. "Я просто не впевнена, що зараз це гарна ідея. Після всього, що відбувається..."

Я стискаю пальці навколо її руки. "Кім, ти маєш прийти. Мені потрібно, щоб люди побачили це. Ти не можеш залишити мене в підвішеному стані."

"Нат..." Вона сіпається. "Ти робиш мені боляче."

Я відпускаю хватку, мої щоки горять. "Будь ласка. Ти мусиш приїхати."

Я не згадую про фотографії з її дівич-вечора. Вона знає, що вони у мене.

Вона нарешті киває. "Гаразд, я прийду. Можеш на мене розраховувати".

Мої плечі трохи розслабляються. Кім буде там, а ще з'явиться Каліб. Тож нас буде щонайменше троє. І я впевнена, що приїде принаймні кілька людей з офісу. Грег Лоускі обов'язково з'явиться, навіть якщо він не зможе закінчити забіг.

"А може, до того часу вони знайдуть убивцю Дон?" запитує Кім.

Я багато чого не знаю напевно, але я знаю, що вони не знайдуть убивцю Дон до завтрашнього ранку.

РОЗДІЛ СОРОК ПЕРШИЙ

ЗАЗВИЧАЙ, мені подобається мати несподіваний вихідний. Я могла б піти на пробіжку, або піти в мій улюблений масажний салон у Квінсі. Або, можливо, зробити манікюр. Щось у манікюрі завжди піднімає мені настрій.

Зараз я не в настрої для манікюру. Детектив Санторо, напевно, використає це проти мене. *Вона може дозволити собі манікюр. Очевидно, що вона привласнює гроші.*

Боже, вони що, ніколи не чули про *Groupon*³?

Тож натомість, виконавши кілька швидких доручень, я проводжу цілий день на дивані, мляво перемикаючи канали. Здебільшого я дивлюся повтори старих комедійних серіалів, які вже бачила десятки разів. Я просто вбиваю час до того, як Калєб прийде після роботи. Він заспокоїть мене.

Пізно ввечері у мене дзвонить телефон. Моя перша думка, що це Калєб, можливо, він приїхав раніше. Але коли я опускаю очі, на екрані блимає напис "Мама". Чудово.

Але мені більше нема чого робити, тому я хапаю телефон. "Алло?"

"Наталі!" Знову вона кричить у трубку на все горло. Сподіваюся, що вона не на людях. "Я чула, що знайшли ту дівчину з твоєї компанії! Що вона мертва!"

"Так", - бурмочу я. "Я знаю..."

"А знаєш, що пишуть у газетах?" - запитує вона. Я не впевнена, що хочу знати, але вона точно збирається мені розповісти. "Вони кажуть, що люди у вашій компанії *знуцалися* над нею. Ти *знуцалася* над нею, Наталі?"

"Ні! Боже мій, мамо..."

"Ти повинна бути добрішою до людей, які не такі популярні, як ти, Наталі." Хоча мені вже тридцять, моя мати все ще любить читати мені нотації. "Навіть якщо вона не така вродлива, як ти, і не така популярна, ти все одно можеш бути до неї доброю".

"Я була з нею милою!"

"Очевидно, що ні."

Куди котиться світ, коли навіть моя власна мати вважає мене великим задиракою? "Я б нікого не залякувала, мамо."

"Очевидно, що так". Вона принохується. "Ти вже це *робила*. Пам'ятаєш, як ти і твоя подруга Тара... ну, ти знаєш..."

Що потрібно зробити, щоб твоя мати зрозуміла, що ти більше не в команді підтримки старшокласників? "Я добре ставилася до Дон. Присягаюся."

"Я знаю тебе, Наталі. Я знаю, якою ти можеш бути. Хіба ти не пам'ятаєш, коли..."

Поки моя мати бубонить, я чую гудок у вусі. Я відриваю телефон - дзвонить Калєб. Слава Богу. "Мамо, мені треба йти."

"Чому? Куди ти йдеш?"

"У мене інший дзвінок. Деяко по роботі." Я не збираюся розповідати їй про Калєба. Не зараз, коли все здається таким непевним.

Вона трохи бурчить, але я не слухаю. Я закінчую розмову і перемикаюся на Калєба. Він не забарився з дзвінком.

"Скажи мені, що ти вже їдеш сюди", - кажу я.

"Наталі, нам треба поговорити".

О, ні. Знову? Це ні до чого доброго не приведе. "Про що? Чому?"

"Слухай..." Він важко зітхнув. "До мене знову приходив той детектив..."

Я бачу, до чого це веде, і мені це не подобається. "Калєб ..."

"Він продовжував розпитувати мене". Звучить так, ніби він страждає. "Він продовжував питати мене, чи впевнений я, що був з тобою всю ніч. Він продовжував говорити про покарання за брехню офіцеру поліції. Цей тип страшний."

"Будь ласка, скажи мені, що ти не..."

"Я мусив сказати йому правду, Нат." Його голос здригається. "Я сказав йому, що пішов о 9:30. Мені дуже шкода."

Мені хочеться дотягнутися до телефону і задушити його голими руками. "Як ти міг так зі мною вчинити? Ти знаєш, як це буде виглядати?"

"Мені шкода, мені справді шкода. Але що мені було робити? Збрехати копу?"

"Ти вже зробив це одного разу. Він би все одно не дізнався."

"Він міг дізнатися!" Йому просто не вистачало духу. "Я живу в багатоквартирному будинку. У мене багато сусідів на моєму поверсі. Я бачив когось у ліфті, коли їхав нагору. Він міг легко з'ясувати, що я брешу".

"Він би ніколи не дізнався."

"Ти цього не знаєш. У мене могли бути великі неприємності. Чесно кажучи, тобі взагалі не варто було просити мене про це. Це було неправильно."

Я стискаю телефон так сильно, що дивуюсь, як він не тріскається в руці. "Ти міг би принаймні попередити мене. Той детектив вже має на мене зуб. Якби ти сказав мені, я б могла принаймні повідомити його першим. Замість того, щоб виглядати брехухою".

Він на мить замовкає на іншому кінці дроту. "Твоя правда. Мені дуже шкода. Присягаюсь, я не збирався йому розповідати. Він просто ... він витягнув це з мене".

Як би я не була розлючена на Калеба зараз, я вірю йому. Я знаю, наскільки переконливим і страшним може бути Санторо. Можу уявити, як Каліб зламався під тиском. Тим більше, що він і так не дуже добре почувався, коли брехав. Він має рацію - я не повинна була його про це просити.

Але на свій захист скажу, що я думала, що він був безмежно закоханий у мене. Тепер я в цьому не впевнена. І я навіть не уявляла, наскільки він слабкий.

"Мені дуже шкода", - каже він, здається, в мільйонний раз безглуздо. "Я маю на увазі, що мені теж боляче. У мене тепер теж немає алібі".

Так, але що з того? Санторо не вважає себе вбивцею. Ця честь надана мені і тільки мені.

"Ти все ще хочеш, щоб я приїхав?" - запитує він тихим голосом.

"Будь ласка, не треба. Я краще побуду на самоті".

Насправді я не хочу бути сама, але я навіть не хочу зараз дивитися на Калеба. У мене болить у грудях, і до мене доходить, що людина, яку я хочу бачити зараз найбільше в світі, - це Сет, але потім я згадую, що він ненавидить мене.

Дивно, як швидко я стала ізольованою від усієї своєї соціальної мережі. Мій хлопець зрадив мене. Мій колишній коханий вважає мене злодійкою. І навіть моя найкраща подруга дивиться на мене зі сміхом.

"Я прийду завтра на 5К", - каже він. Пропозиція миру. "У мене на комоді лежить футболка".

"Гаразд."

"Вибач, Нат." Кожного разу, коли він це говорить, це як ніж у моєму серці. "Але я впевнений, що все це забудеться. Ти ж не зробила нічого поганого. Як ти могла? Той детектив просто не дає тобі спокою".

"Так..."

Крім того, що відбувається щось більше. Я не розповіла Калебу про керамічну черепаху, яку знайшла в кошику для білизни, а після того, як він настукав на мене детективу, я б і не подумала про це. Але є причина, по якій Санторо продовжує переслідувати мене. Я не знаю, що це, але хтось має на мене зуб. Я тільки не знаю хто. Або чому.

Дзвонять у двері, і я ледь не вистрибую зі шкіри. Навіть з дивана я бачу, як за входними дверима блимають червоні та сині ліхтарі.

О, ні.

"Каліб", - задихаюся. "Мені треба йти".

"Ти впевнена, що з тобою все гаразд?"

"Я ... я в порядку. Мені треба йти."

Перш ніж він встигає відповісти, я закінчую розмову. Я підводжуся з дивана і дивлюся на фари поліцейської машини. Але це не просто одна фара на даху машини детектива. Це щось більше. Біля мого будинку стоїть купа поліцейських машин.

Щось жахливе ось-ось станеться.

РОЗДІЛ СОРОК ДРУГИЙ

Я СТОЮ біля дверей кілька хвилин, надто сильно трясучись, щоб відчинити замок. Частина мене хоче втекти. Я могла б вийти через задні двері, а потім...

Ну, що я можу зробити? Моя машина припаркована перед будинком. Мені нікуди йти. А я не з тих, хто тікає від поліції.

Нарешті, я повертаю замки і відчиняю вхідні двері. Не дивно, що перед моїми дверима стоїть детектив Санторо. Важко пригадати час, коли я могла відчинити двері, а він там *не стояв*.

"Здрастуйте, міс Фаррелл". Він навіть не посміхається. Його губи - пряма лінія. "У нас є ордер на обшук вашого будинку".

Я не сумніваюся, що ордер був отриманий після того, як мій дурний хлопець повідомив йому, що у мене насправді немає алібі.

"Гаразд." Я відчуваю, що задихаюся. "Тоді... заходьте".

Я відступаю вбік, щоб дозволити детективу та його команді зайти до мого будинку. Це здається найглибшим порушенням. Ці поліцейські в моєму будинку. Але що я можу зробити? Очевидно, у них було достатньо доказів, щоб отримати ордер на обшук. Але я не знаю, як саме. Я маю на увазі, що половина Бостона, напевно, не має алібі на ніч минулого понеділка.

"Мені почекати в машині?" запитую я тоненьким голоском.

"Нам доведеться обшукати і вашу машину", - каже він без жодного натяку на вибачення в голосі. "Мені потрібно, щоб ви відкрили замки на дверцятах".

У мене немає іншого вибору, окрім як співпрацювати. Я хапаю ключі від машини, спрямовую їх у бік свого автомобіля і натискаю на брелок, щоб відчинити двері. Вогні блимають, коли двері відчиняються.

"Куди мені подітись?" запитую я Санторо.

Він задумливо дивиться на мене. "Можете сісти на диван у вітальні. Я побуду з вами".

"А можна я залишуся у подруги?" Я можу зателефонувати Кім і переночувати у неї. Якщо вона дозволить.

"Боюся, що ні. Мені потрібно, щоб ти залишилися в будинку".

Ми повертаємося до моєї вітальні, Санторо йде попереду, а я безмовно слідую за ним. Минулої ночі я досить ретельно обшукала будинок, але не так ретельно, як ці офіцери. Я чую гучні звуки, що долинають згори з кухні. Звук розбитого посуду.

Слава Богу, я позбулася тієї керамічної черепашки. Я навіть випрала весь одяг у кошику для білизни.

Я обережно сідаю на диван, а Санторо сідає поруч зі мною. Його чорні очі спостерігають за моїми. У кімнаті нестерпно душно, я навіть не можу дихати. Я б хотіла вийти на вулицю, але там дуже холодно. І все ж я воліла б бути деінде, але не тут.

"Скільки часу це займе?" запитую я його.

"Залежить від того, що ми знайдемо".

"Тут нема чого шукати."

"Гадаю, ми ще побачимо, чи не так?"

Я стискаю коліна. Мене вражає, що навіть якщо я знаю, що Калєб сказав йому правду про ніч на понеділок, він не знає, що я знаю. Можливо, я могла б прикинутися дурепою і зробити вигляд, що зізнаюся з власної волі.

"Слухайте, - кажу я, - я просто... я хотіла сказати вам, що я помилялася щодо ночі понеділка. Я згадала, що мій хлопець пішов додому перед сном. Я помилилася."

"Кумедно. Він щойно сказав мені те ж саме."

Я запізнилася. Я повинен була сказати правду, поки могла.

"Знаєте, - каже Санторо, - наді мною знущалися, коли я був у школі".

Я перебираю вільну нитку на своїй спідниці. "Ох...?"

Хоча я не дивлюся в його бік, я відчуваю його погляд, що пробігає по мені. "Було дуже погано. Ці діти зробили моє життя нещасним".

"Діти іноді можуть бути дуже жорстокими".

"Діти не знають нічого кращого." Він хрумтить кісточками пальців. "Але дорослі - знають. Вони повинні знати краще, принаймні. Але багато дорослих все ще залишаються хуліганамі."

Я опускаю очі. Я не знаю, що сказати.

"Я впевнений, що ви все про це знаєте, міс Фаррелл."

З кухні долинає ще один гуркіт. Ці люди руйнують мій будинок, але це найменша з моїх проблем. Після керамічної черепашки, що

опинилася в кошику для білизни, я не знаю, що ці люди збираються знайти. Але є пристойний шанс, що я можу вийти з дому в наручниках.

Це той момент, коли я повинна зателефонувати адвокату. З причин, які я не зовсім розумію, я стала підозрюваною у вбивстві Дон. Але адвокати коштують грошей, яких у мене зараз немає, а крім того, я все ще відчуваю, що адвокат зробить мене винною.

Я нічого не зробила. Я невинна. Мені не потрібен адвокат, щоб це довести.

РОЗДІЛ СОРОК ТРЕТІЙ

ПОНЕДІЛОК

Кому: Наталі Фаррелл
Від: Дон Шифф
Тема: Важливо

Наталі,

Є дуже важлива справа, яку мені потрібно терміново обговорити з тобою. Будь ласка, зайди до моєї кабінки після закінчення робочого дня сьогодні.

З повагою,
Дон Шифф

Кому: Наталі Фаррелл
Від: Калєб МакКаллаф
Тема: Сьогодні ввечері

Вечеря все ще в силі? Я готую! Не можу дочекатися, щоб побачити тебе.

Кому: Калєб МакКаллаф
Від: Наталі Фаррелл
Тема: Сьогодні ввечері

Я буду! Є ще одна річ, про яку мені потрібно подбати сьогодні ввечері, але я не думаю, що це буде проблемою.

Кому: Мія Ходж
Від: Дон Шифф
Тема: Привітання

Дорога Мія,

Я просто пишу коротенького листа, бо до мене приїжджають гості. Це вперше, відколи я тут живу, я приймаю гостя! Якщо не рахувати обслуговуючий персонал, який до мене приходив, що, гадаю, не можливо.

Навіть моя мама ще не була тут. Звичайно, ти приїдеш сюди наступного місяця, коли будеш у відпустці! Я вже приготувала додаткову спальню для вас з Джорджем. Я рада, що ви отримали хорошу ціну на квитки!

Розповісти Наталі було правильним рішенням. Я надіслала їй електронного листа з проханням зустрітися наприкінці робочого дня, і вона прийшла до мого кабінету незадовго до п'ятої. Коли я сказала, що є розбіжності в рахунках з минулого року, вона погодилася піти зі мною в порожній конференц-зал.

Коли ми залишилися наодинці, я розповіла Наталі про зниклі гроші з кожної з її угод купівлі-продажу. Я сказала їй, скільки це було грошей, і коли вона почула цифру, то втягнула подих.

Потім вона почала мене розпитувати. У неї було близько мільйона запитань. Вона запитала, як давно я переглядала записи. Потім запитала, хто, на мою думку, взяв гроші, і я сказала, що не впевнена, хоча мені здавалося, що вона була єдиною людиною, яка могла їх взяти. Тоді вона запитала, кому ще я розповіла про це.

"Я нікому не говорила", - відповіла я, хоча це не зовсім правда. Я розповіла тобі, але їй не потрібно було цього знати. Ти ж не працюєш на компанію.

Я сподівалася, що Наталі зізнається, що взяла гроші, і пообіцяє повернути їх до того, як мені доведеться її здати. Але цього не сталося. Замість цього вона почала говорити про інших людей, які могли взяти гроші і підставити її. "Хтось ще має доступ?" - запитала вона мене.

"Тільки Сет", - відповіла я їй, але навіщо йому красти у власній компанії і виставляти себе в поганому світлі? І навіщо йому підставляти того, хто йому так подобається?

Але дивно, що Наталі не відкидала можливість того, що це міг зробити Сет. Насправді, ця ідея її дуже схвилювала. Вона сказала, що нам потрібно зібратися разом і розгадати цю таємницю, щоб з'ясувати, хто і навіщо взяв гроші. Тоді вона запропонувала прийти до мене сьогодні ввечері.

Це було саме те, що я хотіла почути. Вона не відмахувалася від моїх звинувачень. Вона була стурбована і хотіла розібратися в цьому. Разом.

Ми домовилися зустрітися ввечері. Вона нагадала мені, щоб я нікому не розповідала, тому що, звичайно, вона намагатиметься замести сліди. Потім сказала, що розраховує на мене.

Я запитала, коли вона хоче зустрітися, і була розчарована, коли вона запропонувала зустрітися не раніше десятої. Вона сказала, що у неї вже є плани з Каледом, і він буде дуже засмучений, якщо вона скасує зустріч. Вона хихикнула і сказала, що він повністю закоханий у неї, і я в це вірю. Вона обводить його навколо пальця.

Я сподівалася, що ми з Наталі зможемо поужити разом у мене вдома. Але тоді мені довелося б турбуватися про те, що я подаватиму на стіл. У Наталі був дуже вишуканий смак в їжі, і важко задовольнити такі смаки, зберігаючи при цьому однотонну їжу. Звичайно, я могла б подати їй їжу, яка була б більш ніж одного кольору, але це б мене дуже виснажувало.

Я прибираю відтоді, як повернулася додому. Не те, щоб у мене вдома був безлад, але я хочу переконатися, що все ідеально! Я навіть витерла пил з поверхонь і почистила свою керамічну черепаху розміром з баскетбольний м'яч. Я нагодувала Джуніор, і тепер мені залишилося тільки чекати на приїзд Наталі.

У нас буде дуже приємний вечір разом. У мене є пляшка червоного вина, і ми можемо випити по келиху, поки будемо обговорювати ситуацію на роботі. Ми познайомимося ближче. Я познайомлю її з Джуніор. І ми з'ясуємо, хто взяв ті гроші.

О, Боже, щойно подзвонили в двері. Це, мабуть, вона!

Побажай мені удачі!

З повагою,
Дон Шифф

РОЗДІЛ СОРОК ЧЕТВЕРТИЙ

СЬОГОДНІШНІЙ ДЕНЬ

НАТАЛІ

ЦЕ ВЖЕ друга доба, коли я практично не сплю.

Поліція нарешті покинула мій будинок в якусь безбожну годину. Я не бачила, щоб вони виносили закривавлений одяг або розчленовані кінцівки, тому думаю, що вони нічого не знайшли. Слава Богу. Я нарешті можу повернутися до свого життя.

Сьогодні вранці 5К. Я була рішуче налаштована продовжувати бігти, але зараз я б серйозно подумала про те, щоб відрізати собі один з мізинців, якби не довелось це робити.

Погода чудова. На вулиці прохолодно, але немає дощу, і не дуже холодно. Після двадцяти хвилин пробіжки я почуватимусь чудово. Вирішую сприймати погоду як прикмету. Якщо буде хороша, то забіг пройде ідеально.

Замість футболки та шортів, які я ношу, коли бігаю по сусідству, я вдягаю обтягуючі бігові штани для забігу на 5 км, а також спеціальну футболку, яку я замовила. Коли я накидаю її через голову, то розумію, що вона трохи тісніша, ніж я думала, але це нормально. Те, що футболки маломірять - це невелика проблема.

Я організовую цей 5К вже п'ять років, тож у мене це вже стало наукою. Я залучила кількох студентів з Бостонського коледжу, щоб допомогти, і призначила їх відповідальними за різні завдання, які потрібно виконати, наприклад, укомплектувати пункти видачі води, розмістити знаки, куди йти, і переконатися, що всі бігуни зареєстровані. Я заздалегідь обговорила з ними все, що вони мають зробити, але зазвичай я дзвоню кожному з них напередодні ввечері. Вчора ввечері я не мала змоги це зробити, тож сподіваюся, що все піде за планом.

Перш ніж вийти з дому, я перевіряю свій зовнішній вигляд у дзеркалі у ванній кімнаті. Я збрала своє світле волосся у високий хвіст, і на мені забагато макіяжу, як для забігу на 5 кілометрів, але він стійкий до поту. Місцева новинна станція буде висвітлювати забіг, тож я хочу бути

готовою до зйомок. А після останніх кількох днів, я б ніколи не допустила, щоб мене знімали без макіяжу. Коли я сьогодні вранці зайшла до ванної кімнати, я виглядала, як наречена Франкенштейна. Цього тижня я, звісно, не встигла підфарбувати коріння, але цього має бути достатньо.

За годину до початку забігу я приїжджаю на Uber до Флоріан Холу. Очікую найгіршого, але, на моє полегшення, Клео з Бостонського коледжу вже стоїть перед будівлею за столом з реєстраційними картками та глечиком води з купою маленьких стаканчиків. Вона допомагала мені минулого року, тож точно знає, що робити.

"Привіт, Наталі!" Клео захоплено махає рукою. "У нас все готово!"

Клео всього двадцять років, і в неї такі яскраві очі, що я чомусь ще більше втомлююся. І вона навіть не збирається бігти 5 км. Але я вдячна їй за допомогу. У неї двоюрідний брат з ДЦП, тому вона дуже підтримує цю справу.

"Усі прийшли?" запитую я.

"Майже всі". Вона вдивляється вдалину. "Глай думає, що у нього грип, хоча я думаю, що він поводиться як дитина. Але у нас достатньо людей. Всі знаки розвішані. Ми готові."

"Дуже тобі дякую." Мої коліна підкошуються від полегшення. "Ти чудово попрацювала. Вибач, що не подзвонила, щоб перевірити, як ти. Я... я була зайнята вчора".

Клео трохи знижує голос. "Я чула, що сталося з твоєю колегою. Мені дуже шкода. Сподіваюся, вони знайдуть монстра, який це зробив."

Я теж. Вона навіть не уявляє, наскільки.

Оскільки про все вже подбали, я чекаю на початку забігу і роблю кілька розтяжок. Поки я розтягую підколінні сухожилля, починає дзвонити телефон, який я прив'язала до біцепса. Я витягую його з кобури і дивлюся на екран.

Це заблокований номер.

Мені так і не подзвонили минулої ночі. Я чекала на цей дзвінок, особливо коли Санторо був у мене вдома. Я хотіла, щоб він побачив, як хтось переслідує мене. Але, звісно, вони так і не подзвонили. Це добре, бо я підозрюю, що він не був би настільки вражений.

Я підношу телефон до вуха. "Алло?"

Ніхто не відповідає. Знову.

Минулої ночі я почала кричати в трубку, коли це сталося. Але завдяки Грегу Лоускі я точно знаю, що робити:

Я використовую додаток TrackCall, щоб отримати номер заблокованого абонента. Я не була повністю переконана, що це спрацює, але потім на екрані з'являється номер, як і обіцяв Грег. Я беру ручку зі столу, який поставила Клео, і записую номер на одному з реєстраційних аркушів.

Я дивлюся на записаний номер. Код не місцевий. Гадаю, це може бути Род-Айленд. Я відкриваю програму зворотного пошуку на телефоні і набираю десять цифр.

Я була права. Номер телефону належить мотелю неподалік від Провіденса.

Що за чортівня?

"Нат?"

Калєб стоїть позаду мене, одягнений у сірі шорти та футболку великого розміру, яку я подарувала йому на початку тижня. Я хочу розлютитися на нього за те, що він зробив зі мною, але оскільки він з'явився тут, щоб підтримати мене, а не схоже, що зараз у мене є багато підтримки, я не можу залишатися злою. Особливо тому, що він виглядає дуже сексуально у своєму біговому вбранні - його м'язи випинаються під футболкою, яка до того ж трохи тісна на ньому.

"Ти прийшов", - кажу я.

Він дарує мені криву посмішку. "Я не міг знову тебе підвести".

"Так..."

"Нат..." Його адамове яблуко рухається. У нього ті самі фіолетові кола під очима, які я сьогодні вранці замалювала макіяжем. "Мені так шкода за все це. Я почуваюся жахливо".

"Це не твоя провина." Ти не винен. З мого боку було неправильно просити його брехати поліції. Це не та річ, про яку можна просити хлопця, з яким ти зустрічаєшся менше двох місяців, зробити для тебе. Це більше схоже на прохання піврічних стосунків. "І це нормально."

"Так?"

Я киваю. "Вчора ввечері приходила поліція і все оглянула..." Це дуже дипломатичний спосіб описати те, як вони розгромили мій будинок. "Але вони зрозуміли, що я не маю жодного стосунку до вбивства Дон."

Можливо, тепер вони зможуть зосередитися на тому, щоб з'ясувати, хто насправді це зробив."

"Сподіваюся, що так".

"А ще..." Я беру телефон. "Останні кілька днів я отримую дивні дзвінки із заблокованих номерів. З тих пір, як я була в будинку Дон. Я нарешті використала цей додаток, щоб з'ясувати номер, і виявилось, що дзвінки надходять з якогось мотелю в Род-Айленді".

"Справді? Це дивно."

Я показую йому адресу в телефоні. "Тобі він не здається знайомим, чи не так?"

"Ні." Він примружився, дивлячись на адресу. "Навіщо комусь у випадковому мотелі дзвонити тобі?"

"Гадки не маю, але..." Я знову дивлюся на номер телефону та адресу. "Це має бути якось пов'язано з тим, що відбувається. Після забігу я поїду туди."

"Хороша ідея." Він киває на знак схвалення. "Я поїду з тобою".

Я піднімаю на нього брову. "Ти хочеш поїхати зі мною аж до Род-Айленду?"

"Звісно". Він посміхається. "Якщо ти не проти взяти мене з собою".

Я не можу не посміхнутися йому у відповідь. Було б добре бути в його компанії. І після того, як Сет поведився зі мною вчора, у цих стосунках *все* справді закінчилося назавжди. Більше не буде ніяких одноразових зустрічей, це точно. Не можу повірити, що я витратила свій час на цього придурка, який *все ще одружений*, коли у мене є хлопець, який, очевидно, дуже про мене піклується.

Я грайливо смикаю Калеба за поділ футболки. "І, можливо, сьогодні ввечері ми зможемо повечеряти разом?"

Його очі загоряються. "Домовились".

Краєм ока я бачу, як знімальна група налаштовує камери. Фантастика - команда прибула якраз вчасно. Я маю достатньо часу, щоб дати коротке інтерв'ю, пояснити цілі благодійної організації, а потім вони можуть встигнути на початок забігу.

Сьогодні на забіг зголосилося близько десятка людей. Спочатку я очікувала близько п'ятдесяти людей, але, схоже, ситуація зі Дон змусила людей залишитися вдома. Це прикро, адже більша кількість учасників допомагає поширювати більше інформації про благодійність

- але ми все одно отримуємо гроші, які жертвують у будь-якому випадку. Це для Амелії - я не можу цього забути. І хоча дехто з бігунів залишився вдома, утворюється чималий натовп, щоб спостерігати за початком забігу.

Коли я стою обличчям до натовпу, я змушую свої губи розтиснутись в усмішці. Я не зовсім в усміхненому настрої, але якщо я збережу усмішку на обличчі, можливо, мені стане легше. Я махаю рукою глядачам, і кремезний чоловік, одягнений в одну з наших футболок, махає мені у відповідь.

Тоді я помічаю, що за ним хтось стоїть. Хтось знайомий. Я впізнаю це жорстке каштанове волосся і кінське обличчя.

Це *дружина* Сета? Що вона тут робить?

"Привіт, Наталі!" Марія Монтейро з команди новин махає мені рукою, і я змушена відірвати погляд від натовпу. Марія висвітлювала забіг і минулого року, і вона виглядає бездоганно нафарбованою у сукняному костюмі, її чорне волосся блищить, а губи нафарбовані криваво-червоною помадою. "У вас є час для короткого інтерв'ю перед забігом?"

"Безумовно!" Я вагаюся. "Але я просто хочу сказати, що не хотіла б говорити про мою колегу, Дон Шифф. Я знаю, що останнім часом вона була у всіх новинах, але я не хочу відволікати увагу від причини, з якою ми сьогодні біжимо: зібрати гроші для лікування церебрального паралічу".

Марія не може приховати розчарування на своєму обличчі, але, вона швидко оговтується. "Все гаразд. Я це дуже поважаю".

"Дякую, Маріє. Я це дуже ціную".

Я озираюся на натовп, мої очі знову шукають дружину Сета, але вона, здається, зникла. Або, що більш імовірно, це була не вона, і у мене просто параноя. Я простягаю руку за голову, щоб поправити хвіст, і розгладжую складки на футболці, щоб глядачі могли розгледіти напис. Марія жестом підкликає свого оператора, і той спрямовує об'єктив у мій бік. Марія дістає мікрофон, і я знаю з минулого року, що вона, ймовірно, запише невелике вступне слово пізніше, а потім змонтує все разом.

"Отже, Наталі, - каже вона, - ви вже п'ятий рік біжите ці 5 км, чи не так?"

Я киваю і відчуваю, як мій хвіст розвівається за головою. "Саме так. Ми збиратимемо гроші на боротьбу з ДЦП".

"І ця благодійність дуже близька вашому серцю, чи не так?"

Я знову киваю. "Одна з моїх найкращих подруг у дитинстві хворіла на церебральний параліч, тож цей забіг на честь Амелії".

Марія повертає мікрофон і ставить мені ще одне запитання, але мою увагу знову привертає щось у натовпі. Цього разу це не Мелінда Хоффман, хоча хотілося б, щоб це була вона. Двоє глядачів відходять убік, щоб дозволити великому чоловікові з чорними очима вийти на передній план натовпу.

Це Санторо.

Марія штовхає мікрофон мені в обличчя, і я розумію, що не маю жодного уявлення, про що вона мене щойно запитала. "Гм", - кажу я. "Вибачте, я..."

Як соромно. На щастя, все це не в прямому ефірі. Коли це відео монтуватимуть, вона зможе вирізати ту частину, де я не слухала її запитання.

"Схоже, що скоро все почнеться, - зауважує Марія. "Тоді не буду вам заважати. Але дякую вам за те, що ви зробила".

"Так..."

Санторо просувається вперед, наближаючись до мене. Що відбувається? Він же не хоче знову мене допитувати прямо перед забігом на 5 кілометрів? Це ж *благодійний захід*. У нього що, немає ніякої *поваги*?

"Калєб!" Я вивертаю шию, шукаючи свого хлопця. Я помічаю його за кілька метрів від мене. "Калєб, можна з тобою поговорити?"

Може, Калєб розбереться з цим детективом, поки ми тут не закінчимо. У мене занадто багато справ. Забіг почнеться менш ніж за п'ятнадцять хвилин, тож я не маю часу відповідати на одні й ті самі запитання знову і знову. Вони навіть обшукали мій будинок. Що їм ще потрібно від мене, заради Бога?

Коли я повертаю голову назад, щоб подивитися, Санторо стоїть прямо переді мною. Менш ніж за фут від мене. Його очі схожі на нескінченні безодні темряви. Інстинктивно я роблю крок назад.

"Детективе, зараз не найкращий час..."

"Наталі Фаррелл". Його голос рівний. "Вас заарештовано за вбивство Дон Шифф".

Що?

Я відчуваю, що не можу дихати. Ці клятві камери все ще спрямовані на мене. Не кажучи вже про те, що половина натовпу дістала свої телефони і знімає мене. Той покидьок Санторо зробив це навмисно. Він вибрав найбільш публічний момент, щоб заарештувати мене. Він хоче принизити мене, хоча я не зробила нічого поганого.

Може, це він підкинув мені в білизну керамічну черепаху.

"Ви знущаетесь з мене", - вигукнула я. "Як ви могли... Я нічого не зробила! На чому це ґрунтується?"

Але Санторо не пропонує пояснень. І це не жарт. Він дістає наручники, і перш ніж я встигаю це зрозуміти, застібає їх на моєму зап'ясті. Холодний метал впивається в мою шкіру, а ноги підкошуються і перетворюються на рідину. Я смутно усвідомлюю, що він зачитує мені мої права.

Калєб підбігає. Я перехоплюю його погляд, і він виглядає абсолютно переляканим. "Наталі!" Я чую, як він кричить.

"Калєб", - задихаюся. Натовп стає гучнішим, і десятки камер націлені на мене. "Та адреса, яку я тобі показувала. Ти повинен поїхати туди заради мене. Будь ласка!"

"Наталі..."

"Будь ласка!" Я вигукую.

Санторо смикає мене за руку. Він веде мене до поліцейської машини, щоб відвезти у відділок і кинути до в'язниці. Я вже нічого не можу зробити, щоб зупинити це. Я не знаю, чому, але хтось підставив мене, і це було зроблено дуже добре.

Моє життя, яким я його знала, офіційно закінчилося.

ЧАСТИНА ДРУГА

РОЗДІЛ СОРОК П'ЯТИЙ

ДОН

ОДНА З найстрашніших тварин у світі - м'якотіла черепаха.

На вигляд вони не такі вже й страшні. Вони навіть не мають традиційного черепащачого панцира. Вони трохи схожі на млинець, з якого стирчать голова і ноги. Але не обманюйте себе - вони можуть бути смертельно небезпечними. Вони ховаються в піску, не рухаючись ні на дюйм, терпляче чекаючи на свою здобич. Готові завдати удару своїм гострим як бритва дзьобом.

Ось що потрібно, щоб зловити здобич. Терпіння.

Ми всі можемо багато чому навчитися у м'якотілої черепахи.

Я дивилася новини весь ранок. Знову і знову.

Не можу надивитися. Той момент, коли детектив виходить з натовпу і каже Наталі, що її заарештовано. Жахливий вираз її обличчя, коли він застібає наручники на її зап'ястях. Знімальна група була там, щоб записати 5К, але вони отримали більше, ніж розраховували. Вони отримали найбільшу історію на південному березі.

Шкода, що у мене немає мого телефону. Б'юся об заклад, на YouTube є відеозаписи арешту Наталі, і я могла б переглядати їх знову і знову, поки очі не налилися б кров'ю. Але мені довелося відмовитися від телефону. Мені довелося залишити телефон вдома. Іншого вибору не було.

Все мало виглядати правдоподібно.

Я випросталася на двоспальному ліжку, притискаючи до грудей опудало черепахи. Черепаху звать просто - Черепаха. Що я можу сказати - я дала їй ім'я, коли мені було чотири роки. Ця черепаха - одна з небагатьох речей, які я привезла з дому. Це був ризик, бо хтось міг помітити її відсутність, але воно того варте. Я спала з цією черепахою щонаочі, починаючи з дошкільного віку. Я не могла її залишити.

Було погано настільки, що мені довелося залишити Джуніор. Сподіваюся, з нею все гаразд.

Це ліжко дуже незручне. Вдома у мене є матрац з піни з пам'яттю, простирадла на 270 ниток і пухова ковдра. Я знала, що ліжка в мотелі

не будуть такими зручними, як ті, до яких я звикла, але найбільше мене турбує не низька якість простирадл... чи пластикове покриття на матраці, яке робить його твердим, як камінь, і водночас грудкуватим.

Ні, мені не дає спати вночі той факт, що простирадла і наволочка *двох абсолютно різних кольорів*. Так, ви мене правильно зрозуміли. Простирадла білі, а наволочка - брудно-білого кольору, майже *засмаглого*. І що ще більш жахливо, ковдри синього кольору! У мене мурашки по шкірі від одного погляду на них.

Але це не означає, що я коли-небудь зможу повернутися додому.

Я сумую за домом. Сумую за своїм ліжком з білими простирадлами, білою наволочкою і білою ковдрою. Але знову ж таки, воно того варте. Воно *чогось* варте.

У всякому разі, це ліжко точно краще, ніж те, де сьогодні спить Наталі. Тюремні камери, як відомо, не відрізняються особливою затишністю. Все склалося так вдало, що її заарештували в суботу. Вона застрягне в камері на всі вихідні.

Я піднімаю аркуш паперу, який залишила біля ліжка. Я написала на ньому листа Мії від руки, оскільки електронною поштою зараз не можна скористатися. Були деякі речі, які я все ще мала сказати, і я хотіла викласти їх на папері. З практичних міркувань це буде останній лист, який я їй пишу.

Я тягнуся до пульта дистанційного керування і перемикаю, щоб знайти іншу новинну станцію. Я хочу побачити, як її знову заарештують. Коли в мене знову з'явиться доступ до комп'ютера, я зроблю цей кадр своїми шпалерами.

Мій шлунок бурчить. Усе, що я маю з'їсти, - це невелика кількість їжі, яку я сховала у міні-холодильнику в кімнаті, хоча на вулиці є кілька торгових автоматів. Мої двері виходять прямо на вулицю, і мені не потрібно проходити повз інших людей, щоб дістатися до автоматів. Моїм сніданком був пакет "Дорітос". Я не з нетерпінням чекаю сирних чіпсів на обід.

Я намагаюся не виходити далеко за межі мотелю. У мене є непоказна коричнева перука, яку я використовую, щоб приховати своє волосся. Деякі люди відрізають волосся, коли не хочуть, щоб їх знайшли, але моє вже відрізане за півдьюма від черепа. Тож мій єдиний вибір - перука. *Дешева* перука, яка сильно свербить, якщо я ношу її більше

п'яти хвилин. Поверх неї я одягаю бейсболку, щоб виглядати більш реалістично.

Тим не менш, моє обличчя останнім часом було в усіх новинах. Особливо сьогодні, коли вранці заарештували Наталі. Занадто небезпечно ходити, навіть переодягнувшись. Це ризик, на який не варто йти.

Я не можу дозволити, щоб мене знайшли. Досить важко було домогтися арешту Наталі. Я не можу все зіпсувати, коли я так близько.

Вона повинна заплатити. Якщо я цього не зроблю, ніхто не зробить.

Новини перемикаються на сюжет про мене. Про життя Дон Шифф. Не те, щоб вони щось знали про мене, але вони знають основи. Де я виросла, де вчилася в школі та коледжі, що я не заміжня і не маю дітей. Є кілька моїх невтішних старих фотографій, безсумнівно, наданих моєю матір'ю.

Основна фотографія, яку завжди показують у новинах, - це фотографія з мого посвідчення особи на роботі. Я ніколи не фотографувалася добре, але ця фотографія особливо жахлива. Моє волосся прилипло до лоба, бо я нещодавно приймала душ, а очі широко розплющені, ніби я щойно побачила привида. Виглядає як поганий фоторобот.

Цікаво, як буде виглядати Наталі на своєму знімку. Навіть вона не зможе вийти гарно на фотографії. Хоча вона красива. Вона завжди була вродливою. Можливо, якби вона не була такою, вона була б кращою людиною.

Зараз по телевізору показують мою маму. Я не можу повірити, що моя мати погодилася піти на камеру і визнати, що ми з нею родичі. Вона зі сльозами на очах говорить про те, що хоче справедливості за моє вбивство.

Я вдивляюся в обличчя матері на екрані телевізора, чекаючи, що вона щось відчує. Провину чи каяття.

Ні. Нічого.

Моя мати ніколи не підтримувала мене жодного дня мого життя. Коли я була дитиною, все, чого вона хотіла, це щоб я перестала її соромити. А в дорослому віці все, про що вона дбала, - це щоб я щомісяця надсилала їй чеки. Якщо я ніколи не повернуся, вона може іноді буде сумувати, але вона точно буде рада отримавши гроші, які я залишила

на своєму банківському рахунку. Вона піклується про мене не більше, ніж я про неї. І якби вона знала, що я задумала, вона б сама мене здала.

Я смикаюся в ліжку, і мій лівий зап'ясток пульсує. Я тримаю його забинтованим ще з понеділка, коли порізалася, через що на підлозі у вітальні з'явилася вся ця кров. Мені довелося бути дуже обережною. Якби я порізала занадто глибоко, це був би мій кінець.

Я випрямляюся від гучного шуму, що доноситься ззовні моєї кімнати. Я на другому поверсі, але стіни тонкі, як папір, а вікна - наче з поліетиленової плівки. Опалення теж немає, і всю минулу ніч я провела, тремтячи під крихкою (синьою!) поліестеровою ковдрою. Ніхто не казав, що помста буде легкою.

Я вимикаю телевизор і підходжу до вікна. Зелений "Форд" зупиняється на парковці біля головного корпусу. Я зсуваю окуляри на перенісся і дивлюся крізь скло.

Водійські дверцята "Форда" відчиняються. Хтось виходить з машини. Я одразу впізнаю його.

Це Каліб МакКаллаф.

Я засуваю штори, щоб частково приховати обличчя, спостерігаючи за ним. Він прямує до головного вестибюлю і зникає всередині. Я стою біля вікна, гадаючи, що там відбувається. Що він там робить?

Мій шлунок крутить. Я була такою обережною.

Хвилин через десять Каліб виходить. Він повертає ліворуч і рухається в напрямку моєї кімнати. Він зупиняється перед сходами, які ведуть на другий поверх. Потім починає підніматися.

Я роблю крок від вікна. Що відбувається? Що Каліб там робить?

А потім він зникає з мого поля зору. Мабуть, він на другому поверсі. Я чую його кроки на доріжці, які стають дедалі гучнішими. А потім...

Три гучні стуки у двері моєї кімнати.

Він прийшов.

РОЗДІЛ СОРОК ШОСТИЙ

ВІДПОВІДАЮ НЕ ОДРАЗУ. Відступаю від дверей, витираю руки об сині джинси. Занепокоєно роззираюся по кімнаті.

Він стукає знову.

"Дон!" Його голос проникає крізь тонкі двері, наче він перебуває в одній кімнаті зі мною. "Давай, Дон, відчини!"

Я підходжу до дверей. Відкриваю засув, потім повертаю замок. Калєб стоїть там, його каштанове волосся розкуйовджене вітром, хоча він так і не пробіг ту 5-кілометрову дистанцію, і він тримає білий паперовий пакет, якого я не помітила у нього. Він тицяє його в мій бік. "Я приніс це тобі", - каже він.

Я відступаю вбік, коли він заходить до кімнати мотелю. Я зачиняю за ним двері, замикаю їх і знову закидаю засув.

"Ти бачив, як її заарештували?" запитую я його.

Він посміхається до мене. "Так, я був *прямо там*. Бачила б ти її обличчя, Дон. Це було епічно".

"Я дивилася це в новинах весь ранок". Я дивлюся на екран телевізора, який зараз темний. "Хотіла б я поставити на повтор".

Калєб порпається в кишені штанів і дістає телефон. "Це є в інтернеті. Давай поїмо, а потім зможеш відірватися".

Я хочу подивитися його зараз, але я надто голодна, щоб сперечатися. Я розриваю паперовий пакет і дістаю бутерброд з індичкою з майонезом на білому хлібі. Калєб знає, що я люблю однотонну їжу. Він навіть подбав про те, щоб пакет був білим. Він так добре мене знає.

Колір їжі важливіший, ніж люди думають. Зелені морські черепахи отримують свій колір від того, що вони їдять. Вони переважно травоїдні і споживають переважно морську траву та водорості. Їжа надає їхнім хрящам і жиру зеленого кольору.

"Лише один бутерброд?" запитую я. "Ти нічого не хочеш?"

"Я перехопив бургер по дорозі". Він знизує плечима. Його не цікавлять такі речі, як колір їжі. Він не такий, як я. Він нормальний. Настільки нормальний, наскільки може бути нормальним хлопець, який планує підставити свою дівчину у вбивстві. "Давай. Їж. Ти, мабуть, вмираєш з голоду."

Я накидаюся на бутерброд, ледь не розриваючи його від нетерпіння. Цього тижня я не дуже добре харчувалася. Я принесла з собою трохи їжі і поклала її в міні-холодильнику в кімнаті, але, як я вже казала, я боюся виходити на вулицю. Калєб наважився прийти сюди лише раз на цьому тижні, щоб принести мені їжу. Тому я їла багато їжі з торгових автоматів. Мій харчовий статус страждає.

Калєб вагається в ногах ліжка, роздивляючись кімнату, наморщивши лоба. "Це місце виглядає інакше".

"Я зробила реорганізацію".

Він не питає мене, чому, хоча я б із задоволенням пояснила, що меблі в цій кімнаті мотелю були розставлені абсолютно неправильно. Я переставила комод, міні-холодильник і лампу в порядку зростання висоти. Я також трохи поприбирала, оскільки було зрозуміло, що прибиральники мотелю не дуже добре виконували свої обов'язки. Якби він зайшов до ванної кімнати, то, можливо, оцінив би, як я розклала всі туалетні приналежності, які він мені приніс.

Але він міг би і не оцінити.

"Що ти робили в головному холі?" запитую я з повним ротом індички та білого хліба.

Він хмуриться. "Ти дзвонила Наталі?"

Мої щоки стають гарячими. Я не знала, що він знає про це. Я знала, що не повинна цього робити, але хотіла почути паніку в її голосі. Мені подобалося, коли вона кричала на мене, щоб я залишила її в спокої. "Я приховала номер перед тим, як подзвонити."

"Дон." Він роздратовано зітхає. "Це не надійно. Вона відстежила дзвінок сюди. Вона розповідала мені про це сьогодні вранці. Якби її не заарештували, вона збиралася приїхати сюди сьогодні вдень. Уявляєш, як би ми облажались?"

"Ох..."

Можливо, це було імпульсивно з мого боку, подзвонити їй. Але з іншого боку, Калєб не безгрішний. Він розповів мені про те, як весь тиждень мучив її фігуркою черепахи на столі, хоча це все б зруйнувало, якби вона застала його на місці злочину.

"Тут більше небезпечно перебувати". Він проводить рукою по потилиці. "Я виписав нас і сплатив рахунок. Сьогодні ж знайдемо інше місце."

"Гаразд."

Я буду рада виїхати з цього вбогого мотелю, хоча впевнена, що наступне місце буде не кращим. Насправді, я хочу взагалі забратися з Нової Англії. Поїхати на південь. Але Калєб вважає, що зараз дуже небезпечно їздити на машині. До того ж, це буде виглядати підозріло, якщо він раптово кине роботу. Він повинен побути тут ще трохи, а потім ми поїдемо.

Я ще не знаю, куди. Я завжди хотіла жити на півдні. Там люди добріші.

Поки я доїдаю бутерброд, Калєб забирається в ліжко поруч зі мною. Я б ніколи не змогла зробити це без нього. Він зіграв свою роль ідеально - він заслуговує на "Оскар". І це було набагато краще, ніж я сподівалася. Наталі вистрілила б собі в ногу, намагаючись переконати його бути її алібі.

Я не знаю, як йому вдавалося так довго прикидатися її хлопцем. Але він ніколи з нею не спав. Він поклявся, що не буде.

Поки я доїдаю бутерброд, я знову вмикаю телевізор. Говорять про тіло, яке знайшли в лісі в Кохассеті, жорстоко побите. Тіло Дон Шифф. Принаймні, вони так думають.

"Рано чи пізно вони з'ясують, що це не ти", - зауважує Калєб.

"Я знаю".

"Господи", - бурмоче він. "Які шанси, ти знаєш?"

Він говорить про той збіг обставин, що було знайдено тіло жінки приблизно мого віку, і, очевидно, її обличчя було настільки сильно побите, що вони припустили, що це була я. У новинах згадувалося, що більшість зубів у неї були вибиті, тому вони не змогли використати стоматологічну карту. Це полегшило арешт Наталі, але, зрештою, це не матиме значення. Зрештою, аналіз ДНК покаже, що мертве тіло є чийось іншим - цей випадковий труп не відправить її до в'язниці.

Калєб не зводить очей з екрана. "Яка хвора людина могла зробити щось подібне?"

"У світі багато хворих людей", - кажу я. "Ти вже мав би це знати".

"Так. Але щоб її так побили, що навіть не впізнали, хто вона така..." Він злегка зеленіє. "І ніхто її навіть не шукає."

Я запихаю в горло останній шматок сендвіча з індичкою і киваю в бік телефону в руці Калєба. "Покажи мені відео", - кажу я.

У нього вже є одне готове, що змушує мене думати, що він одержимо дивився їх так само, як і я. Він ненавидить її так само, як і я. Він чекав цього так само довго, як і я. Ми обидва насолоджуємось цим.

На цьому відео ви бачите крупним планом обличчя Наталі, коли детектив зачитує їй її права. Ви можете бачити, як її губи потворно викривляються. Її обличчя стає яскраво-червоним, а потім вона щось кричить.

"Вона називає твоє ім'я", - зауважую я.

"Так", - тихо відповідає він. "Називає".

Детектив смикає її за руки в наручниках, і вона спотикається. Він веде її до поліцейської машини і зачинає всередині. Вона плаче. Великими потворними сльозами. І соплі пузиряться у неї під носом, але вона не може їх витерти.

"Боже мій". Я дивлюся на Калеба. "Ми зробили це."

"Так."

Ми сидимо так якусь мить, дивлячись одне на одного. Каліб першим нахилиється вперед і притискає свої губи до моїх. Я хапаю в кулаки його сорочку, притягуючи його ще ближче. Він штовхає мене на загорнутий у пластик матрац з білим простирадлом і засмаглою наволочкою, залазить на мене зверху, намагаючись не зачепити пов'язку на зап'ясті.

"У нас вийшло", - задихаюся, коли його губи спускаються до моєї шиї. "У нас вийшло".

"У нас вийшло", - дихає він мені на вухо. "Я так сильно тебе кохаю, Дон".

"Я теж тебе кохаю".

Каліб цілує мене і розстібає мою сорочку, і мені вже навіть байдуже, що простирадла зовсім іншого відтінку білого, ніж наволочки. Він намагає пульта, щоб вимкнути телевізор, але я хапаю його за зап'ястя, щоб зупинити. "Я хочу дивитися", - кажу я йому. "На задньому плані. Гарзд?"

Каліб дивиться на мене, але за ці роки я зверталась до нього з багатьма дивними проханнями. Це не найдивніше - далеко не найдивніше. Чоловік погодився спати в ліжку з щонайменше дюжиною опудал черепах. "Так. Все гарзд."

Те, що Калєб робить зі мною, так приємно, і я так сильно цього хочу, але не можу не відривати очей від телевізора. Там знову Наталі. Вона дивиться в камеру, на її губах застигла посмішка. Мабуть, це було до того, як її заарештували.

"Цей забіг на честь Амелії", - каже вона репортерові.

Попри все, її слова наповнюють мене розпеченою люттю. Як вона могла таке сказати? Ця брехлива сука. Як вона могла розповісти світові, що Амелія була її найкращою подругою і що все це робиться на її честь?

Я дивлюся на столик біля ліжка, де лежить аркуш паперу з листом до моєї найкращої подруги, написаний моїм акуратним почерком, який Мія впізнала б миттєво. Я заплющую очі, згадуючи слова, які я написала на папері кульковою ручкою:

Дорога Мія,

Ти б так пишалася мною сьогодні.

Поліція заарештувала Наталі Фаррелл. Вона була на своєму дурнуватому забігу на 5 кілометрів, і прямо перед десятками камер на її зап'ястя надягли наручники і забрали її. Ти б бачила вираз її обличчя.

Я мріяла про цей день стільки років. Ми з Калєбом мріяли про нього разом. Були моменти, коли він починав м'якшати зі мною, запитував, чи варто пройти через це, але я не дозволяла йому здаватися. Я б не дозволила. І разом ми це зробили.

Тепер Наталі буде у в'язниці до кінця свого життя. Це те, на що вона заслуговує, хоча формально вона буде сидіти за злочин, якого не скоювала. Проте, оскільки вона винна у вбивстві, а їй дали дозвіл, я вважаю, що це виправдано.

Я ж казала, що помщуся. Я казала, що не дозволю Наталі вийти сухою з води за твоє вбивство. Я дала обіцянку в день твоєї смерті, і сьогодні я дотримала її.

Я люблю тебе. Я ніколи тебе не забуду.

З любов'ю,
Дон Шифф

РОЗДІЛ СОРОК СЬОМИЙ

ЇЇ СПРАВЖНІМ ІМ'ЯМ БУЛО АМЕЛІЯ, але друзі називали її Мією. Наталі цього не знала, бо ніколи не дружила з Мією. Погляд Наталі на світ дуже зосереджений на ній самій. Якщо щось не відбувається в її особистій маленькій бульбашці, вона про це не знає.

Саме так вона примудрилася працювати в сусідній кабінці протягом дев'яти місяців, не знаючи, що ми з нею разом ходили до школи, хоч і недовго. Я завжди думала, що вона врешті-решт з'ясує це, і моє прикриття буде розкрито, але вона так і не зрозуміла цього. Чесно кажучи, у старших класах я виглядала зовсім інакше. Я не була такою худорлявою, як зараз, і у мене було довше волосся. Я також була на рік старша за неї, тому що в шостому класі Мія не відвідувала школу більшу частину року після того, як через важку форму пневмонії потрапила в лікарню на кілька місяців, і її не пускали до школи. А Наталі перевелася з іншої школи на початку молодшого класу, тож ми були в одній школі лише один рік, у двох різних класах.

Незважаючи на те, що вона була новенькою, Наталі була королевою нашої школи. Що тут дивного? А Мія... не була. Її мати народила її на десять тижнів раніше, і вона все життя жила з церебральним паралічем. З розумом у неї все було гаразд, але їй потрібні були брекети та милиці, щоб ходити. Її мова була невиразною, особливо коли вона хвилювалася, що страшенно її бентежило.

Я познайомилася з Мією в першому класі. Ми мали обрати собі приятелів для класної прогулянки, і я спостерігала, як діти, як завжди, розбилися на пари, а мене приставили до ще одного невдахи, який нікому не подобався - або, що ще гірше, вчительці. Тож я була здивована, коли нова дівчинка з брекетами та милицями підійшла прямо до мене. *Дон, будеш моєю подругою?*

Я була настільки вражена, що не знала, що відповісти. Навіть у сім років я звикла бути виключеною з усього. Ніхто ніколи не запрошував мене на свій день народження, якщо тільки не запрошували весь клас, і навіть тоді вони часто знаходили спосіб виключити мене. Спочатку я подумала, що Мія, можливо, дражниться. Але потім я побачила

серйозний вираз її широко розплющених очей, і зі мною сталося те, чого ніколи раніше не траплялося:

Інша дівчинка захотіла зі мною дружити.

Звісно, я погодилася.

Мія була найкращою подругою, яка коли-небудь була - вона зробила моє життя вартим того, щоб жити. До того, як вона з'явилася, я була абсолютно самотньою. Люди завжди сміялися з мене, і Мія мала такий самий досвід. Для нас обох це було просто частиною життя. Мама казала, що я заслужила на це, бо була такою дивною. Мії пощастило, що її батьки були більш прихильними, і вона мала старшого брата, який піклувався про неї. Ми сподівалися, що все налагодиться, коли станемо дорослими, але ми змирилися з тим, що діти можуть бути жорстокими. І коли ми були разом, це не здавалося таким поганим.

Особливо тому, що ми захищали один одного.

Наприклад, у третьому класі, коли Джаред Келахан не припиняв глузувати з Мії, я зіштовхнула його з мавпячої перекладини - можете не сумніватися, це припинило дражнилки. А коли Дункан Олбрайт не припиняв називати мене дівчиною-черепахою, Мія вилила йому на штани трохи води і запустила дуже популярну чутку, що він обмочився. Ми завжди прикривали одна одну.

Але коли я поїхала до коледжу, все погіршилося.

Я не могла бути поруч з моєю найкращою подругою. Я більше не могла її захищати. Все, що ми могли зробити, це поговорити по телефону, поки я запевняла її, що з нею все буде добре. Але цього було недостатньо.

Мія мала інвалідність, і вона ніколи не вибачалася і не соромилася цього. Тому було боляче спостерігати, як вона змінюється. Інші діти хихотіли з того, як вона ходила на милицях. Діти намагалися підставити їй підніжку, щоб вона впала. Одного разу вона так сильно впала в коридорі, що зламала передній зуб. А потім всі сміялися з її зіпсованої посмішки.

Але найгірше було те, як вони сміялися з того, як вона розмовляла.

Я любила голос Мії. Я б все віддала, щоб почути його знову. Ми говорили по телефону годинами, і хоча до цього треба було трохи звикнути, у мене ніколи не виникало проблем з її розумінням. Але

вона часто плутала слова - особливо коли нервувала або хвилювалася - один склад переходив в інший.

Наталі вигадала особливо неприємний спосіб насміятися з Мії. Вони разом відвідували урок математики, і щоразу, коли Мія відповідала на запитання, Наталі та її найкраща подруга Тара Вілкс імітували відповідь тим самим нерозбірливим голосом. Досить тихим, щоб учитель не міг почути, але всі навколо чули.

Це нашттовхнуло інших дітей на ідеї. Це почало відбуватися на всіх її уроках. І коли Мія поскаржилася на це, вчителі нічого не зробили. *Вони казали, що Наталі і Тара ніколи б не зробили нічого подібного.*

Через пару місяців цих тортур Мія перестала піднімати руку на уроках.

Ми здебільшого спілкувалися телефоном, бо я була на великій відстані, але важко було не помітити зміни в її характері. Мія завжди була сильною людиною - сильнішою за мене. Саме вона сказала мені не дозволяти собі плакати в присутності інших. Але Наталі та інші дівчата зламали її. Я чула біль у її голосі.

Тримайся, - сказала я їй. Школа майже закінчилася.

Я знаю, - відповіла вона. Повір мені, я намагаюся. Я не дозволю Наталі перемогти.

Я не знала, що робити. Я думав зателефонувати батькам Мії, щоб вони знали, що відбувається, хоча їй би це не сподобалося. Я навіть зайшла так далеко, що надрукувала електронного листа братові Мії, сподіваючись, що він зможе зробити більше, ніж я. Але врешті-решт я повірила в те, що все буде гаразд. Зрештою, це була більш ніж половина випускного року. Незабаром вона мала вступити до коледжу і залишити все це позаду.

Потім стався інцидент на День Святого Валентина.

Скільки я знала Мію, вона була закохана в хлопця на ім'я Джордж. Ми ходили з ним до школи ще з дитячого садочка, і вона фантазувала про те, що колись вийде за нього заміж, хоча й сміялася, коли говорила про це. Джордж був хорошим хлопцем, наскільки я могла судити. Він не був особливо вродливим, популярним чи спортивним, хоча й не був вигнанцем, як ми. Він ніколи не сміявся над Мією і не висміював її. Він вітався з нею в коридорі. Він був добрим.

У дні, що передували 14 лютого, Мія отримала низку записок від Джорджа. Вона прочитала їх мені по телефону. Це були саме такі милі записки, які я очікувала від Джорджа, і я була дуже рада за неї. Здавалося, що для моєї найкращої подруги все нарешті змінилося на краще. Хоча я відчайдушно хотіла мати власного хлопця, що здавалося неможливим, я не ревнувала. Я лише хотіла, щоб Мія була щасливою.

Лише на День Святого Валентина Мія підійшла до Джорджа, коли побачила, що він несе червону троянду. Вона думала, що троянда для неї, але вона була для іншої дівчини, в яку він був закоханий. Він ніколи не цікавився Мією - ні зараз, ні будь-коли. Всі записки були від Наталі і Тари, які пожартували над нею - Джордж не мав про це жодного уявлення. Наталі була натхненницею всього цього. І хоча Джордж намагався поводитися чемно, він до болю ясно дав зрозуміти, що не має жодних романтичних почуттів до Мії і ніколи не матиме.

Через два дні Мія наклала на себе руки.

Вона прийняла купу таблеток, а потім перерізала собі вени у ванній кімнаті. Коли батьки знайшли її, її вже не було. Вони зателефонували мені тієї ночі, щоб повідомити цю новину. Я любила її так само сильно, як і вони. У мене ніколи не буде іншої такої подруги, як Мія.

Мії не стало. І в усьому винна була Наталі.

Я хотіла помститися. Я намагалася переконати батьків Мії щось зробити - висунути звинувачення проти Наталі. Але не було жодних доказів, що Наталі зробила щось погане. Це були слова Наталі проти мертвої дівчини, а Наталі всі любили. Батьки Мії просто хотіли забути про це. *Нехай вона спочиває з миром, Дон.*

Але я не змогла. Я була надто розлючена. Моя ненависть до Наталі Фаррелл горіла всередині мене. Я дивилася, як вона поїхала до коледжу, зустрічалася з найгарячішими хлопцями, завела мільйон нових друзів і робила все те, чого Мія ніколи б не зробила. Через неї.

Я нічого не могла з цим вдіяти. Нікому не було діла, крім мене. Навіть батьки Мії були готові відпустити її.

А потім одного дня я знайшла когось, хто ненавидів Наталі так само сильно, як і я. Когось, хто звинувачував її у вбивстві Мії так само, як і я. Хто не хотів відпустити її так легко, як її батьки.

Калєб.

Брат Мії.

РОЗДІЛ СОРОК ВОСЬМИЙ

НАТАЛІ

ОСКІЛЬКИ МЕНЕ ЗААРЕШТУВАЛИ, я маю право на адвоката. Найрозумніше було б найняти власного адвоката, але у мене зараз неймовірно мало коштів, і все, що я маю, я хотіла б зберегти для того, щоб вийти під заставу. Тому я погоджуюся скористатися послугами безкоштовного.

Прямо зараз у мене має відбутися зустріч з адвокатом. Мене завели в одну з кімнат для допитів, освітлену надто яскравою лампочкою прямо над моєю головою, і ось уже сорок п'ять хвилин я сиджу на незручному пластиковому стільці в очікуванні адвоката на ім'я Арчібальд Фергюсон, який, як я дедалі більше переконуюся, ніколи не з'явиться. Якби тільки у мене були гроші, щоб заплатити за власного адвоката. Але я майже впевнена, що конституція чи щось таке говорить, що я маю право на адвоката. Вони не можуть просто сказати, що надали мені його, і вмити руки.

Нарешті двері до кімнати для допитів відчиняються, але моє серце завмирає, коли я бачу, що це просто якийсь підліток. Можливо, старшокласник-практикант, який працює у відділенні поліції, одягнений в один з батьківських костюмів великого розміру. Але я можу використати його в своїх цілях.

"Можна мені води?" запитую я стажера. "У мене дуже пересохло в горлі. А ви не могли б запитати їх, скільки часу залишилося до приходу мого адвоката?"

Хлопець прочищає горло. "Взагалі-то, я ваш адвокат".

Я дивлюся на хлопця, всі думки про пересохле горло вилітають з моєї голови. Це, мабуть, якийсь жарт. Це ж *дитина*. Він навіть не виглядає достатньо дорослим, щоб відростити щетину на обличчі. Як він може бути *адвокатом*? Як він може бути моїм адвокатом?

"Що?" вигукнула я.

"Я ваш адвокат", - повторює він, хоча вдруге це не здається більш правдоподібним. "Я Арчі Фергюсон".

Він простягає свою гладеньку білу руку, але я не тисну її. "Скільки вам років?"

Він здригається. "Двадцять п'ять".

Гадаю, це краще, ніж те, за що я його прийняла - шістнадцять. Але не набагато краще. Цей хлопець не схожий на того, хто може захищати когось у суді за вбивство. Він більше схожий на того, хто має працювати на касі в Макдональдсі.

"Ви адвокат?" запитую я.

Він гордо киває. "Я практикую з червня."

Чудово. Він працює адвокатом уже п'ять місяців. Мені хочеться сховати обличчя в долонях і розплакатися. Але якимось чином мені вдається тримати себе в руках.

Фергюсон сідає в крісло навпроти мене. Його костюм щонайменше на два розміри завеликий для його худорлявої фігури - мабуть, він належить його батькові або старшому братові. Гадаю, він до нього ще виросте. На той час я відсиджу двадцять п'ять років до довічного ув'язнення.

"Тож давайте поговоримо про вашу справу, міс Фарреллі", - починає він.

"Фаррелл". Я дивлюся на нього через майже комічно крихітний стіл. "Моє прізвище Фаррелл".

Фергюсон хмуриться. Він опускає погляд на стос вільних паперів перед собою і починає перебирати їх. "Фаррелл? Ви впевнені? Я думав..."

"Я знаю своє прізвище."

"Так. Так, звісно." Голос Фергюсона ломиться, бо він, очевидно, все ще переживає статеве дозрівання. "Вибачте. Міс Фаррелл."

Я нічого не кажу на це.

"Отже..." - каже він.

Я піднімаю брову. "Так?"

Він прочищає горло, що переходить у кашель, потім серія кашлів. Зрештою, він підхоплюється, пояснюючи, що має піти попити води. Він вибігає з кімнати, прихопивши свій спітнілий стос паперів, і повертається хвилин за десять.

"Вибачте за це", - каже він, падаючи на стілець навпроти мене.

Я просто дивлюся на нього.

"Отже..." Він знову кашляє, і я присягаюся Богом, що збожеволію, якщо в нього знову буде напад кашлю. "Давайте обговоримо вашу справу".

"Послухайте, - кажу я, - без образ, містере Фергюсон, але ця справа дуже важлива. Це справа про вбивство. Чи є ще хтось, хто міг би мені допомогти? Хтось із більшим досвідом?"

Щоки Фергюсона стають яскраво-червоними. "Я займаюся цим майже півроку. Я знайомий з багатьма випадками. Не хвилюйтеся. Ви в надійних руках".

"Але я хвилююся". Я гризу свій ніготь. "Це звинувачення у вбивстві, розумієте?"

Він повільно киває. "Так, це важка справа. У них проти вас дуже хороші докази. Багато доказів".

Багато "доказів"? Як це може бути? Скільки "доказів" вони можуть мати проти мене, якщо я нічого не зробила?

"Наприклад?"

"Наприклад, вони отримали електронну пошту тієї подруги Шифф, і вона написала все про те, що ви з нею робили". Він смикає краватку, яка, здається, неправильно зав'язана. "Вона описала, як ви знущалися над нею на роботі, а також те, що вона спіймала вас на розкраданні грошей компанії, де ви обидві працювали. І що ви мали зустрітися тієї ночі".

"Це повна вигадка". Моє серце калатає. "Я була милою з Дон. І ми не повинні були зустрітися тієї ночі. Я не знаю, про що вона могла говорити".

"А ще, - каже він, - ваші відбитки пальців були на руків'ї ножа в її будинку".

"Я пояснила це. Я взяла ніж, щоб захистити себе, якщо в будинку був зловмисник. І це не було схоже на те, що її зарізали".

Фергюсон вибачливо посміхається. "Крім того, - додає він, - поліція знайшла кров і волосся в багажнику вашого автомобіля. Вони збігаються з тими, що знайшли в будинку Шифф".

У мене відкривається рот. Вони знайшли кров і волосся Дон у моєму багажнику? Я навіть не можу пояснити це.

"Не кажучи вже про те," - продовжує він. Боже мій, це ще не все? "Заява вашого хлопця надзвичайно вам зашкодила. Це буде важко

розкласти по частинах".

"Все справді так погано?" запитую я. "Тобто, так, ми не були разом тієї ночі".

"І ви збрехали про це".

Я здригнулася. "Так, збрехала. Але ви бачили того детектива? Він жахливий. І я не робила заяву під присягою. У мене просто не було алібі на ту ніч. Є багато людей, які не мають алібі на ніч понеділка".

Фергюсон смішно дивиться на мене. "Це не все, що сказав ваш хлопець".

"Це абсолютно несправедливо". Я стискаю праву руку в кулак. "Санторо переслідував Калеба. Він знайшов його і змусив сказати купу речей, які він, ймовірно, не мав на увазі".

"Ні, все було зовсім не так. Каліб МакКаллаф прийшов у відділок добровільно. Він сказав їм, що хоче зробити заяву, і вони її записали. Я бачив стенограму".

Я кліпаю на нього, гадаючи, чи правильно я його зрозуміла. "Каліб попросив написати заяву?"

"Саме так."

"Але..." Мої думки не перестають вирувати. Це звучить неправильно. "Що він сказав?"

"Це... недобре". Фергюсон перебирає стос паперів перед собою, аж мені хочеться вирвати їх у нього з рук. "Він сказав, що ви змусили його збрехати про те, що ви були разом тієї ночі. Він сказав, що пішов з вашого будинку близько 9:30 після того, як ви попросили його піти. Очевидно, ви сказали йому, що маєте кудись поспішати".

"Що?" Я плачу. "Це смішно! Це повна брехня."

"Ну, він так сказав. Він також сказав, що ви з Дон не ладнали. Що ви постійно чіплялися до неї. Що ви обоє ненавиділи один одного."

У мене голова йде обертом. Каліб сказав таке про мене? Навіщо йому це говорити? Він ледве знав Дон, і навіть на роботі його не було так часто. І навіть якщо він думав, що я знущаюся над Дон, навіщо йому говорити про це поліції? Це досить жахливо - говорити таке про свою дівчину.

"Як бачите, - каже Фергюсон, - у них є вагомі докази проти вас. Але є й хороші новини".

"Які, наприклад?" Я задихаюся. Такими темпами мені світить довічне ув'язнення.

"Ну, - каже він, - у них немає трупа".

Моя голова піднімається вгору. "Що? Я не розумію. Детектив сказав, що вони знайшли тіло Дон". *Забите до смерті.*

"Взагалі-то..." Він знову перебирає папери перед собою. "У них були проблеми з ідентифікацією тіла, тому що вона була дуже сильно побита, а її зуби було вибито, тому стоматологічні записи не могли бути застосовані. Але аналіз ДНК показав, що це була не Дон Шифф".

У мене голова йде обертом. Ще одна дівчинка приблизно такого ж віку була знайдена мертвою прямо в нашому районі? Це здається великим збігом, але я припускаю, що у великих містах вбивають багато людей, і якийсь відсоток з них будуть молодими жінками. "То... вона може бути навіть не мертва?"

Він дивиться на мене. Судячи з кількості крові на підлозі її будинку, а також крові в моїй машині, і того факту, що вона не спливла, все вказує на те, що вона майже напевно мертва. І я все ще залишаюся головною підозрюваною.

"Чи можуть мене засудити за вбивство, якщо немає тіла?" запитую я.

"Це складніше, але все ще можливо. Думаю, у вас є всі шанси вийти під заставу".

Це була б чудова новина, якби у мене був хоч якийсь шанс заплатити заставу. "А як щодо обвинувального вироку?" Я тисну на нього.

Він вагається. "Це дуже серйозні звинувачення, міс Фаррелл. І, як я вже казав, у прокурора дуже сильні аргументи. Враховуючи обставини, ваш найкращий вихід - зізнатися і укласти угоду про визнання вини".

"Зізнатися!" кричу я. "Але я нічого не зробила!"

Фергюсон кидає на мене скептичний погляд. "Знаєте, у нас є така штука, як конфіденційність між адвокатом і клієнтом. Буде краще, якщо ви скажете мені правду, щоб я міг вам допомогти. Я не маю права нікому розповідати, тож ви маєте бути чесною зі мною".

"Я не робила цього", - наполягаю я. "Присягаюся".

Фергюсон хмуриться. Можливо, він і молодий, але, мабуть, п'ять місяців захисту злочинців вже встигли його втомити. "Гаразд, - каже він. "Але в будь-якому випадку, можливо, варто укласти угоду про визнання вини. Відсидите кілька років у в'язниці, а потім вийдете.

Якщо ми ризикнемо і підемо до суду, особливо якщо тіло знайдуть, вам загрожує довічне ув'язнення".

Довічне ув'язнення.

Довічне ув'язнення.

Фергюсон починає говорити про слухання про звільнення під заставу в понеділок, але я ледве можу зосередитися на тому, що він говорить. *Довічне ув'язнення.* Ці три слова повторюються в моїй голові знову і знову. Якщо все піде погано, я можу жити в камері до самої смерті. За ґратами. Це ще гірше, ніж у камері.

Довічне ув'язнення.

Я не можу цього допустити. *Не можу.*

Якщо це буде виглядати так, що я сяду за це, якщо це буде виглядати так, що я можу провести решту свого життя у в'язниці, я збираюся покінчити з усім цим. Я повернуся на Волластон-Біч і кинуся з пірсу посеред ночі під час припливу. Ніхто не зможе мене врятувати.

Але я сподіваюся, що до цього не дійде. У моїй старшій школі була дівчинка, яка покінчила життя самогубством, і це було так неймовірно трагічно - те, про що я не могла перестати думати протягом багатьох років. Але тепер я зрозуміла. Я нарешті зрозуміла ту безнадію, яку відчувала дівчина, коли наклала на себе руки. Відчуття, що краще бути поглиненою безоднею, ніж продовжувати жити так, як ти знаєш.

Я не можу дозволити, щоб це сталося зі мною. *Не можу.*

РОЗДІЛ СОРОК ДЕВ'ЯТИЙ

ДОН

ЧЕРЕПАХИ МАЮТЬ ЦІКАВІ ШЛЮБНІ ЗВИЧКИ. Самець черепахи часто ходить за самкою, принюючись до її клоакального отвору, перш ніж розпочати ритуал залицяння. Поки самець і самка роблять це, вони крутять хвости разом, коли сперма переходить від самця до самки. Але самка не зобов'язана відкладати яйця відразу. Вона може притримувати сперму кілька років, перш ніж відкласти яйця, якщо захоче.

Калєб завжди хоче спати після сексу. Чи всі чоловіки так роблять? Я не впевнена. Калєб - єдиний чоловік, з яким я коли-небудь була. І я впевнена, що він єдиний чоловік, з яким я коли-небудь буду. Якби не він, я майже напевно все ще була б незайманою. Я б не втратила її через черепаху, як люб'язно зауважила Наталі.

Я дивлюся ще відео на його телефоні, підперши голову подушкою, а він лежить поруч зі мною, поклавши руку мені на груди. Коли він тільки приїхав сюди, здавалося, що нам треба терміново забиратися з цього мотелю, але тепер він каже, що ми вже заплатили за решту вечора, тож нам не треба поспішати. Я припускаю, що через те, що Наталі у в'язниці, все зайшло в глухий кут.

"Ти теж хочеш подивитися?" запитую я його, нахилиючи телефон у його бік.

Він позіхає. "Ні, нічого страшного. Я ж там був, пам'ятаєш?"

Він стискає мене рукою, притискаючись ближче до мене. Я відновила зв'язок з Калєбом приблизно через рік після смерті Мії. Я приїхала до її батьків, і він був там. Я знала Калєба, коли ми були молодшими, але тоді я ніколи не звертала особливої уваги на старшого брата моєї подруги - хоча він мені завжди подобався, бо я знала, що він захищає Мію. Коли я побачила його через багато років, я була вражена тим, який він високий і симпатичний. Іноді я закохувалася в хлопців, але я навчилася ігнорувати їх. Я вже знала, що жоден з хлопців ніколи не захоче мене повернути.

Калєб - зведений брат Мії. Його батько помер, коли він був малим, а мати вийшла заміж вдруге. Тому вони мали різні прізвища. Він обожнював свою молодшу сестру, і останній рік він провів, звинувачуючи себе за те, що дозволив цьому статися з нею. Він навіть не знав про Наталі - принаймні, не все. Поки я йому не розповіла.

Він був поза межею люті. Коли я повернулася до коледжу, ми поклялися підтримувати зв'язок. Здебільшого ми говорили про Наталі - я звинувачувала Тару набагато менше, оскільки Наталі була явним лідером. Ми обговорювали, що Наталі зробила з Мією, і як змусити її заплатити. Але у нас так і не з'явилося жодних конкретних ідей. Я запропонувала загнати її в кут у темному провулку, але Калєб не погодився з цією ідеєю. Він був категорично проти того, щоб завдавати комусь фізичної шкоди, і це обмежувало наші можливості. Здебільшого це були лише фантазії.

Ми не можемо дозволити їй так просто зійти з рук, сказав би Калєб. Це неправильно.

Я не можу точно пригадати, коли мені здалося, що наша дружба перетворюється на щось інше. У нас ніколи не було такої дружби, як з Мією - я ніколи не очікувала цього - але я помітила, що він дивиться на мене не так, як більшість людей. Я не зовсім це розуміла.

Через три роки після смерті Мії ми з Калєбом сиділи разом у ресторані і проводили досить приємний вечір. Цього разу столове срібло було чистим, а на келихах не було плям, які б вимагали їх заміни. Коли принесли рахунок, Калєб схопився за нього.

Ні, - запротестувала я, - моя черга платити. Ми з Калєбом завжди по черзі закривали чек, коли виходили з дому. Якщо була значна розбіжність між чеком того вечора і попереднього разу, я пропонувала йому гроші, щоб покрити різницю.

Я хочу заплатити, - сказав він мені, висмикуючи рахунок з моїх пальців. Коли я почала протестувати, він додав, що *мені підвищили зарплату на роботі.*

Гаразд, - нарешті погодилася я, хоч і неохоче, - але дозволь мені принаймні переконатися, що все правильно.

Я подивилася на цифри, і, звісно ж, там була велика помилка. Нам виставили рахунок за два пива, але тільки Калєб замовив одне. Я

заощадила тобі шість доларів, - досить гордо сказала я йому. *Що б ти без мене робив?*

Твоя правда, - погодився він. Не знаю, що б я без тебе робив.

І тут я помітила, що він дивиться на мене з кривою посмішкою на обличчі. Я не зовсім розуміла, про що він думає, поки він не вимовив: "Дон, нічого, якщо я тебе поцілую?".

Я була приголомшена. Я помітила, що він поведився зі мною по-іншому, але це було щось абсолютно несподіване. Ніхто ніколи не цілував мене раніше. І все ж, я була дивно зворушена тим, що він запитав дозволу, і саме це надихнуло мене сказати "так".

Це був мій перший поцілунок. І він був набагато кращим, ніж я могла собі уявити. Це був перший з багатьох, і тільки після того, як ми поцілувалися принаймні дюжину разів, він перестав питати дозволу.

І тоді я якось закохалася в нього.

І він в мене теж. До всього цього він говорив про одруження. Він хоче одружитися зі мною, хоча я - це... я. Зрештою, я впевнена, що він буде розчарований. Мія прийняла мене такою, яка я є, але я підозрюю, що Каліб бачить в мені щось, чого немає.

Ще більше мене турбує те, що чим глибше він закохувався в мене, тим більше розсіювалася його ненависть до Наталі. Він більше не говорив про неї. Він не хотів мститися. *Це було дуже давно*, почав він говорити. Тоді я все зрозуміла. Ми повинні були зробити це зараз, поки він остаточно не втратив бажання.

"Ми повинні вирушити в дорогу приблизно через годину", - каже він тим самим сонним голосом, який змушує мене думати, що через годину він взагалі не захоче вирушати в дорогу. "Я знайшов інший мотель, до якого ми можемо поїхати за тридцять миль на південь звідси".

"Гаразд", - погоджуюся я.

Він підпирає голову на лікоть. "Я подумав, може, я міг би провести ніч з тобою. Думаю, це безпечно."

"Ти думаєш?"

Він кліпає на мене очима. "Давай жити небезпечно".

Я не можу сперечатися з ним після того, як зробила дурницю, зателефонувавши Наталі з motelю. І я *хотіла б*, щоб він залишився на ніч. Ці motelі страшні після настання темряви.

"Цікаво, чи з'ясували вони, що той труп - не я, - думаю. - "Я не бачила, щоб про це говорили в новинах".

"Якщо не з'ясували, то, впевнений, скоро з'ясують", - каже він. "Гадаю, вони мали зробити тест ДНК, оскільки її обличчя було так пошкоджене. На це потрібен час".

"Думаю, так..."

Він потирає щетину на підборідді. "Це такий великий збіг, чи не так? Я маю на увазі, що дівчина твого віку з'являється в той самий час..."

Він продовжує це говорити. Він продовжує говорити про те, який це дивний збіг. Але це не *так* вже й дивно. Щороку в цій країні вбивають тисячі жінок. Це збіг. Йому не потрібно дивитися на мене кумедним поглядом, коли він це говорить.

"Як гадаєш, як довго вона сидітиме у в'язниці?" запитую я.

"Б'юся об заклад, надовго".

"Ти думаєш?"

"Звичайно. Це ж звинувачення у вбивстві".

Я кусаю нижню губу. "Але як тільки тест ДНК покаже, що мертва жінка - не я, тіла не буде. Вони ж не можуть запроторити її за ґрати на все життя, якщо не буде тіла, чи не так?"

"Ну, з цим ми нічого не можемо зробити, чи не так?"

Калєб нахилє мою голову, щоб поцілувати мене. Мій шлунок бурчить, коли я відштовхую думку, яка втручається в мій мозок протягом останнього місяця або близько того, як би я не намагалася не дозволити їй турбувати мене. Але важко не думати про це. "Напевно, ні..."

Він поцілував її. Він поцілував Наталі.

Спочатку я не думала, що це важливо. Але тепер щоразу, коли його губи торкаються моїх, я уявляю, як він цілує її. Я бачила, як вони цілуються. І якби я не знала краще, я б подумала, що він насолоджується цим. Напевно, він насолоджувався цим на якомусь рівні. Я впевнена, що вона дуже добре цілується. У неї багато досвіду.

"Як це було - цілувати її?" вирвалось у мене.

Його губи злегка розтуляються. "Перепрошую?"

"Коли ти цілував Наталі", - уточнюю я. "На що це було схоже?"

Його обличчя темніє. "Що ти думаєш? Це було жахливо. Я ненавиджу це."

"Справді? Бо коли ти це робив, не було схоже, що ти ненавидиш це так сильно". Я швидко додаю: "Мені просто цікаво. Я не злюся".

Калєб сідає в ліжку на весь зріст. На його щелепі смикається м'яз. "Це останнє, про що я хочу говорити".

"Ну, просто здається, що ти не дуже заперечував проти того, щоб грати цю роль. Просто спостереження."

Не знаю, навіщо я це роблю. Ми отримали саме те, що хотіли. І значною мірою завдяки тому, що Калєб пішов на побачення з Наталі. Але я нічого не можу вдіяти з тим, що відчуваю.

"Ти, *мабуть*, знущаєшся з мене, Дон", - гарчить він. "Ти ж *знаєш*, що я не хотів з нею зустрічатися. Я не хотів робити нічого з цього! Я казав тобі "ні". Але ти продовжувала тиснути і тиснути".

Це не неточність. Калєб насправді не хотів зустрічатися з Наталі. Він думав, що буде достатньо просто бути з нею дружнім. Але я відчувала, що він міг би звинуватити її набагато краще, якби був її хлопцем. Тож я вмовила його на це. Насправді довелося докласти чимало зусиль, тому що він дуже, дуже не хотів цього робити. Але я була невблаганна. Я не здавалася, поки він не погодився.

"Ти не мусив цього робити", - зауважую я. "Ти міг би відмовитися".

"Ти себе коли-небудь *бачила*?" - відстрілюється він.

"Я просто кажу..."

"Ти змусила мене це зробити! Ти благала мене! Ти *плакала*!"

Я влаштувала справжню виставу. І це була не гра. Для мене дуже важливо, щоб Наталі опинилася за ґратами. Тож так, я трохи розплакалася. Але в глибині душі я все ще сподівалася, що він відмовиться. Тому що, розумієте, Калєб повинен любити мене і тільки мене. А якщо ти справді кохаєш жінку, ти ніколи не погодишся цілувати іншу жінку. Ні за яких обставин.

Калєб хмуриться. "Знаєш, я навіть не спав з нею. І повір мені, це було нелегко".

"О, я впевнена."

"Я не це мав на увазі! Я просто кажу, що нічого з нею не робив."

"Крім поцілунку."

"Так. Але це все. І я ненавидів це. Я хотів, щоб мене знудило після цього."

Він бреше. Він не ненавидить Наталі так, як я. Він збирався забути про все це. Коли я запропонувала влаштуватися на роботу в Vixed, щоб підставити її і відправити до в'язниці, на що вона заслуговує, Калєб подивився на мене так, ніби я з'їхала з глузду. Десять років тому він би з радістю погодився. Але зараз мені довелося змусити його зробити це. Штовхаючись і кричачи.

Мія мертва вже тринадцять років. І мені здається, що я єдина, хто посправжньому піклується про неї. Навіть рідний брат покинув її.

Мені все ще не байдуже, Мія. Я зробила все це для тебе.

Наталі заплатить за це. Ті листи, залишені на моєму комп'ютері, були геніальною знахідкою. Хто настільки дурний, щоб залишити пароль від свого комп'ютера на стікері під килимком для миші? Але я впевнена, що поліція на це купилася. Ті електронні листи, які я написала Мії, були витвором мистецтва. Я так рада, що Мія змогла зіграти невелику роль у плані зловити жінку, яка її вбила. Калєб навіть створив фейковий акаунт від Мії, який неможливо відстежити, щоб "відповісти" на листи і зробити все це більш реальним. Калєб створив десятки фальшивих листів нібито від Мії, і ми дали їй життя, про яке вона завжди мріяла. Вона завжди мріяла жити на західному узбережжі і, звичайно, бути заміжньою за Джорджа.

У своїх листах я змалювала Наталі як психопатку. І це все, окрім того, що вона була в моєму будинку в ніч зникнення. А ще закривавлена керамічна черепаха, яку Калєб підкинув їй у кошик для білизни. І її відбитки пальців, стратегічно розкидані по всьому будинку. І ще один проклятий маленький сюрприз.

Її кінець. Не може бути, щоб її не посадили за вбивство.

Калєб тягнеться до моєї руки. Він влітає свої пальці в мої. Я бачила, як одного разу Наталі тримала його за руку. "Ти ж не дуже засмучена через це, правда?"

"Ні, все гаразд", - брешу я. "Нам скоро треба вирушати в дорогу".

Калєб киває. Ми обидва встаємо з ліжка і починаємо одягатися. Добре, що Наталі сказала йому, що відстежувала мої дзвінки. Якби вона цього не зробила, все могло б зіпсуватися. Це було дуже близько.

Я більше не збираюся ризикувати. Все має йти точно за планом.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТИЙ

НАТАЛІ

Я НІКОЛИ НЕ ночувала у в'язниці.

Очевидно. Я не з тих людей, яких забирає поліція. Я не напиваюся і не виставляю себе посміховиськом на людях. Наркотики не вживаю. Загалом, я дотримуюся всіх законів до дрібниць.

І все ж я тут.

Є щось нелюдське в тому, що мене так тримають у клітці. Це змушує мене відчувати себе менше людиною, а більше якоюсь твариною. Це задушливо. Клаустрофобія.

Я в крихітній камері з ще однією жінкою. Вона не набагато більша за мене, але абсолютно жахлива. У неї по всьому обличчю - плями від синців, а одну з брів навпіл розділяє нерівний шрам. У неї всюди татуювання. Навіть на шиї. Я колись намагалася зробити татуювання, але злякалася - це мало бути крихітне сердечко на лопатці. Це ж наскільки треба бути сміливим, щоб дозволити комусь набити собі на шиї велетенський *череп*?

Вони вимикають світло в камері, коли настає час спати, але воно все ще горить у коридорі, прямо за ґратами. Це флуоресцентні лампи, які постійно мерехтять - це ще гірше, ніж на роботі. Я не можу спати під це світло, але я не можу попросити їх вимкнути його - до того ж, ця камера була б набагато страшнішою, якби в ній була темрява. А сморід сечі майже нестерпний, до такої міри, що мені хочеться дихати через рот. Сіре таємниче м'ясо, яке я з'їла на вечерю, бурлить у моєму шлунку.

Коли я приїхала сюди, мені дали можливість переодягнутися з моєї футболки для 5К і бігових штанів у комбінезон. Тоді це здавалося гарною ідеєю. Але зараз я шкодую про це. Цей комбінезон так сильно свербить. Я не знаю, чи це від прального порошку, чи від чогось іншого. Вдома я використовую гіпоалергенний пральний порошок, але припускаю, що в тюремній пральні його немає.

Принаймні в камері є ліжко, тож мені не доводиться спати на підлозі, але я могла б спати і на підлозі. На ліжку, здається, є матрац, але він не набагато кращий за спальний мішок.

Крім того, холодно. Все, що мені дали - це тоненьку, як папір, вовняну ковдру, яка, мабуть, свербить більше, ніж комбінезон, але я непристойно вдячна, що вона у мене є. Я навіть не знаю, чому так холодно. Зима ще навіть не почалася. Тут має бути холодніше, ніж надворі.

Я просто хочу спати. Хіба це занадто багато, щоб сподіватися на це?

"Ей. Ти."

Я повертаю голову в бік іншого ліжка в камері. Це жінка з татуваннями на шії.

"Що?" кажу я.

"Тут холодно", - каже вона.

"Я знаю". Я тремчу під сверблячою вовняною ковдрою. "Холодно. Може, варто сказати охоронцеві?"

Жінка сміється. "Так, і що ти думаєш, він зробить? Підніме температуру?"

"Не знаю..."

"Слухай, мені потрібна твоя ковдра."

Я перекладаю її на жалюгідне подобу матраца. "Що ти маєш на увазі?"

"Я маю на увазі, що мені холодно. Мені потрібна твоя ковдра."

"Але тоді у мене не буде ковдри."

"Наче мені не насрати."

"Але..."

Жінка підводиться з ліжка. Вона випростується і перетинає маленьку камеру, і тепер я абсолютно налякана. Вона нахиляється до мене так близько, що я відчуваю її несвіжий подих. Вона простягає одну руку, і я здригаюся, впевнена, що вона збирається вдарити мене в обличчя і зламати мені ніс. Але замість цього вона хапає мою ковдру і смикає її з мене.

Якщо мені і раніше було незручно, то тепер стало набагато гірше. Я навіть не усвідомлювала, скільки тепла давала мені ця скупа ковдра. Без неї мене практично трясє. Але моїй сусідці по камері байдуже.

Мені пощастило, що вона залишила мені мою подушку, хоча вона пласка, як млинець.

Я лягаю на спину, все ще тремтячи, намагаючись заснути. Відтепер це буде моїм життям. У мене недостатньо грошей, щоб внести заставу, тому я застрягла тут до суду. І якщо суд пройде так погано, як попереджає мій адвокат, це може стати рештою мого життя.

Я не встигаю озирнутися, як сльози течуть по моїх щоках. Я не плачу через дрібниці, але ця остання подія зламала мене. Втрата моєї сверблячої, паскудної ковдри зламала мене. Я витираю сльози тильною стороною долоні, бо було б занадто сподіватися на серветку.

"Гей!" - огризається моя сусідка по камері. "Тихіше там! Я намагаюся заснути".

Як моє життя дійшло до такого? Я ніколи і пальцем не торкалася Дон. Як вони могли подумати, що я могла її вбити? Чому мені ніхто не вірить?

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ПЕРШИЙ

ДОН

КАЛЕБ ВИРІШУЄ, що безпечніше почекати до пізнього вечора, щоб виїхати з мотелю. Коли ми прибуваємо до нового місця, вже вечоріє.

Він виглядає точно так само, як і попередній. Ідентичний. Ніби ми просто проїхали навколо кварталу за сорок хвилин і приїхали туди, звідки почали. Але Калєб вибрав його, і мені не хочеться скаржитися. Не те, щоб якесь інше місце було б кращим. У кращому місці, ніж це, напевно, більше уваги приділятимуть тому, хто реєструється, а це останнє, чого ми хочемо.

Калєб заходить у головне фойє, щоб знайти нам номер. Я вдягаю перуку і бейсболку, а запасні окуляри в черепаховій оправі лежать у кишені пальта. Я пригинаюся на сидінні, але це не має значення. Ззовні мотель дуже погано освітлений, і навкруги все одно майже нікого немає. Напевно, присівши, я виглядаю більш підозріло.

Хвилин через десять Калєб повертається до машини, в його руці дзвенить ключ. "Знову другий поверх", - каже він мені.

Я хапаю маленьку сумку з мізерними речами, які мені пощастило прихопити з собою. Кілька пар джинсів, спідня білизна, кілька сорочок, футболка "Turtly", і це все. Якщо я візьму забагато, поліція може подумати, що я поїхала у подорож, а не прийшла до того висновку, якого ми хочемо. Я закидаю сумку на плече і слідом за Калєбом виходжу з машини і піднімаюся в номер мотелю.

Кімната мотелю має такий самий похмурий вигляд, як і попереднє місце. Здається, все вкрито шаром бруду. Не той бруд, який злізе з пальця, якщо до нього доторкнутися, а той, що утворився за роки надмірного використання і без того другосортних меблів. Коли Калєб вмикає світло, навіть на абажурі з'являється бруд.

Я уважно оглядаю ліжко. Тонка ковдра коричневого кольору, і коли я смикаю її, простирадла під нею блідо-жовтого кольору, а наволочка сіра. Хтось робить хоча б найменшу спробу підібрати білизну? Я навіть не уявляю, як можна поєднувати сіру наволочку з жовтими простирадлами.

Він помічає вираз мого обличчя. "Вибач, що тут не краще".

"Нічого страшного." Це далеко не добре. З простирадлами я нічого не можу вдіяти, але завтра я проведу весь день, вичищаючи цю кімнату, поки рівень бруду не стане прийнятним. "Досить непогано."

"Це лише на кілька днів."

Точно. Кілька днів - і в наступне місце, яке буде точно таким же.

Я знімаю перуку і бейсболку, а потім цілу хвилину чухаю шкіру голови. Ця перука жахлива. Можливо, мені варто спробувати відростити волосся, але я ненавиджу довге волосся. Ненавиджу, коли волосся торкається моєї шкіри. "Можна твій телефон?" запитую я.

Калєб тягнеться до кишені й дістає свій iPhone. Він віддає його мені, і я одразу ж переглядаю новини. Я шукаю статті про Наталі. Я хочу знати, чи є щось нове у справі. Моє серце завмирає, коли я знаходжу статтю, в якій повідомляється, що поліція "підтвердила, що особа мертвого тіла, знайденого в Кохассете, насправді не є Дон Шифф".

"Вони з'ясували, що тіло - не я", - кажу я.

Він не здається особливо стурбованим. "Рано чи пізно це мало статися".

"Думаєш, Наталі вийде під заставу?" запитую я вголос.

"Я не знаю."

"Напевно, вийде". Я кладу телефон на ліжку, обличчям догори. "Я впевнена, що суддя закохається в неї і буде до неї поблажливим".

Калєб пирхає, але не коментує. Я не знаю, що це означає. Я запитувала його у невимушеній формі, чи вважає він Наталі привабливою - зрештою, він її цілував, - і він завжди реагував так, ніби я була смішною. Але вона приваблива. Він мав би бути сліпим, щоб цього не бачити.

Мені завжди було цікаво, який його тип. Я не є нічиїм типом. Я вірю, що він кохає мене, але незважаючи на те, як я виглядаю, а не завдяки цьому. Я не знаю, з якими дівчатами Калєб зустрічався до мене. Цікаво, чи йому подобаються блондинки. Більшості чоловіків подобаються.

Якби Мія була поруч, вона могла б відповісти на це питання. Вона обожнювала Калєба і знала про нього абсолютно все. Вона постійно згадувала його в розмовах, наприклад, розповідала мені, що телешоу, яке ми дивилися, було його улюбленим, або що він навчив її ховати

бридку лімську квасоллю з вечері під подушку. Тоді мене це не дуже цікавило, але зараз я шкодую, що не прислухалася до того, що вона мені про нього розповідала. Я шкодую, що не прийшов на вечерю на День Подяки, коли вона запросила мене, коли Калєб повернувся з коледжу і привів свою дівчину.

Коли ми з Калєбом зустрілися, тієї дівчини вже давно не було, але мені цікаво, якою вона була. Вона йому настільки сподобалася, що він привів її додому на День Подяки. Цікаво, чи мала вона, як і Наталі, світле волосся і блакитні очі, чи була бездушною?

Я відкидаюся на плоскі подушки на жорсткому мотельному матраці. "Як ти думаєш, її можуть засудити до довічного ув'язнення?"

Калєб нишпорить у рюкзаку, який прихопив із собою. "Я не знаю. Можливо. Напевно."

"Можливо чи напевно?"

"Напевно".

"Але..." Я соваюся на незручному матраці. "У них немає трупа. Думаєш, її можуть засудити без трупа?"

"Ми перевірили. Прокурори можуть засудити когось, якщо у них є достатньо доказів того, що жертва померла. Наприклад, відсутність проблем зі спілкуванням, відсутність рекреаційної активності, банківської активності, залишення свого будинку. І, звичайно, сліди на місці злочину. У нас все це є".

"Так, але без мертвого тіла буде важче її засудити".

"Важче, але є дуже хороший шанс".

"Але було б більше шансів, якби було мертве тіло".

Калєб перестає порпатися у своїй сумці і піднімає на мене очі. "Дон, мене дійсно починає засмучувати, що ти продовжуєш говорити про це. Немає ніякого трупа, тому що ти все ще жива."

"Але..."

"Мертвого тіла не буде. Ніколи."

Я не можу сперечатися з тим, що він не має рації. Але я не можу позбутися відчуття, що він не так сильно вірить у цей план, як я. Він навіть не хотів цього робити з самого початку. Коли я запропонувала, він подивився на мене, як на божевільну. Наталі довела його сестру до самогубства, а він був готовий просто забути про це. Якщо я скажу,

він, напевно, з радістю привезе мене назад у Дорчестер і скаже поліції, що я жива і здорова.

"Я просто хочу переконатися, що вона заплатить за те, що зробила", - бурмочу я.

Калєб сїдає поруч зі мною, і матрац видає хрусткий звук. "Я знаю. І я теж. Але ми зробили все, що могли. Не думаю, що варто більше ризикувати".

"Так..."

Він бере мою руку в свою. "Ти згодна, так?"

"Гм..."

"Дон. Він міцно стискає мою руку. "Скажи мені, що ти згодна. Ти не зробиш нічого дурного".

"Калєб ..."

"Пообіцяй мені. Пообіцяй, що більше нічого не зробиш. *Пообіцяй мені.*"

"Гаразд. Я згодна". Я відсмикнула руку. "А що, по-твоєму, я збираюся робити?"

Він дивиться на мене. "Я не хочу про це думати".

Він повертається до своєї сумки, а я знову беру його телефон, гортаю статті. Правда в тому, що я просто кажу йому те, що він хоче почути. Він цього не розуміє. Для мене немає нічого важливішого за цей план. Немає *нічого* важливішого, ніж помста за смерть Мії. Навіть він.

Навіть для мене.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ДРУГИЙ

НАТАЛІ

Я ВІДЧУВАЮ себе ходячим зомбі і не маю настрою розмовляти з батьками. Але, за словами одного з охоронців, вони розмовляють по телефону.

У певному сенсі, мої батьки - моя єдина надія. У мене недостатньо грошей у банку, щоб внести заставу, щоб вийти з в'язниці. Тож якщо я не переконаю їх позичити мені трохи грошей, я застрягну тут до суду.

Це не дуже приємна думка.

Охоронець підводить мене до купи телефонів, розвішаних на стіні. Я дивлюся на ряд телефонів, не знаючи, що робити. Я поглядаю на лисого охоронця, який не дає мені жодних інструкцій.

"Гм", - кажу я. "Що мені робити?"

"Візьми телефон і поговори", - гавкає він на мене.

Я хочу відповісти йому, що знаю, як працює телефон, але підозрюю, що це не покращить моєї ситуації. Тоді я помічаю, що один з телефонів відключений, а трубка лежить на прилавку під ним. Я тягнуся до слухавки, яка липне до моєї руки.

"Алло?" кричу я у слухавку.

"Наталі!" Голос моєї матері, як завжди, занадто гучний. "Наталі, з тобою все гаразд?"

Я у в'язниці. Про що вона, в біса, думає? "Зі мною все гаразд."

"Ти їси? Там є їжа?"

"Так, є. Це не в'язниця смерті".

Мама звикла до моїх різких відповідей по телефону, тому мене дивує, коли вона розплакалася. Від чого у мене в свою чергу піднімається клубок у горлі.

"Наталі, як ти могла так вчинити?" - ридає вона.

Я приголомшено дивлюся на слухавку. Як вона могла подумати, що я винна? Досить того, що Сет думав, ніби я вкрала гроші у компанії. Тепер моя власна мати вважає мене вбивцею?

"Я не робила цього, мамо", - прошепотіла я.

"О, Наталі..."

"Не робила! Як ти могла навіть подумати про це?"

"Ти маєш визнати", - сопе вона. "Це те, як ти б вчинила".

Я навіть не знаю, що на це сказати. *Я б так вчинила?*

"Я маю на увазі, - продовжує вона, - коли ти була молодшою, всі ці випадки. Пам'ятаєш ту дівчинку, над якою ти і твоя подруга Тара знущалися... і вона *наклала* на себе руки?"

Вона завжди про це згадує. Здається, не має значення, що я заснувала благодійний фонд на честь Амелії. Я все ще та дівчина, яка довела її до смерті. Але треба сказати, що поліція навіть не думала висувати проти мене звинувачення. Мене навіть не допитали.

Я намагалася загладити свою провину. Коли ми з Тарою писали ті фальшиві валентинки для Амелії, я ні на секунду не здогадувалася, що вони змусять її накласти на себе руки. Вона здавалася набагато сильнішою. Бійцем. Всі були так шоковані, коли вона наклала на себе руки. І з тих пір я намагаюся все виправити. Намагаюся виправити ту дурницю, яку я зробила, коли була надто молодою, щоб стати краще.

"Я була просто дитиною", - зауважую я.

"Тобі пощастило, що тебе тоді не кинули до в'язниці".

"Мамо..."

"Тато каже, що в Південному Волполі є в'язниця. Я думаю, що це було б найзручніше місце для нас, щоб відвідати тебе".

Вона вже говорить про в'язниці, а я ще навіть не пішла до суду. "Слухай, мені потрібно поговорити з тобою про гроші. Як думаєш, ти зможеш позичити мені гроші на заставу?"

"Ну... скільки?"

"Я не впевнена. Це буде пристойна сума. П'ятизначна, напевно."

"О, люба..."

"Будь ласка, мамо." Мій голос тремтить. "Мені потрібна твоя допомога. Я не хочу тут залишатися. Тут жахливо..."

На іншій лінії довга пауза, а потім шаркання. Через кілька секунд лунає глибокий голос мого батька: "Наталі, ти ж знаєш, у нас немає грошей на такі речі. Ми живемо на фіксований дохід".

"Так, але..."

"Не змушуй нас відчувати себе винними", - огризається він на мене. "Що б ти не зробила, тобі доведеться відповідати за наслідки".

"Але я нічого не зробила!"

Охоронець помічає, як підвищується гучність мого голосу. Він стріляє в мене поглядом. "У тебе залишилася одна хвилинка, Фаррелл".

"Будь ласка!" Мій голос здригається. "Я не можу тут залишитись. Я справді не можу."

"Боюся, тобі доведеться до цього звикнути. За словами твого адвоката, ти пробудеш там дуже довго."

"Але, тату..."

Перш ніж я встигаю вимовити всю фразу, охоронець підходить до мене і натискає кнопку завершення розмови. Я хитаю головою. "Ви навіть не дали мені попрощатися".

"Я ж казав тобі закруглятися". У його голосі немає співчуття. Відтепер зі мною будуть поводитися саме так. "А тепер повертайся до своєї камери".

Я дозволяю йому відвести мене назад до квадратної кімнати з сусідкою по камері з татуваннями на шиї. Я в повній дупі. Я не знаю, де я знайду гроші, щоб внести заставу, особливо якщо це та сума, про яку попереджав Фергюсон. Мої батьки не можуть дати мені грошей. У нас з Кім не такі стосунки, щоб я могла попросити позичити гроші, хоча вона могла б дати їх мені, якби захотіла, оскільки її чоловік багатий. Сет більше не обговорюється - мені пощастить, якщо він заговорить зі мною знову.

Немає шансів, що застава буде меншою за те, що я маю в банку, навіть враховуючи той факт, що я маю заплатити лише десять відсотків поручителю. Схоже, що я надовго залишуся у в'язниці.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ТРЕТІЙ

ДОН

У КІМНАТІ МОТЕЛЮ темно, Калєб міцно спить поруч зі мною.

Я мала рацію - цей новий мотель нічим не кращий за попередній. Ліжко таке ж жорстке і незручне. Телевізор ще гірший. Здебільшого статика. Це місце, де можна зупинитися на одну ніч. Може, навіть на день. Це не те місце, де можна жити тижнями чи навіть місяцями.

Але це необхідна жертва.

Я притискаю черепаху до себе, поки дивлюся, як спить Калєб. Я роблю це іноді. Він не хропе, але глибоко дихає ротом, і іноді чути легкий свист. Його волосся скуйовджене подушками, і якби воно було трохи довшим, то падало б йому майже в очі. У нього довгі, як для чоловіка, вії, і вони злегка тріпочуть, коли він спить. Може, він бачить сон.

Цікаво, що йому сниться. Якось він сказав мені, що ніколи не пам'ятає своїх снів. Але вони мусять йому снитися. Всім сняться сні. Може, йому сниться Наталі.

Правда в тому, що я вже була закохана в Калєба, коли він вперше поцілував мене. Ми були дуже близькі на той час. Ми постійно бачилися, і якщо спочатку ми говорили переважно про Мію, то згодом почали говорити і про інші речі. Це завжди була його ідея. Але я ніколи не наважувалася уявити, що він може відчувати до мене те саме, що я відчувала до нього.

Той перший поцілунок був чудовим таким, якого я не очікувала. Мене ніколи раніше не цілував чоловік. Це не був один з тих грубих поцілунків з фільмів, коли язик хлопця опиняється практично в її животі. Це був приємний поцілунок. Лише його м'які губи на моїх - він з'їв м'ятну цукерку після вечері, тож навіть з його рота приємно пахло. Цей поцілунок був майже цнотливим, щоправда, коли я подивилася на нього, то не мала жодних сумнівів щодо його намірів. Виявилось, що він відчував до мене те саме, що і я до нього.

Він не поспішав, заради мене. Йому вистачало надовго просто триматися за руки і цілуватися. Він дарував мені турботливі

подарунки, наприклад, золотий ланцюжок з черепахою-талісманом. Ми були разом майже рік, перш ніж зайнялися коханням. Не буду брехати - я була налякана. Але він був дуже повільним і обережним. Він зробив це особливо.

До Калеба я закохувалася в хлопців, але я була реалісткою і розуміла, що жоден з них ніколи не зможе полюбити мене по-справжньому. Але для нього це не так. Коли Калєб запитав Наталі, чи не хоче вона піти на вечерю, вона швидко відповіла йому "так". Йому навіть не довелося її вмовляти. Він їй *подобався*.

Пам'ятаю, одного разу я побачила їх у кімнаті відпочинку разом, коли вони обідали. Вони виглядали як звичайна пара. Вони вели легку розмову, яка не мала нічого спільного з черепахами чи помстою. Він пожартував, і вона засміялася - щирим сміхом. Зі мною такого ніколи не буває. Коли я з іншою людиною і вона сміється, це або ввічливий сміх, або вона сміється з мене.

Саме в той момент я зрозуміла, що Калєб *нормальний*. Він зовсім не схожий на мене. Ми обидва захопилися пошуком справедливості для Мії, але крім цього, у нас немає нічого спільного. Мія - наша єдина зв'язка. І врешті-решт, він це зрозуміє.

Він збрехав, коли сказав, що нічого не відчуває до Наталі. Образ, який вона подає, надзвичайно симпатичний. Вона з тих людей, до яких всі тягнуться. Вона завжди такою була. Золота дівчинка.

Не всі розуміють, яка вона змія. Що вона посміхнеться тобі в обличчя, а потім встромить ніж у спину. Вона запрошує всіх на вечірки, але планує їх на час, коли знає, що будуть тільки її улюблені люди. Вона бреше клієнтам. Вона переспала з чоловіком іншої жінки і зруйнувала його шлюб.

Завтра вранці, ймовірно, буде слухання про звільнення Наталі під заставу. Вона провела у в'язниці всі вихідні, що є гарним початком, але недостатнім. Я сподіваюся, що всі докази, які підкинув Калєб - її відбитки пальців на окулярах, волосся і кров в її машині, керамічна черепашка в кошику для білизни - означатимуть, що вона застрягне у в'язниці до суду, навіть тепер, коли аналіз ДНК показав, що випадкове загадкове тіло не було моїм. У Наталі не так багато грошей - вона живе не по кишені, а її батьки такі ж банкрути, як і мої.

Зрештою, є одна велика проблема. Наталі намагаються звинуватити у вбивстві, але немає жодного трупа. Немає жодних вагомих доказів того, що вбивство взагалі було скоєно.

Мій лівий зап'ясток пульсує під пов'язкою, але на ньому немає свіжої крові. Калєб був проти того, щоб я різала себе таким чином. Він вважав, що це занадто ризиковано, тим більше, що саме так померла Мія. Але я була обережна. Я не різала надто глибоко. На підлозі мала бути кров. Інакше поліція могла б подумати, що я поїхала у відпустку. Мусили бути переконливі докази злочину.

Я піднімаюся з ліжка так тихо, як тільки можу. Калєб ненадовго ворухиться на матраці, але потім знову засинає. Він дуже міцно спить. Я знаю про нього все, можливо, навіть більше, ніж знала Мія, коли була жива. Я знаю, що він любить наспівувати рок-пісні в душі, навіть якщо не може втримати мелодію. Я знаю, що його найменш улюбленою їжею є мариновані огірки - він не може їсти нічого, що хоча б *торкалося* маринованих огірків. Я знаю, що у нього десятий розмір взуття. І я знаю, що він провів останні тринадцять років, картаючи себе за те, що не зміг захистити свою маленьку сестру.

Куртка Калєба висить на вішалці біля дверей. Я засовую руку в одну з кишень, шукаючи його телефон. Витягаю кілька зім'ятих серветок, які викидаю у смітник. Ненавиджу, коли він ховає серветки в кишеню - він завжди так робить. Я знову обмацую його кишеню, і мої руки стискаються навколо прямокутного предмета.

Я витягну цей предмет. Це маленька синя оксамитова коробочка.

О, ні. Він купив обручку.

Я не відкриваю її. *Не можу*. Він говорив про весілля, коли все це закінчиться, хоча я не знаю, як ми це зробимо, якщо поліція вважатиме мене мертвою. Він дуже логічний у більшості речей, але це він зовсім не продумав. Він просто хоче одружитися зі мною, але не розуміє, якою великою помилкою це буде.

Не тільки через Наталі. Взагалі, це було б помилкою. Він не хоче застрягти зі мною до кінця життя. У нього в голові все переплуталося, тому що він відчуває себе так жахливо через те, що сталося з Мією. Він відчуває відповідальність за мене.

Я ховаю коробочку з обручкою назад в його кишеню. Зроблю вигляд, що не знайшла її.

Його телефон в іншій кишені. Я набираю шестизначний код, щоб розблокувати екран - йому досить комфортно зі мною, щоб довірити мені цю інформацію. Цікаво, чи знає про це Наталі. Я б не здивувалася, хоча це був би великий ризик. На тому телефоні були речі, про які ми не хотіли б, щоб вона дізналася. Наприклад, запис, на якому я кричу "допоможіть" заплаканим голосом. Це була ідея Калеба - він вирішив, що цей телефонний дзвінок змусить когось швидше обшукати мій будинок. І це спрацювало, хоча було б краще, якби вона не пішла туди сама, тому що це дало б їй можливість пояснити всі відбитки пальців.

Ми все так добре спланували. Не вистачало лише одного шматочка.

Мені нарешті стало зрозуміло, як все це має закінчитися. Насправді, я знала весь цей час - просто не хотіла собі в цьому зізнатися. Коли ми з Калемом вперше обговорювали цей план, мені сподобалася ідея почати все спочатку з новою особистістю - не бути більше Дон Шифф. Я мала б знати з самого початку, що так ніколи не вийде. Ми з Калемом зустрічалися не для того, щоб закохатися. Ми зустрічалися, щоб домогтися справедливості для Мії. Змусити Наталі заплатити за те, що довела її до самогубства.

Це може статися тільки в один спосіб. Є тільки один спосіб, щоб Наталі сильно покарали.

Потрібен труп.

І він має бути моїм.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ЧЕТВЕРТИЙ

НАТАЛІ

СЛУХАННЯ ПРО ЗВІЛЬНЕННЯ ПІД ЗАСТАВУ проходить якнайкраще. Тобто суддя відпускає мене під заставу за умови, що я здам свій паспорт. На жаль, це безглуздо висока сума, яку я ніколи не могла собі дозволити. Навіть десятивідсоткова застава - це більша сума, ніж я можу собі дозволити.

Це означає, що я залишатимусь у в'язниці до суду. А там мене майже напевно засудять до певного терміну ув'язнення. Наступні кілька років я проведу за ґратами. Якщо мені *пощастить*.

Однак, як запевнив мене Фергюсон, найімовірніше, що прокурор висуне звинувачення у вбивстві за однією статтею. Сьогодні вранці він повідомив мені, що вони, схоже, не зацікавлені в укладенні угоди. Це дуже резонансна справа через звинувачення в електронних листах Дон, і вони хочуть переконатися, що я отримаю покарання, на яке заслуговую. Вони впевнені, що є достатньо доказів нечесної гри, щоб засудити мене без тіла.

Вони хочуть, щоб я потрапила до в'язниці до кінця свого життя. Вони хочуть, щоб я померла за ґратами.

Сидячи у своїй тюремній камері, я можу думати лише про те, як сильно я хочу додому. Я хочу прийняти душ у власній ванній кімнаті. Хочу з'їсти величезний, соковитий чізбургер. Хочу лежати у власному ліжку наодинці із затишною ковдрою і спати вранці стільки, скільки захочу.

Але у мене хворобливе відчуття, що це вже ніколи не буде моїм життям. Принаймні, не в найближчому майбутньому.

Тому я була шокована, коли один з охоронців вигукнув моє ім'я. "Фаррелл! За вас внесли заставу".

"Що?" Я схоплююся з лави у своїй жахливій камері, де сидів і жалів себе. "Хто?"

Охоронець лише знизує плечима, і я не збираюся його допитувати. Я просто хочу звідси вийти. Нехай навіть на кілька тижнів, до суду.

Лише після того, як мені повертають телефон, гаманець та інші речі, мене ведуть до зали очікування, і я дізнаюся, хто мій благодійник. Це остання людина, на яку я очікувала.

"Привіт, Нат", - каже Сет.

Він, мабуть, прийшов прямо з роботи, тому що на ньому сорочка і краватка. Він виглядає втомленим, але я впевнена, що я виглядаю набагато гірше. Моє волосся схоже на щуряче гніздо. Я боюся навіть проводити по ньому пальцями.

"Що ти тут робиш?" запитую я. "Я думала, ти мене ненавидиш".

Він криво посміхається. "Давай поговоримо в машині, добре?"

Я не збираюся відмовлятися. Я втомилася і зголодніла, і все, чого я хочу - це поїхати додому, тож навіть якщо він буде кричати на мене всю дорогу, я все одно поїду.

Я йду за Сетом до парковки, де на нас чекає його Audi. Я сідаю на пасажирське сидіння, відкидаю голову на підголовник і заплющую очі. Якщо я не буду обережною, то засну прямо тут і зараз. Я більше ніколи не хочу туди повертатися. Ніколи.

Сет сідає в машину поруч зі мною. Він заводить двигун, і ми їдемо. Я дивлюся на його профіль, гадаючи, в яку гру він грає. Востаннє, коли я його бачила, він був розлючений і ображений, звинувачуючи мене в крадіжці грошей у компанії. Але зараз він, здається, більше не сердиться.

"Отже, - нарешті каже він. "Я... я перевірів усі рахунки, і жодних грошей не зникло".

"Який шок".

Він хмуриється. "Мені дуже шкода. Я мав би тобі повірити. Але прийшов той детектив і був такий впевнений у собі."

"Угу."

"Мені справді шкода." Його голос злегка тремтить. "Він просто... він дістав мене. Я повинен був знати, що ти ніколи не зробиш щось подібне."

Він відчуває себе погано через це. І він тут, а це багато значить. Більше нікого немає поруч зі мною. Так, він поведився зі мною жахливо, але я можу його пробачити. "Я не можу повірити, що ти заплатив заставу. Це ж купа грошей."

"У мене є гроші". Він піднімає плече. "Ти зробила мені послугу. На моєму банківському рахунку поменшало грошей, які Мелінда зможе прибрати до рук. Крім того, тобі потрібен пристойний адвокат. Той Фергюсон, з яким я говорив, був жахливий. Скільки йому, дванадцять років? Я допоможу тобі з цим".

Я не хочу бути зобов'язаною Сету, але в той же час я не в тому становищі, щоб відмовити. Він має рацію. Мені потрібен хороший адвокат. Той, хто практикує вже більше півроку.

"Я нічого не зробила Дон, ти ж знаєш", - кажу я.

"Я знаю. Це все безглуздо. Ми все владнаємо".

Він вірить мені. Таке відчуття, що він єдиний, хто вірить. Навіть мої батьки думають, що я винна. Вони вважають мене жахливою людиною. Все через той випадок у старших класах з тією дівчиною. Амелією.

"Ти голодна?" - запитує він. Вже майже обідня перерва. "Ми можемо перекусити".

Я ковтаю клубок у горлі. "Я просто хочу додому".

"Звісно."

Поки він за кермом, я перевіряю повідомлення на телефоні. Там близько п'яти мільярдів повідомлень і голосових. Я не маю сил, щоб розібратися з усім цим. Не зараз.

Потім я помічаю повідомлення від Калеба. Він відправив його в суботу ввечері.

Я перевіряв мотель. Там нікого немає. Схоже це глухий кут.

Я дивлюся на повідомлення. Кілька днів тому я була б вдячна йому за те, що він проїхав весь цей шлях до Род-Айленду заради мене. Але зараз я не знаю, що й думати.

Я думала, що Санторо примусив Калеба здати мене. Але виявилось, що все було навпаки. Калеб сам пішов в поліцію. Він добровільно розповів їм, що моє алібі було брехнею. І ще багато чого розповів.

"Калеб був сьогодні на роботі?" запитую я.

Сет хитає головою. "Я його не бачив. Але я впевнений, що він прийде і побачиться з тобою. Якщо ти цього хочеш".

Але це не те, чого я хочу. Я більше не довіряю Калебу. Він відвернувся від мене, і я не знаю, чому.

"Що ти думаєш про Калеба?" вирвалося у мене.

"Ну, я думаю, що ти могла б знайти кращого. Очевидно."

"Серйозно, Сет."

"Я не знаю." Він натискає долонею на клаксон, коли його підрізає "Subaru". "Егоїстично, він мені не подобається. Не думаю, що він дуже підтримував тебе в усій цій історії. Але він здається досить приємною людиною. Напевно. І я впевнений, що він просто хвилюється за Дон".

"З чого б йому так хвилюватися за Дон? Він її майже не знає".

Сет подивився на мене. "Про що ти говориш? Вони знайомі. Це вона порекомендувала мені його для роботи на сайті".

"Що?"

Мій світ раптово пішов під укіс. Дон порекомендувала Калеба? Як таке може бути? Вони ніколи не розмовляли один з одним, окрім ввічливого привітання. Кілька разів Калєб навіть неправильно назвав її ім'я, що тепер здається все більш підозрілим.

"Так, - підтверджує він. "Вона все говорила і говорила про нього. Ти ж знаєш, як вона це робить. Застрягне на якійсь темі і не може замовкнути".

Срань господня.

Мені раптом спадає на думку, що Калєб мав легкий доступ до мого будинку - більше, ніж будь-хто інший. Чи міг він підкинути ту черепашу в мій кошик для білизни? І він міг легко залізти до мого багажника. Оскільки він працював в офісі, він міг класти цих черепаш на мій стіл щодня. А скільки разів я пила з келихів у його квартирі, а потім залишала їх з відбитками своїх пальців?

Мене вразило, що коли Калєб позбавив мене алібі, він знищив і своє власне. У нього немає алібі на ніч вбивства Дон. Більше того, саме він сказав мені, що втомився і хоче піти раніше. Я намагалася вмовити його залишитися.

Чи можливо, що Калєб вбив Дон і намагається повісити це на мене? Це здається дуже диким, але якимось дивним чином це має сенс. Це єдине, що має сенс.

Але чому?

Той мотель. Я повинна туди поїхати.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ П'ЯТИЙ

ДОРОГОЮ ДОДОМУ я пояснюю Сету ситуацію, що склалася. Що б я ще не говорила про Сета, я йому довіряю. Він дасть мені слушну пораду.

"Мені просто потрібно прийняти душ і переодягнутися". Я все ще застрягла в одязі, в якому була на забігу в суботу вранці. Не можу дочекатися, коли скину його з себе. "Тоді я поїду в мотель".

"Я їду з тобою".

Я піднімаю на нього брови. "Хіба ти не повинен працювати?"

"Я менеджер. Я маю право на вихідний для чогось важливого. Я відвезу тебе туди."

"Ти не мусиш..."

"Я поїду", - цього разу він каже більш твердо. "Ти, напевно, майже не спала останні кілька ночей. Я б навіть не довірив тобі водити. Дозволь мені сісти за кермо".

Я знову починаю протестувати, але не знаю, чому я борюся з ним. Я виснажена. Я боюся, що дійсно можу заснути за кермом. Я б із задоволенням подрімала, але я буду кидатися і крутитися, поки не доберуся до суті справи.

Коли ми зупиняємося перед моїм будинком, на галявині перед ним юрмляться кілька репортерів. У мене стискається живіт, коли я їх бачу. Відео мого арешту потрапило в усі новини - детектив Санторо не міг обрати гіршого моменту, щоб заарештувати мене. Або кращого моменту, залежно від того, як на це подивитися.

"Я не зможу з цим впоратися", - бурмочу я.

Сет дивиться в дзеркало заднього виду. "Не хвилюйся. Я подбаю про це".

Він виходить з машини, і я дивлюся в бічне дзеркало, як він розмовляє з журналістами. Я не знаю, що він їм каже, але вони всі відходять. Я майже до божевілля вдячна йому.

Коли я потрапляю до свого будинку, я просто стою у вітальні якусь мить, п'ю в тиші. Крім мерехтливого світла і крижаного холоду, в камерах завжди було гамірно. У сусідній з моєю камері сиділа жінка, яка, схоже, переживала якусь наркотичну або алкогольну ломку, і вона

кричала про те, що бачила вчора всю ніч жуків. Я ніколи не усвідомлювала, як чудово мати повну тишу.

Сет завис у дверях. "Я можу почекати в машині, якщо хочеш..."

"Ні, все гаразд. Я прийму душ, а потім ми поїдемо."

"Гаразд."

Коли я піднімаюся до своєї спальні, у мене дзвонить телефон. Мені спадає на думку, що я навіть не повідомила батькам, що вийшла з в'язниці. Але я думаю, що зачекаю з цим. Я не хочу мати з ними справу зараз. Якщо дзвонить моя мама, я перемикаю на голосову пошту.

Але це не моя мама. Це Калєб.

Я дивлюся на його ім'я, що блимає на екрані. Калєб МакКаллаф. Тиждень тому я думала, що він може бути тим самим. Тепер я не знаю, що й думати. Він точно не був зі мною до кінця чесним. Цікаво, що він скаже.

Я свайплю, щоб відповісти на дзвінок. "Алло?"

"Нат! Чуєш, тебе випустили під заставу".

Чутки поширюються швидко. Я обережно сідаю на край ліжка, стискаючи телефон. "Так. Батьки допомогли мені з грошима для застави". Брехня зривається з мого язика.

"Це чудово". Він звучить нормально. Стурбований, але не занадто. Якраз в міру стурбований. *Ця людина може бути холоднокривним вбивцею.* "Як ти себе почуваєш? З тобою все гаразд?"

Як, на його думку, я себе почуваю? Я щойно провела три дні у в'язниці! Але я прикусила язика. Я не збираюся зриватися на ньому. Не хочу, щоб він знав те, що знаю я. "Просто втомилася, ось і все."

"Ти отримала моє повідомлення про мотель?"

"Так..."

"Я поїхав туди", - каже він. "За стійкою сидів хлопець, і я запитав його, чи не помітив він когось підозрілого. Я показав йому фотографію Дон з газет..."

"І що?"

"Нічого. Він не знав, про що я говорив."

"Зрозуміло." Я кашлянула. "Що ж, дякую, що поїхав туди."

"Без проблем. Це все так жахливо, те, через що ти проходиш."

Сотні думок проносяться в моїй голові. Я хочу запитати Калєба, чи знав він Дон до роботи в Vixed. Я хочу запитати його, чому він пішов у

поліцію. Хочу запитати, чи не він підкинув волосся і кров у багажник моєї машини.

Я хочу запитати, чи він коли-небудь дбав про мене, чи все це було лише грою.

"Я можу щось для тебе зробити?" - запитує він.

"Я просто хочу побути на самоті деякий час", - кажу я.

"Звісно. Подзвониш мені пізніше?"

Він хоче, щоб я йому зателефонувала, бо турбується про мене? Чи тому, що хоче дізнатися, про що я думаю? "Звичайно".

Що за гру веде Каліб? Я знаю, що він знає Дон, але це все, що я знаю напевно. Він не схожий на вбивцю. У мене в голові не вкладається.

У тому мотелі є щось, про що він не хоче, щоб я знала. Тепер я в цьому впевнена.

Я збираюся з'ясувати, що саме.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ШОСТИЙ

ГОДИНОЮ ПІЗНІШЕ я приймаю душ, переодягаюся в джинси та светр і почуваюся зовсім іншою людиною. Мені так добре, що я ненавиджу саму думку про те, щоб сісти в машину і вирушити в довгу подорож. Але все буде не так вже й погано. Сет буде за кермом, а я маю докопатися до суті справи. Хтось з того мотелю дзвонив мені знову і знову. Мені потрібно знати, чому.

Сет встає, коли я спускаюся до вітальні. "Готова йти?"

"Так. Безумовно."

"Ти добре себе почуваєш?"

Я потираю очі. "Просто трохи втомилася. Зі мною все буде добре."

"Може, тобі варто прийняти кілька капсул Collahealth?"

Тоді ми обидва розсміялися.

Ми повертаємося на дорогу, але я все ще нічого не їла після жахливого сніданку, яким мене годували у в'язниці. Ми зупиняємося біля фаст-фуду, і я замовляю їжу, яку зазвичай ніколи б собі не дозволила. Але я *вмираю з голоду*. Все, що я хочу - це великий, жирний бургер з фаст-фуду.

Сет сміється, коли я з'їдаю половину бургера за три укуси. Пам'ятаю, коли ми зустрічалися минулого року, ми з'їли багато фаст-фуду в машині. Зрештою, ми навряд чи могли піти до ресторану. Сидячи тут в машині з Сетом, запахаючи в рот картоплю фрі з фаст-фуду, я відчуваю дежавю.

"Як справи з Меліндою?" запитую я.

"Жахливо. Це може шокувати, але розлучатися - це відстій".

"Мені шкода."

"Не варто."

Я вмощуюсь на шкіряному сидінні. "Я почуваюся винною."

"Це не так", - категорично каже він. Так, точно. "Слухай, я не збираюся стверджувати, що те, що сталося між нами, не зробило все це набагато більш суперечливим. Але це мало статися в будь-якому випадку. Ми навіть більше не *подобалися* одне одному. Ти знаєш, що ми з Меліндою не займалися сексом вже більше трьох років?"

Він говорив щось подібне, коли ми були разом, але я завжди думала, що він перебільшує. Тепер я так не думаю.

"Це не твоя провина", - каже він. "А якщо й винна, то лише тому, що ти нагадала мені, що я насправді здатен бути щасливим".

Я не знаю, чи він говорить це, щоб зняти мене з гачка, чи він справді так думає. Але зараз я приймаю це. Мені досить погано через себе. Мені не потрібно додавати руйнівника до списку жахливих речей, які я зробила у своєму житті.

Сет вмикає радіо, поки ми їдемо. Він дуже любить класичний рок, який не є моїм улюбленим, але зараз мене це не дуже хвилює. Пам'ятаю, як я сказала Калебу, що моя улюблена співачка - Селін Діон. Його обличчя засвітилося. *Селін Діон теж моя улюблена!* Тепер мені цікаво, чи не вигадав він це, як ще один спосіб зблизитися зі мною. Якого чоловіка улюблена співачка - *Селін Діон*?

До мотелю їхати майже дев'яносто хвилин. Це велике місце - два поверхи, що розкинулися на великій ділянці, з десятками кімнат, які виходять прямо на вулицю. І це посеред глушини. Ідеальне місце, щоб сховатися.

Неонова вивіска позначає головний офіс мотелю. Сет паркується просто на вулиці, і ми на мить залишаємось в машині. "Ти готова?" - запитує він.

Я безмовно киваю. У мене в животі метелики - я в жаху від того, що Каліб не хоче, щоб я знала про це місце. Що він зробив? Мій хлопець - холоднокровний вбивця? Чи лежить Дон мертва в одному з цих номерів мотелю, розпластавшись на накритому пластиком матраці?

Ми йдемо до вхідних дверей, які висять на петлях. Цей мотель - притон. За стійкою сидить чоловік, його повіки примружені, каштанове волосся довге і скуйовджене. Весь цей вестибюль виглядає так, ніби його не прибирали десять років. Якби я сіла на диван у кімнаті, з нього здійнявся б великий клубок пилу.

"Вам допомогти?" - ліниво запитує чоловік.

"Так, дякую." Я дістаю з сумочки телефон і показую фотографію Калеба. Так, це ми з Калібом. Це селфі, яке я зробила вдвох, ще тоді, коли думала, що він може бути тим єдиним. Я простягаю його чоловікові. "Ви не бачили цього чоловіка?"

Клерк ледь глянув на фото. "Не знаю. До нас багато людей заходить і виходить".

Сет дістає з задньої кишені гаманець. Витягує кілька купюр і кладе їх на стіл. "Ви не могли б ще раз подумати для нас?"

Чоловік опускає очі на готівку на столі. Він бере купюри і ховає їх у передню кишеню. Потім нахилиється, щоб краще роздивитися мій телефон.

"О, так", - каже він. "Тепер я його впізнаю. Він був тут. У суботу".

Моє серце завмирає. Це мені зовсім не допомогло. Калєб вже сказав мені, що приїжджав сюди в суботу. Так що це тільки доводить, що він говорив правду.

"Ти говорив з ним?" запитує Сет у чоловіка.

Той киває. "Так, він з'їжджав".

Я втягую в себе повітря. "З'їжджав?"

"Саме так. Він зняв кімнату, здається, в понеділок увечері, і прийшов сюди, щоб виписатися".

Ми з Сетом обмінялися поглядами. Ось воно. Вагомий доказ того, що Калєб бреше. Мій хлопець брехав мені весь тиждень. Тільки ось... чому?

"Він з кимось був?" запитав Сет.

Клерк вагається. "Я майже впевнений, що з ним у кімнаті була жінка. Але я не впевнений на сто відсотків. Я намагаюся не звертати на це надто багато уваги. Розумієте? Якщо не чую криків чи пострілів, то дивлюся в інший бік".

Жінка?

З примхи я набираю ім'я Дон Шифф у пошуковій системі. І бачу її жахливе фото на посвідченні особи. Я піднімаю зображення. "Це та жінка, яка жила з ним?"

"Можливо. У неї було більше волосся, але це могла бути перука. І без окулярів. Вона була худа, як рейка, як і ця жінка."

Срань господня.

Чи можливо, що Дон ще жива?

"Вона виглядала так, ніби її тримали в заручниках?" запитую я.

Клерк піднімає плече. "Не схоже. Вона не була зв'язана або що. Але, як я вже казав, я намагаюся не звертати на це надто багато уваги".

Ми дякуємо чоловіку і виходимо з мотелю. Калєб точно був тут, але очевидно, що він давно пішов. Але це не має значення. Калєб не збирається зникати, як Дон. Він з'явиться на роботі десь на цьому тижні, вдаючи, що все в порядку. Ось тоді я і розповім йому все, що знаю.

"Цей мудак", - бурмоче Сет, коли ми повертаємося в машину. "Що він, в біса, задумав?"

"Гадки не маю."

"Подивись, через що він змушує тебе пройти". Він б'є долонею по керму. "І для чого? Навіщо він це робить?"

Хотіла б я знати.

"Вибач, що не повірив тобі спочатку". Сонце вже опустилося на небо, і його очі блищать у тіні. "Я ніколи не повинен був сумніватися в тобі. Я знав, що ти не вкрадеш".

"Я тебе не звинувачую".

"Коли я доберуся до Калєба, я розіб'ю йому ніс".

Чомусь його слова викликають у мене сміх, і він посміхається мені у відповідь. Вперше я сміюся, здається, за цілу вічність. Але мені починає здаватися, що є невеликий шанс, що все це може спрацювати. Калєб - ключ до всього. І він поняття не має, що я знаю.

Ми починаємо їхати назад в Дорчестер. Як би я не була збуджена подіями дня, рух машини врешті-решт заколисує мене. Сет розуміє, наскільки я втомилася, вимикає музику і їде мовчки. Він навіть не натискає на клаксон, що є незвичною поведінкою для нього, адже він типовий бостонський водій, який любить натискати на клаксон. Сидячи на пасажирському сидінні його машини, я чомусь поринаю в сон найкраще за тиждень. Його перериває лише рука Сета на моїй руці, яка трясє мене, щоб я прокинулася.

"Наталі", - каже він.

У його голосі відчувається нагальність, яка змушує мене розплющити очі. "Що?"

"Поглянь."

Я моргаю кілька разів і протираю очі. Сонце вже повністю зайшло, але я можу сказати, що ми знову в моєму районі. У моєму кварталі. Насправді, мій будинок знаходиться за два кроки від машини. Сет показує на будинок.

Надворі дуже темно, тож мені доводиться примружуватися, щоб зрозуміти, про що він говорить. Тоді я помічаю, що перед моїм будинком стоїть чоловік. Сидить на сходах. І коли він бачить нашу машину, то підхоплюється на ноги.

О, Боже мій.

Це Калєб.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ СЬОМИЙ

"ЗАЛИШАЙСЯ В МАШИНІ", - каже Сет. "Замкни двері".

Він хотів як краще. Калєб не той, за кого ми його приймали, і він, безумовно, брехав мені. Але в той же час, я не думаю, що він небезпечний. В глибині душі я не вірю, що він убив Дон. Не думаю, що він на це здатен. Навіть попри всю брехню, я можу сказати, що він не з тих людей, які здатні на таке.

І навіть якщо це так, він не збирається вбивати мене прямо на очах у Сета, прямо на вулиці. Принаймні, він розумніший за це. Він точно не імпульсивний. Все, що він зробив, він планував місяцями, а може й роками.

Тож я відмикаю двері машини і виходжу, незважаючи на протести Сета. Калєб іде до мене, але в його погляді немає нічого загрозового. У нього немає зброї. Все буде добре. Мені потрібно знати, що відбувається. Мені потрібна правда.

"Гей, мудак!" кричить Сет. Він виходить з машини прямо за мною. "Тобі потрібно триматися подалі від Наталі".

Калєб зараз приблизно в трьох футах від мене. Він піднімає очі на Сета, хитає головою і знову дивиться на мене. Тепер я помічаю, що його брови зв'язані разом. "Наталі", - каже він тремтячим голосом. "Нам треба поговорити".

"Чорт забирай, - кажу я. - Нам треба поговорити. Ти брехав мені весь цей час. Ти підкинув волосся і кров у мою машину, чи не так?"

Калєб виглядає приголомшеним. Він не очікував від мене таких слів. Він стоїть на мить, не знаючи, як реагувати.

"Ну?" підказую я йому.

"Добре". Його голос грубий. "Я зробив це. Я поклав волосся і кров у твій багажник. *Гаразд?*"

Я витріщилася на нього, приголомшена тим, що він зізнався. Хоч я й підозрювала це, але не можу повірити, що він справді це зробив. І навіщо?

Сет підбігає, приєднуючись до мене поруч з Калєбом. "Ти вбив її, чи не так? Ти вбив Дон, виродку".

Обличчя Калеба стає яскраво-червоним. "Ні. Ні, звичайно ні. Я б ніколи цього не зробив. Я б ніколи не заподіяв їй болю. Вона..."

Він зупиняється на півслові.

"Вона що?" Я натискаю на нього. "Що таке?"

Він хитає головою. "Я... нічого. Я не можу ..."

"Каліб, скажи мені, що тут відбувається". Вона пульсує в моїй скроні. "Я заслуговую на пояснення".

Каліб дивиться на мене, здається, годину, але це, мабуть, більше схоже на кілька секунд. Він випускає довгий подих. "Дон не померла."

"Звідки ти це знаєш?" Сет стріляє у відповідь.

Каліб піднімає руки. "Це ... це довга історія. Але вона не мертва, ясно? Я присягаюсь".

"Тоді де вона?" запитую я.

"Я..." Він проводить тремтячою рукою по волоссю. "Я не знаю. Тому я тут. Мені потрібна твоя допомога."

"Без шансів." Сет дивиться на Калеба крізь темряву. "Ти підставив Наталі. Вона була у в'язниці через тебе. Чому ти так з нею вчинив? Що, чорт забирай, з тобою відбувається?"

Адамове яблуко Калеба смикається. "Послухай, немає часу. Дон..."

"Нісенітниця. Ти маєш сказати нам прямо зараз, чому ти це зробив. Інакше ми викличемо на тебе поліцію."

Каліб робить крок назад. "Ні, будь ласка..."

Сет відкриває рот, щоб сказати ще щось, але я піднімаю руку, щоб змусити його замовкнути. Справа не в ньому. Справа в нас з Калібом. Мені потрібна правда.

"Каліб, - кажу я, - я просто намагаюся зрозуміти, чому ти це зробив. Мені потрібно знати. Я не думаю, що заслуговую на таке ставлення".

Я дивлюся, як його груди піднімаються і опускаються, обдумуючи мою заяву. "Я спостерігав за тобою останні кілька місяців, - каже він. "Як ти організуєш свій маленький забіг на 5 кілометрів. Як потрапляла на всі подкасти та місцеві канали новин. Розповідала про те, як збирала гроші для своєї *доброї подруги Амелії*... Але ж вона не була твоєю подругою, чи не так?"

Тепер у його голосі звучить отрута. У мене стискається в грудях. "Каліб..."

"Я скажу тобі, ким вона була", - спльовує він на мене. "Вона була моєю *сестрою*. І вона була кращою подругою Дон. Не те, щоб ти коли-небудь думала про неї як про *людину*".

Мої ноги стають схожими на желе. Я боюся, що якщо не вхоплюся за щось, то впаду долілиць. "Амелія була..."

"Моя сестра мертва через тебе!" Він кричить досить голосно, щоб почули сусіди, але йому байдуже. "А ти просто пішла далі. Ніби вона *нічого* для тебе не значила. Ніби вона *була* ніким. Гірше того - ти *використовуєш* її, щоб просувати себе. Як ти могла? Ти справді така безсердечна?"

Я притисаю ніготь великого пальця в долоню. "Я намагаюся зібрати гроші на *благодійність*".

"Так, неважливо. Ти просто робиш це, тому що тобі подобається увага. Це допомагає просувати компанію. Я зрозумів. Ти використовувала її тоді, і використовуєш зараз".

Очі Калеба палають ненавистю. Він ненавидить мене. Він справді ненавидить мене. Як він міг цілувати мене, жартувати зі мною і запрошувати на вечерю, якщо він так сильно мене ненавидить?

"Мені було сімнадцять років", - викручуюсь я. "Так, я жахливо поводитися з Амелією. Але я була *дитиною*". Я дивлюся на Сета, який виглядає глибоко збентеженим. "Вона була дівчиною, яку я знала у старших класах. Я була жорстокою до неї. Я знаю, що була..."

"Жорстокою до неї!" вигукує Калеб. "Ти довела її до того, що вона перерізала собі вени! Моя молодша сестра мертва через тебе!"

Не можу повірити, що Калеб - брат Амелії. Я навіть не знала, що у неї є брат. У них різні прізвища. Її прізвище було Ходж. Важко забути, що сталося в тому році. Все вийшло з-під контролю. Я не збираюся заперечувати жодної частини цього.

Озираючись назад, я не знаю, чому ми були такими злими з Амелією. Напевно, тому що вона була іншою. І тому що ми *могли*. Коли тобі сімнадцять, ти красива і популярна, тобі приємно знущатися над кимось, хто слабший за тебе. Це дає тобі відчуття сили.

"Що ти хочеш, щоб я зробила, Калеб?" кажу я. "Що я можу зробити?"

"Я хочу, щоб ти гнила у в'язниці до кінця свого життя", - шипить він на мене. "Як моя молодша сестра гниє в землі".

Його очі впираються в мене, тліючи гнівом, який він ніколи не зможе відпустити. Він ніколи не зможе мені цього пробачити. Він ніколи не перестане вважати, що я повинна бути покарана до кінця свого життя. Я нічого не можу сказати чи зробити, щоб це виправити.

"То чому ти тут, Каліб?" нарешті кажу я. "Щоб сказати мені, як сильно ти мене ненавидиш?"

Моє запитання, здається, забирає у нього частину боротьби. "Слухай, - каже він, - я ненавиджу тебе за те, що ти зробила, але ти маєш знати, що все це спланувала Дон. Це була її ідея. І вона зайшла занадто далеко, тому що... ну, ти ж знаєш Дон. Вона така."

Очевидно, він знає Дон дуже добре. Набагато краще, ніж я могла собі уявити.

"Чорт забирай, вона зайшла надто далеко", - втрутився Сет. "Ти відправив невинну людину до в'язниці".

Каліб стріляє в нього в'янучим поглядом. "Так, але вона думає, що звинувачення не будуть висунуті, якщо не буде мертвого тіла. Її трупа, а не того, кого вони знайшли в лісі. Вона постійно про це говорила. І... тепер я не... я не знаю, де вона. Вона скористалася моїм телефоном, щоб викликати таксі на південний берег, і тепер я не знаю, куди вона поїхала. Вона подзвонила мені з якогось телефону і залишила це уривчасте повідомлення. Вона дала мені всі ці інструкції, як піклуватися про її черепаху, і це звучало так, ніби... ніби вона збиралася..."

Я витріщилася на нього. "Про що ти кажеш?"

Його обличчя тремтить. "Я майже впевнений, що вона планує вбити себе. Щоб переконатися, що є труп."

Я хапаюся за груди. "Боже мій."

Каліб плаче. Він ховає обличчя в долонях, його плечі трясуться. У цей момент я усвідомлюю дещо шокуєче. Каліб кохає Дон. Він справді кохає її. Коли він був зі мною, це все було грою, але зараз він не грає. Він боїться втратити її.

Він відтягує руки від обличчя, його очі червоні та опухлі. "Наталі", - хрипить він. "Ти повинна допомогти мені знайти її. Я вже кілька годин їжджу і не знаю, де вона. Будь ласка. Ти винна мені це. Ти винна їй."

"Як ми можемо її знайти?" кажу я.

"Це неможливо", - каже Сет. "Треба викликати поліцію".

"Ні". Голос Калеба непохитний, незважаючи на його набрякле обличчя. "Ти не можеш так з нею вчинити. Ти знаєш, скільки у неї буде неприємностей?"

"Стільки ж неприємностей, скільки було у Наталі на цьому тижні?" відповів Сет.

"Сет, зупинись." Я піднімаю очі, щоб подивитися на Калеба. "У тебе є якісь ідеї, де вона може бути?"

Калєб дивиться на годинник. "Якби мені довелося вгадувати, я б сказав, що вона ховається біля одного з пляжів. Сьогодні приплив". Він кривиться. "Вона, напевно, вирішила, що якщо втопиться, то її не знайдуть досить довго, щоб встановити точний час смерті".

Таку ж думку я мала, коли сиділа у в'язниці. Дочекатися припливу, кинутися в океан.

"Ми можемо знайти її", - кажу я. Шкода, що тут близько мільйона пляжів, залежно від того, як далеко вона пішла. А що, як вона вже в Кейп-Коді? "Нам треба розділитися. Як думаєш, як далеко вона могла піти звідси?"

"Вона забрала всю готівку з мого гаманця, - каже Калєб. "Але там було небагато. Може, сотня баксів. Тож вона не могла піти далеко."

"Ми її знайдемо", - кажу я з більшою впевненістю, ніж відчуваю. "Ми зупинимо її до того, як вона зробить якусь дурницю".

Сподіваюся, я права. Я повинна зупинити Дон від самогубства. Я повинна все виправити.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ВОСЬМИЙ

МИ ВТРЬОХ розділилися.

Я йду на пляж Волластон, де вчора ввечері викинула уламки керамічної черепахи. Цей пляж я знаю найкраще. Сет побурчав, що я блукаю по пляжу вночі сама, але зі мною все буде гаразд. Я купила новий балончик в сумочку після того, як перелякалася в понеділок увечері, коли приїхала до свого незамкненого будинку.

На жаль, пляж дуже великий, тягнеться вздовж усього узбережжя. І там дуже, дуже темно. Не знаю, чому після переходу на літній час завжди так темно. Я вмикаю дальнє світло, коли наважуюсь, але нічого не бачу.

Дон може бути де завгодно.

Я майже впевнена, вона вже втопилася, а ми запізналися.

Зупиняюся на мить, щоб подумати. Я маю бути стратегічною, інакше це все одно, що намагатися знайти піщинку на цьому гігантському пляжі. Дон не збирається просто стрибнути у воду і потонути. Це не має сенсу. Її природним інстинктом буде битися ногами і махати руками, щоб врятуватися. Крім того, її тіло швидко знайдуть, і якщо вони знатимуть, що вона жива протягом тижня після зникнення, це може виключити мене з числа підозрюваних. Коли я роздумувала над тим, щоб стрибнути у воду, я знала, що мені потрібен ще один елемент.

Щось, що б мене обтяжувало.

Я знову їду, але цього разу шукаю щось інше. Я шукаю місця, де ведеться будівництво.

Ще через десять хвилин повільної їзди уздовж узбережжя і я це знаходжу. Будівельний майданчик, покинутий на ніч. Повно цегли, розчину, дерев'яних дощок і ще чогось.

Шлакоблоки.

Я ставлю машину і виходжу. Якщо Дон прокралась на цей будівельний майданчик за шлакоблоками, вона не могла піти далеко звідси. Ці штуки важкі. Якщо мої інстинкти мене не підводять, вона, мабуть, десь тут. Звісно, я лише здогадуюсь. Вона може бути навіть не на пляжі. Але я також думаю, що вона трималася б неподалік від мого

дому, відповідно до її стратегії, яка полягає в тому, щоб повісити все це на мене.

Коли я виходжу з машини, вже темно. Є вуличні ліхтарі, але вони освітлюють лише вулицю. На пляжі непроглядна темрява.

Я вмикаю функцію ліхтарика на телефоні. Тут неподалік є пірс, і це було б найлогічніше місце для стрибка Дон. Я б так і зробила.

Пірс ліворуч від мене. Я зняла б взуття вчора, але зараз не стала. Мені потрібно мати можливість швидко вийти. Я ступаю на пісок, вдивляюся вдалину, спрямовуючи телефон на пірс. І тут я бачу її.

Фігуру, що згорбилася в самому кінці пірсу.

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ДЕВ'ЯТИЙ

ДОН

СЕРЕДНЯ ТРИВАЛІСТЬ життя людини не перевищує 80 років. Але багато черепах живуть довше. Особливо морські черепахи можуть дожити до 150 років. Деякі великі черепахи теоретично можуть жити понад 400 років.

Я не можу уявити, щоб хтось хотів прожити 400 років. Я прожила тридцять, і це було надзвичайно виснажливо. З мене досить. Я пережила все, що мені потрібно або що я хотіла б пережити. У мене була справжня дружба, хоча вона тривала не так довго, як мені хотілося б. У мене була приємна кар'єра. Я була закохана, поки чоловік, якого я кохала, не зрадив мене з іншою жінкою. Хоча, якщо чесно, я попросила його про це.

Якось Мія сказала мені, що думає, що доживе до вісімдесяти семи років. Я не знаю, звідки вона взяла цю цифру, але вона любила бути дуже конкретною в речах. Вона сказала мені, що збирається переїхати на узбережжя Тихого океану і народити трьох дітей і вісьмох онуків. У неї також був список місць, які вона хотіла б відвідати перед смертю. Це був довгий список.

"Ми поїдемо разом, Дон, - казала вона. Ми об'їздимо весь світ, тільки вдвох. Ти згодна?"

Ідея подорожувати світом була для мене жахливою - всі ці нові місця і речі. Я не дуже люблю нові враження. Що, як ти їдеш у нову країну, а там тобі не можуть подати їжу одного кольору? Що, як я зайду в ресторан і замовлю страву, не знаючи, що це за страва, бо не знаю мови, а потім виявиться, що я їм черепаху?

І все ж ідея подорожувати з Мією була захоплюючою. Я б не боялася опинитися в новому місці, якби вона була зі мною. Вона б подбала про те, щоб ми добре провели час і щоб я почувалася в безпеці. Вона завжди про це дбала.

Тепер, коли її немає, світ здається страшним. Я не хочу їхати з Массачусетсу. Мене лякає сама думка про те, що я вагітна, що всередині мене росте дитина. Я також не люблю подорожувати. Якщо

я не зможу пережити ці речі з Мією, я не хочу їх переживати взагалі. Я думала, що є шанс, що колись зможу зробити це з Калєбом, але, на жаль, все вийшло не так, як я думала.

Я пережила все, що хотіла пережити. Найкращі частини мого життя вже позаду. Тож немає сенсу продовжувати.

І я збираюся переконатися, що моя смерть не пройде даремно.

Я позичила невеликий шлакоблок на будівельному майданчику неподалік. Взяла найменший, який змогла знайти, і його повинно бути більш ніж достатньо, щоб утримати мене під водою. Він важить близько тридцяти фунтів. На гроші, які я взяла з гаманця Калєба, я купила в аптеці шнур. Прив'язала один кінець до своєї щиколотки, а інший - до шлакоблоку.

Я спостерігала за припливом протягом останньої години. Коли вода підніметься достатньо високо, я збираюся стрибнути зі шлакоблоком. В середині листопада ніхто не ходить у плавання, тож є велика ймовірність, що мене не знайдуть принаймні кілька тижнів. Поява мого трупа стане останнім цвяхом у труну Наталі. Решту свого життя вона проведе у в'язниці.

Ми зробили це, Мія. Ми нарешті змусимо її заплатити.

Цікаво, чи зробила б вона те ж саме для мене. Ми з Мією захищали одна одну, але я завжди захищала її більш завзято, ніж вона мене. Як того разу в третьому класі, коли я зіштовхнула хлопця Джарєда Кєлахана з верхівки шведської стінки, бо він не припиняв її дражнити. Я пам'ятаю, як сиділа на верхівці шведської стінки, дивилася на Джарєда, що лежав на землі, і спостерігала за калюжею крові, що утворювалася навколо його голови, коли один із вчителів на майданчику почав кричати. Мія сказала мені, що тоді я зайшла надто далеко - вона говорила так само, як Калєб іноді говорить зараз. Але справа в тому, що Джарєд більше ніколи не сміявся з неї. Власне, він більше ніколи *ні з кого* не сміявся.

Коли рівень води піднімається, мені цікаво, що зараз робить Калєб. Я залишила йому повідомлення, головним чином, щоб переконатися, що він знає, як піклуватися про Джуніор, але він розумний. Можливо, він здогадався з повідомлення, що я збираюся зробити з собою - зараз він, мабуть, у паніці. Але він зрозуміє, що це було на краще. Якщо не зараз, то колись.

Хвилі розбиваються об берег. Знову і знову. Здається, ніби вода кличе мене на ім'я. Вона готова для мене. *Дон, Дон, Дон...*

Час стрибати.

"Дон!"

Гаразд, це звучало *занадто* схоже на моє ім'я.

Я кручу головою. На секунду мене засліплює спалах світла. Я прикриваю очі і розумію, що це телефонний ліхтарик. Хтось стоїть на іншому кінці пірсу.

"Дон!"

Я схоплююся на ноги. Вдивляюся в туман і ледве розрізняю постать, що йде до мене. Спочатку обличчя в тіні, але це не Калєб. Не та статура. Це схоже на жінку, і голос жіночий.

"Дон!"

Вона робить ще один крок вперед, і риси її обличчя стають чіткими. Мій шлунок вивертає.

Це Наталі.

Що вона тут робить?

Вона вимикає ліхтарик на телефоні. Вона піднімає руки догори, наче я маю пістолет. Якби ж то. Якби у мене зараз був пістолет, вона була б мертва. І не було б свідків.

Я думала про це. У мене був простіший план. *Вбити Наталі*. Тоді мені не довелося б інсценувати власну смерть і тікати. Але для неї смерть - це занадто легко. Я хотіла, щоб вона страждала так, як страждала я. Так, як страждала Мія, перш ніж вирішила покінчити з усім цим.

"Будь ласка, не стрибай". Очі Наталі опускаються на шлакоблок біля моїх ніг. "Будь ласка, не роби цього".

"Не кажи мені, що робити". Я стискаю зуби. "Як ти знайшла мене тут?"

"Калєб розповів мені, що відбувається".

Якщо раніше я не злилася, то зараз я в люті. Як він міг? Як він міг піти до неї після всього, через що ми пройшли, щоб підставити її? Чому він не міг просто дозволити цьому статися? "Він не мав права".

"Я рада, що він мені розповів". Вітер шмагає Наталі в обличчя, і вона відкидає пасма світлого волосся з очей. "Я й гадки не мала, що ти знала Амелію".

Я ненавиджу звук імені моєї найкращої подруги в устах цієї жінки. "Знала її? Вона була моєю найкращою подругою. Моєю єдиною подругою."

"Я знаю. Мені дуже шкода."

"Ти вбила її! Ти і твоя приятелька Тара знущались над нею, поки вона не перерізала собі вени!"

Наталі здригається. "Я знаю. І мені дуже шкода. Все, що я можу сказати, це те, що мені було лише сімнадцять років. Я не знала, що робила".

"Ні, я не приймаю цього. Сімнадцять - це достатньо дорослий вік, щоб розуміти краще".

Вона робить крок до мене, а я роблю крок назад. Хоча мені треба бути обережною - я ще не хочу впасти. "Послухай мене, - каже вона. "Ти ненавидиш мене, але хіба ти не думаєш, як жахливо я себе відчуваю через те, що сталося з Амелією? Мені шкода. Звісно, шкода. Відтоді я щодня звинувачую себе. Чому, як ти думаєш, я почала цей благодійний забіг? Я намагалася загладити свою провину перед нею."

"Занадто пізно."

Ми дивимося одна на одну якусь мить. На мені лише легка куртка, яка належала Калебу, і я тремчу в ній. Ми не хотіли ризикувати і виносити з дому жодного з моїх власних пальт. Рукава занадто довгі для мене. Я закатала їх, але вони все одно майже до кінчиків пальців.

"Слухай, - каже Наталі, - я все знаю. І Сет теж. Якщо ти стрибнеш, це не допоможе. Ти більше не зможеш звинуватити мене у вбивстві".

Це перше, що вона сказала, і що до мене достукалося. Вона має рацію. Якщо Калєб проговорився про наш план, вона ніколи не сяде за це у в'язницю. Він все зруйнував. Все, над чим ми працювали. Як він міг так вчинити зі мною? Він не міг кохати мене, якщо так зрадив.

Наталі знає, хто я тепер. Вона готова до мене. У мене був шанс помститися, а Калєб все зіпсував. Я хотіла змусити Наталі заплатити за те, що вона зробила з Мією, але цього не станеться. Залишився тільки один спосіб змусити її заплатити.

Я повинна вбити її. Калєб ніколи б не дозволив мені це зробити, але зараз його тут немає. Він не зможе мене зупинити. Я повинна покінчити з цим.

Прямо тут. Прямо зараз.

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТИЙ

НАТАЛІ

НЕ ЗНАЮ, чи достукалася я до Дон. Її важко зрозуміти. Вона не показує гнів на своєму обличчі, як Калєб. Вона все ще ненавидить мене, але я не знаю, що вона зробить далі.

Спробує накласти на себе руки? Щось із того, що я сказала, знайшло в ній відгук?

Вона нахиляється і бере шлакоблок. Я не знаю, навіщо, але нічого доброго вона з ним не зробить. Я підходжу ближче, боячись, що вона кине блок у воду, і тоді її потягне за собою. Я не думаю, що зможу легко врятувати її, якщо вона це зробить. Але я готова стрибнути, якщо доведеться. Я спробую.

Та вона цього не робить. Замість цього вона піднімає шлакоблок у повітря, тримаючи його над головою. Вона піднімає очі, щоб зустрітися з моїми, і раптом я розумію, що вона робить.

Вона планує забити мене шлакоблоком до смерті.

О, Боже.

Це буде не важко. Ця штука важить щонайменше тридцять фунтів. Кілька добрячих ударів по голові, і це був би кінець. Вона б нарешті помстилася.

"Дон," я задихаюся. "Що ти робиш?"

"Те, що мала зробити багато років тому". Її голос рівний, очі тьмяні. "Я збираюся переконатися, що ти більше ніколи не зможеш нікого скривдити".

"Дон, будь ласка, не роби цього". Я притискаю сумочку до грудей і відступаю назад. "Я казала тобі, мені дуже шкода за те, що я зробила з Амелією. Але моє вбивство нічого не змінить. Це не поверне її".

"І ти вкрала чоловіка, якого я кохаю..."

"Вкрала його?" Я хитаю головою. "Я не крала Калєба!"

"Тобі було недостатньо того, що ти вбила мою кращу подругу. Ти ще й хотіла забрати його собі".

Вона дійсно збожеволіла. Я не впевнена, що зможу її вгамувати. "Дон, Калєб був тим, хто запросив мене на побачення. Я думала, що

він самотній, заради Бога!"

"Я кохала його". Кілька бризок слини вдарили мені в обличчя. "Він був останнім, що було хорошого в моєму житті - *єдиним* хорошим - і ти *забрала* його у мене! І тепер ти йому подобаєшся більше".

"Це неправда!"

"Так, подобаєшся! Звісно, що так!"

"Неправда! Він ненавидить мене так само, як і ти."

"Брешеш! Колись він тебе ненавидів. Але більше не ненавидить. Він потрапив під твої чари, як і всі інші... Інакше навіщо б він мене так зрадив?"

Її очі мокрі. Мене вражає, що так само, як вона злиться через Амелію і те, що я зробила всі ці роки назад, вона так само розлючена тим, що я "вкрала" у неї Калеба. Може, навіть більше. Я ніколи не забуду стражденний вираз обличчя Калеба, коли він подумав, що Дон може накласти на себе руки. Виявляється, вона відчуває те ж саме до нього.

Мабуть, Каліб - *той* самий. Тільки не *мій*.

Але вона відмовляється вірити, що у нього немає справжніх почуттів до мене. Вона втратила зв'язок з реальністю, який і так був слабким. Її більше не хвилює, що є правдою. Вона хоче лише помститися. Дон маленька і худенька, але її руки навіть не тремтять, коли вона тримає шлакоблок. Ця штука завдасть шкоди, де б вона не приземлилася.

Я маю зробити щось, щоб зупинити її.

Я намацую щось в сумочці. Мої пальці стискають пляшечку з газовим балончиком, і я висмикую її. Очі Дон наповнюються розгубленістю, а за секунду я влучаю в неї. Хімікат розбризкується густою хмарою, а потім її очі наповнюються "Мейсом" (чим би він не був).

Вона кричить. Дон кидає шлакоблок на землю, на щастя, не зачепивши всі чотири наші ноги. Вона зажмурює очі і перевертається на спину. "Сука!" - кричить вона.

Чорт, я добряче її зачепила. Вона корчиться на колінах, все ще стискаючи обличчя. Сподіваюся, я не засліпила її. Мені не потрібно додавати це до списку злочинів, які я скоїла проти Дон Шифф.

Коли вона нарешті перестає кричати і дивиться на мене, її очі налиті кров'ю і сльозяться. З іншого боку, вона, здається, не сліпа.

"Гаразд", - каже вона. "Ти перемогла. Він твій".

Я присідаю біля неї на пірсі. Напевно, там будуть скалки, але я намагаюся про це не думати. "Дон, я не хочу Калеба. І він не хоче мене. Повір мені".

Вона ховає обличчя в долоні, просто хитає головою.

"Він любить тебе", - кажу я їй. "Тебе і тільки тебе. Я кидалася до нього, а він завжди тримав мене на відстані. Тепер я розумію, чому. І знаєш, що він зробив сьогодні ввечері?"

Вона знову хитає головою.

"Він плакав". Я згадую сльози в очах Калеба. Жоден чоловік ніколи раніше не відчував до мене такого. Іноді я сумніваюся, що це коли-небудь станеться. І все ж Калєб відчуває це до дивної Дон. "Він не міг змиритися з тим, що з тобою могло щось статися".

"Він би це пережив."

"Я не вірю, що він зміг би. Це б його знищило."

Дон на мить замислюється, сидячи на пірсі й витираючи хімікати, якими я бризнула їй в очі.

"Знаєш, те, що я сказала раніше - правда". Я дивлюся на океан, спостерігаючи, як хвилі розбиваються об берег. "Не було жодного дня, щоб я не думала про Амелію і не ненавиділа себе за те, що зробила. Так, я вигадала, що ми були друзями, але я завжди бігла в її честь. Це все було для неї. Моє покаяння."

"Це не скасовує того, що ти зробила."

"Я знаю. Я хотіла, щоб ти це знала".

Погляд Дон опускається на її щиколотку. Шнур все ще закріплений на її правій нозі. Вона починає працювати над вузлом, намагаючись розв'язати його.

"Калєб справді плакав?" - запитує вона, коли вузол розв'язується.

Я киваю.

"Він навіть не плакав за Місю", - бурмоче вона.

Вона більше нічого не каже. Як і я. Ми просто сидимо разом, спостерігаючи за припливом, обидві раді, що він не затягує нас у свої лабеті, оскільки усвідомлюємо, наскільки близько кожен з нас підійшов до того, щоб зазнати цієї долі сьогодні ввечері.

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ПЕРШИЙ

ДЗИЖЧИТЬ ТЕЛЕФОН в моїй сумочці. Приходить смс.

Я дістаю його і розумію, що пропустила кілька повідомлень. Два від Сета і п'ять від Калеба, всі питають, де я. Я пишу їм обом, що знайшла Дон, але не вказую точне місцезнаходження. Я навіть не зовсім впевнена, як описати, де ми знаходимося.

"Гей, - кажу я Дон, - Калєб і Сет шукають нас. Нам треба повертатися".

Вона хмуриться. "Що буде далі?"

Це чудове питання. Перше, що я хотіла б зробити, це відвести Дон назад до поліцейського відділку, щоб Санторо побачив, що вона ще жива - що я не холоднокривий вбивця, який знущався над своєю колегою і вбив її, коли вона дізналася, що я нібито краду гроші. Я хочу почути, як він скаже мені, що всі звинувачення з мене зняті.

Якщо тільки він не планує повісити на мене вбивство тієї незнайомки. Чесно кажучи, я б йому не довіряла.

"Калєб просто хоче переконатися, що з тобою все гаразд", - кажу я їй. "А потім ми вирішимо, що робити далі".

Дон на мить замислюється. Потім вона насилу зводиться на ноги, трохи похитуючись, перш ніж знайти рівновагу. Частина мене боїться, що в останню секунду вона може кинутися в океан, але вона цього не робить.

"Він розсердиться на мене", - бурмоче вона.

"Він не розсердиться. Він просто зрадіє, що з тобою все гаразд".

Я вмикаю ліхтарик на телефоні, щоб ми випадково не зійшли з пірсу до того, як повернемося на сушу. Я також відправляю швидке текстове повідомлення Калєбу і Сету:

Ми на пірсі біля ресторану
«Сердитий краб».

Щойно ми повертаємося на головну дорогу, до нас наближається пара здвоєних фар. Сет і Калєб тут. Калєб першим зупиняє свій зелений "Форд" і вистрибує з водійського сидіння, поки машина майже не рухається. Його волосся розпатлане, а пальто розхристане, коли він

біжить вулицею до місця, де ми стоїмо. Перш ніж ми встигаємо усвідомити його присутність, він обіймає Дон, притискаючи її до своїх грудей.

"Ісусе Христе". Його голос здригається. "Я так хвилювався за тебе. Як ти могла подумати зробити щось подібне? Як ти могла, Дон? Я б ніколи..."

Дон нічого не каже, але обіймає його у відповідь. Її маленькі худі пальчики так міцно стискають його, що я бачу, які вони білі навіть на тьмяно освітленій вулиці. Вони просто стоять отак, тримаючись одне за одного.

Чесно кажучи, мені аж сльози навертаються на очі.

"Нат!"

Сет припаркувався позаду Калеба, і тепер він виходить з власної машини, набагато повільнішим темпом, але все одно пробігає решту шляху до мене. Я не збираюся обманювати себе, що Сет любить мене так само, як Каліб любить Дон, але сьогодні він пішов на ризик заради мене. Він вніс заставу за мене з в'язниці. Він відвіз мене в Род-Айленд. Він збирався оплатити рахунок за адвоката, якщо дійде до цього. Можливо, я недооцінила Сета Хоффмана.

"З тобою все гаразд?" - запитує він, коли опиняється в межах комфортної чутності.

Я киваю, хоча коли обхоплюю груди руками, то розумію, що не все так добре, як мені здавалося. Сьогодні вранці я була у в'язниці. Дон збиралася вдарити мене шлакоблоком по голові приблизно двадцять хвилин тому. Зі мною далеко не все гаразд.

Але я буду в порядку.

"Тобі холодно?" Сет смикає блискавку свого пальта, ніби збирається зняти його і віддати мені. "Ти виглядаєш так, ніби замерзлаєш".

"Мені трохи холодно", - визнаю я. Тут, мабуть, градусів тридцять - може, менше, якщо врахувати вітер з океану.

Сет не знімає пальто, але розгортає шарф, що був у нього на шиї. Він обережно накидає його мені на шию - це чорний флісовий шарф, на якому залишився слід від лосьйону після гоління Сета. Він випромінює його тепло.

"Дякую", - кажу я.

"Нема за що".

Його очі затримуються на моїх, і я думаю, чи не буде недоречним запитати, чи не піде він зі мною додому сьогодні ввечері. Справа не лише в тому, що я не хочу бути сама. Я хочу бути з *ним*.

"О, слухай", - каже він. "Знаєш що? Я слухав радіо по дорозі сюди, і, мабуть, вони ідентифікували тіло тієї жінки в Кохассеті".

Я киваю. "Це добре для її сім'ї".

"Так, і я впевнений, що Санторо отримає багато лайна за те, що заарештував тебе за вбивство когось, хто, як виявилось, все ще живий. Їм слід було дочекатися результатів аналізу ДНК - вони дійсно поквапилися".

Так, Санторо варто було почекати. Але він просто дуже хотів мене зловити. Все тому, що над ним знущалися в дитинстві.

Калєб і Дон нарешті розв'язали свої обійми. Він обійняв її за плечі, зігріваючи теплом свого тіла.

"То хто ж була та жінка в Кохассеті?" запитую я Сета.

Він піднімає плече. "Якась жінка... на ім'я Кара?" Він задумливо хитає головою. "Ні... Тара, здається? У всякому разі, ми її не знаємо."

Тара?

Ні... не може бути...

Мої руки злегка тремтять, коли я тягнуся до сумочки і дістаю телефон. Я запускаю пошукову систему і шукаю новини про ідентифікацію тіла, знайденого в Кохассете. Це екстрена новина, і ім'я з'являється миттєво.

"Тара Вілкс", - я задихаюся.

Тара Вілкс. Моя стара найкраща подруга зі старшої школи. Та, що сиділа зі мною, пишучи фальшиві валентинки для Амелії Ходж багато років тому.

Сет клацає пальцями. "Точно, Тара Вілкс. Це вона."

Мої очі кидаються на обличчя Калєба. Він чув, як я щойно вимовила ім'я Тари Вілкс, але ніяк не відреагував. Немає навіть проблєску впізнавання. Це ім'я нічого для нього не означає.

Але коли мої очі зустрілися з очима Дон, я побачила щось зовсім інше.

Дівчинка, знайдена в лісі, не була випадковістю. Всі ці роки Дон ненавиділа мене за те, що я була натхненником, але вона ненавиділа і

Тару за ту роль, яку вона зіграла в самогубстві Амелії. Смерть була надто гарною для мене, але не надто гарною для Тари.

О, Боже.

"Бідолашна жінка", - каже Сет. "По радіо сказали, що причиною, чому вони вирішили, що це Дон, було те, що її волосся було відрізане, а обличчя так сильно побите, що її було не впізнати."

"Боже", - каже Калєб, міцніше стискаючи Дон в обіймах. "Це жахливо".

Очі Дон не зводять з мене очей. "Так", - каже вона. "Жахливо".

У мене по спині пробігає озноб, який не має нічого спільного з мінусовою температурою. Дон понад усе хотіла помститися людям, які, на її думку, були відповідальні за смерть Амелії. Вона була готова на все. Вона була готова накласти на себе руки. Вона була готова вбивати.

Вона дуже небезпечна жінка.

І ніхто не знає про це, крім мене.

ЕПІЛОГ

РІК ПО ТОМУ

ДОН

ЧЕРЕПАХИ МАЮТЬ репутацію повільних, хоча це не зовсім справедливо. Більшість з них ходять зі швидкістю близько двох миль на годину, що приблизно вдвічі менше звичайної швидкості людини - три-чотири милі на годину. Але вони можуть плавати зі швидкістю десять миль на годину. А найшвидша черепаха у світі може розвивати швидкість понад двадцять миль на годину. Це означає, що найшвидша черепаха у світі може проплисти 5 кілометрів приблизно за десять хвилин.

У мене це зайняло півгодини.

Я провела останні два місяці на тренуваннях. Ми з Калєбом займались цим разом. Ми бігали по району разом, пліч-о-пліч, працюючи над моєю витривалістю та швидкістю. У перший день я ледве могла пробігти милью. До останньої чверті милі я вже задихалася і пихкала, мої легені горіли. Але сьогодні я прорвалася через фінішну лінію 5 км, спітніла, з болем, але переповнена адреналіном.

Калєб поруч зі мною. Незважаючи на те, що його ноги набагато довші за мої, і він міг би закінчити цих 5 км ще десять хвилин тому, та ми пробігли їх разом. Він підбадьорював мене.

Мія пишалася б нами.

"Чудова робота, Дон!" Калєб підняв руку, щоб я могла дати йому п'ять. "Ти в порядку?"

Я киваю, все ще намагаючись віддихатися. "Це було приголомшливо".

"Хіба ні?" Він посміхається до мене. "Я ж казав тобі".

Моє серце калатає, коли я дивлюся на Калєба, хоча він такий же спітнілий і розпатланий, як і я. Коли Калєб обійняв мене тієї ночі на пірсі, коли я ледь не наклала на себе руки, я зрозуміла, якою дурепою я була, ревнуючи його до Наталі.

Він кохає мене. І завжди кохатиме.

Я все ще мала сумніви щодо того, щоб пов'язати його з собою на все життя, хоча він запевняв мене, що саме цього він хоче. Ми робили маленькі кроки, щоб просунути наші стосунки вперед. Кілька місяців тому ми з'їхалися. Мені довелося витратити кілька днів, щоб переставити всі його меблі на свій смак, а також вміст усіх шаф на кухні (у нього були тарілки трьох різних кольорів, складені безладно - це було жахливо). Але після деяких труднощів, здається, все йде добре. Проте, я не наважувалася говорити про наступний крок після цього. Одруження. Це великий крок.

Хоча все більше і більше я починаю вірити, що це може вийти.

Наталі махає мені рукою зі столу реєстрації. Сьогодні вона виглядає чудово, як завжди, у своїй футболці для забігу на 5 кілометрів та обтягуючих спортивних штанах. Я досі пам'ятаю, як колір її обличчя зблід, коли вона дізналася, що мертве тіло в лісі належало Тарі Вілкс. Коли вона зрозуміла, що я зробила.

Я не була впевнена, що вона триматиме рот на замку. Я була готова зробити все, щоб змусити її замовкнути, але, як виявилось, вона добре вміє зберігати секрети. Що для неї дуже добре, бо я теж знаю про неї чимало таємниць.

Для початку Наталі погодилася з історією, яку я розповіла детективу Санторо, про те, що керамічна черепаха випадково впала мені на голову, і я кілька днів була дезорієнтована і блукала далеко від дому. Що я й гадки не мала, що мене шукає половина південного узбережжя.

І вона ніколи не розповідала поліції про наш зв'язок з Тарою. Ніхто не став цим займатися, а я дуже добре вмію замітати сліди. Її вбивство досі не розкрито. Мені пощастило, що вона виростала нещасною людиною, яка ізолювалася від більшої частини своєї сім'ї і мала мало близьких друзів, тому ніхто не надто наполягав на відповідях.

А кілька місяців тому Наталі запитала, чи не хотіла б я допомогти їй організувати цьогорічний 5К. Ми з Калемом давно звільнилися з Vixed - продовжувати працювати там було б надто незручно, - але ідея допомогти зібрати гроші на благодійність, яка б дійсно зачепила Мію, була для мене дуже привабливою.

З благословення Наталі, цього року ми зробили забіг ще більш присвяченим Мії. Я навіть ходила на подкасти і розповідала про неї. Це був катарсис. Я розповідала про деякі труднощі, через які вона

пройшла через свою мобільність, і про те, наскільки важливими будуть ці гроші. Наталі сказала, що цього року пожертви побили всі рекорди.

Поруч зі стійкою реєстрації висить величезний плакат Мії, зроблений зі старої фотографії, яку відкопав Калєб. Я дуже сумую за нею, і просто дивлячись на цей плакат, я відчуваю себе щасливішою.

"Мія теж пишалася б тобою", - каже Калєб, ніби читаючи мої думки. Я не знаю, як він це робить. "Напевно".

Мія *пишалася б* мною. Вона пишалася б тим, що я помстилася за її смерть, убивши Тару Вілкс. Але я підвела її з Наталі. У мене не було вибору - ми з Калєбом майже не говорили про Тару, але він ніколи б не дозволив мені вбити Наталі. Він був *шалено* проти насильства. Дійшло до того, що я шкодувала, що взагалі йому щось розповіла.

Калєб вірить, що я краща людина, ніж є насправді. Він ніколи не дізнається правди.

Я поклати голову йому на плече. "Як ти думаєш, що вона подумає про те, що ми будемо разом?"

"Її брат і її найкраща подруга? Ти знуцаєшся з мене? Вона була б на сьомому небі від щастя".

Він, мабуть, має рацію. Це саме те, від чого Мія отримала б величезне задоволення. Цікаво, з яким чоловіком вона б зустрічалася. Вона була такою чудовою. Це мав бути хтось справді особливий.

"Де б вона зараз не була, - каже Калєб. "Вона вболіває за те, щоб ми були разом".

"Як ти думаєш, а ми будемо?"

Калєб смішно дивиться на мене. Я навчилася краще читати його вираз обличчя, але не можу прочитати цей. Я не знаю, про що він думає. Чи думає він, що ми не будемо разом? Тому що я все більше і більше думаю про те, що не можу уявити собі ніякого життя без нього. І хоча йому було б краще без мене, я егоїстично все одно хочу його.

"Що?" кажу я.

Калєб не відповідає мені. Замість цього він опускається на одне коліно. Я дивлюся на нього і затуляю рота рукою.

Дон. Він риється в кишені своїх спортивних шортів і дістає синю оксамитову коробочку. Він, мабуть, тримав її цілий рік. Чекав слушного моменту. "Дон, я так тебе кохаю".

Я навіть не можу говорити. Мені нелегко плакати, але я відчуваю, як сльози збираються в моїх очах.

Навколо нас утворюється натовп, тепер, коли люди усвідомлюють, що відбувається. Він відкриває синю оксамитову коробку. Я ахнула, побачивши каблучку всередині. Замість діаманта він подарував мені смарагд. Зелений. Як черепаха.

"Дон, ти вийдеш за мене?"

"Так! Так!"

Обидві наші руки тремтять, коли він надягає зелений камінь на мій безіменний палець. Можливо, це ендорфіни від бігу, але я не думаю, що коли-небудь відчувала себе такою щасливою. Рік тому я страшенно помилялася, коли думала, що пережила все, що тільки можна. У мене ще так багато залишилося. Я дуже вдячна Наталі за те, що вона зупинила мене до того, як я зробила найгіршу помилку у своєму житті.

Я рада, що вирішила не вбивати її.

НАТАЛІ

Каліб і Дон такі милі, що тебе мало не знудило.

Натовп шаленіє від несподіваної пропозиції Калеба. Вони будуть по-справжньому щасливі разом. Обидва дуже дивакуваті - вони чудово підійдуть один одному. Боже, бережи їхніх дітей.

Звичайно, Каліб не знає, наскільки Дон насправді небезпечна. Але якщо він дізнається, то не від мене.

Сет приєднується до мене за столом реєстрації, який вже порожній, бо забіг закінчився. Він обіймає мене за плечі й усміхається. Він став набагато відкритішим у публічних проявах прихильності після розлучення, яке відбулося минулого місяця. Мелінда вичавила з нього душу, але вона пішла з його життя назавжди. І тепер ми залишилися вдвох.

"Ти зробила дивовижну роботу, Нат", - каже він.

"Дякую. Це наш найкращий рік".

Дон привертає мою увагу зі свого місця в натовпі, де всі вітають її. Вона виглядає трохи пригніченою, як завжди буває у великому натовпі, але вона справляється з цим. Я махаю їй рукою, і вона махає у

відповідь. Дон дуже допомогла в організації цьогорічного 5К. Я не була впевнена, що вона погодиться, але їй сподобалася ідея вшанувати свою найкращу подругу, яка наклала на себе руки багато років тому.

Минуло чотирнадцять років, а Амелія все ще змінює наше життя на краще. За ці роки ми зібрали купу грошей на 5К, а цього року побили рекорди. Навіть детектив Санторо зробив значну пожертву - мабуть, в знак примирення.

І звичайно, я взяла свою звичайну частку зверху.

Але я обережна. Я ніколи не беру більше, ніж невелику суму. Достатньо, щоб допомогти мені оплатити мій спосіб життя, але не так багато, щоб хтось помітив. Амелія винна мені за всі ті неприємності, в які вона мене втягнула після свого самогубства. Так багато людей звинувачували мене в цьому, і мені довелося піти з посади президента класу - одна вчителька навіть погрожувала завалити мене! Я не винна, що вона наклала на себе руки - вона була *слабка*. Боже мій, це був просто дурний *жарт*.

Минулого року мені довелося забрати з пожертвувань трохи більше, ніж зазвичай. Мені довелося перевести гроші назад на рахунок Vixed, перш ніж Сет з'ясував, що я вкрала у компанії. Якби він провів ретельнішу перевірку, мені б не вдалося замести сліди. Але, звісно, я знала, що він цього не зробить. Якби він був обережнішим, мені б це взагалі ніколи не зійшло з рук.

Я не відчуваю провини за це. Vixed - величезна компанія, яка заробляє рекордні прибутки - наші продукти розлітаються як гарячі пиріжки. Ну, за винятком Collahealth, який довелося закрити кілька місяців тому через несподівані побічні ефекти.

Сет стискає мої плечі, дивлячись на Дон і Калеба, які тепер тримаються за руки. "Це наводить тебе на якісь думки?"

"Не знаю", - кажу я. "А *тобі* це дає якісь ідеї?"

"Можливо." Він підморгує мені. "Я тепер вільна людина, знаєш?"

За останній рік між мною і Сетом все стало досить серйозно. Він був спустошений після того, як я порвала з ним, і відчайдушно намагався повернути мене. Мені це лестить. Звичайно, коли ми вперше були разом, він не хотів розривати стосунки з дружиною. Він був дуже обережним, щоб нас не спіймали.

Тож я допомогла зрушити справу з мертвої точки. Я надіслала Мелінді невелику записку про позаробочі заняття її чоловіка. Вона була спустошена, але не покинула його, як я сподівалася. Тож я підробила кілька телефонних дзвінків з погрозами від неї, кілька записок зі страшними формулюваннями. Я змусила Сета повірити, що його дружина переслідує мене.

А потім, на мій подив, вона справді почала переслідувати мене. Почала погрожувати по-справжньому. Мені довелося відступити, принаймні тимчасово.

Але тепер вона зникла з нашого життя. Мені навіть вдалося отримати заборонний ордер проти неї, не те щоб маленька Мелінда Хоффман становила для мене якусь реальну небезпеку. Вона не може мені зашкодити.

Хотіла б я подивитися, як вона спробує.

А завдяки щедрим пожертвам на 5К цього року, я зможу відкласти трохи грошей на весільну сукню. Коли ми одружимося, я зможу подарувати Сету дитину, про яку він завжди мріяв. Це щасливий кінець для всіх. Ну, крім Мелінди.

Я стою поруч із Сетом і дивлюся, як Каліб знову цілує Дон. Вони справді гарна пара. І я рада, що Дон схаменулася тієї ночі і не стрибнула у воду. Дивовижно, як близько ця маленька мишка підійшла до того, щоб знищити мене. Вона хитріша, ніж я думала.

У нас з нею тепер негласна угода. Я мовчу про Тару. А вона мовчить про гроші, які, як їй відомо, я привласнила у Vixed. Зрештою, Сет може бути необережним, але вона - ні. Щойно я отримала від неї електронного листа з проханням поговорити зі мною після роботи, я зрозуміла, що вона знає про те, що я зробила. *Справа дуже важлива.* Ось чому я так відчайдушно хотіла поговорити з нею. Настільки відчайдушно, що наступного дня я пішла шукати її додому, де виявила, що Дон зникла, а на килимі була кров.

Вона хотіла, щоб мене спіймали за розкрадання. Вона хотіла, щоб це стало мотивом мого вбивства. Але тепер я знаю одну з її таємниць.

Ми будемо зберігати таємниці одна одної до могили.

Дон може бути небезпечною.

Але і я теж.

КІНЕЦЬ

Переклад здійснювався виключно для каналу
[БуквоЯж](#)

Для повного доступу до бібліотеки переходіть за вище вказаним
посиланням

ПОДЯКИ

Я працювала над цією книжкою протягом п'ятдесяти років.

Враховуючи, що мені ще немає п'ятдесяти років, це, мабуть, не зовсім точно, але мені так здається. Я працювала над чернетками "Співробітника", яку скорочено називають "книгою-черепахою", кілька років, і чернетки були дуже різними. Скажу чесно: початковий варіант був нудним. Усі так казали. Знадобилося чотири переписування, щоб зробити його не нудним (можливо... я сподіваюся).

Дякую моїй мамі, яка прочитала цю книгу в кожній ітерації. Дякую всім іншим людям, які бета-читали чернетки і давали пропозиції: Памелі, Нелл, Кейт і Мора. І дякую Вал за коректуру. Я дуже вдячна!

Дуже велика подяка моєму агенту Крістині Хогребе, а також усій JRA за підтримку і віру в мене, а також за те, що допомогли зробити цю чернетку найкращою з усіх можливих. І дякую Джені Янковскі та Анні Міхельс з видавництва Sourcebooks за те, що допомогли випустити "Співробітника" у світ!

Я завжди закінчую свою подяку подякою моїм читачам. Я мушу, тому що у мене чи не найкращі та найвідданіші читачі в світі. Я надзвичайно вдячна і сподіваюся, що вам сподобався цей останній плід моєї праці!

Notes

[← 1]

Складчина (англ. potluck) — традиція внесення чого-небудь (наприклад, грошей або продуктів) декількома учасниками для спільного користування, на спільну справу. Також складчиною називають вечір, бенкет, що влаштовуються на зібрані таким чином гроші, продукти.

[← 2]

Save the Whales (англ.) - врятуймо китів.

[← 3]

Groupon — американський сервіс колективних знижок, який був заснований в Чикаго в листопаді 2008 року. За допомогою сервісу користувачі можуть отримувати знижки в різні локальні заклади свого міста, такі як ресторани, кінотеатри, салони краси, автосервіси, навчальні центри та інші. Для отримання знижки необхідно купити купон на сайті, роздрукувати його і пред'явити в місці отримання послуги. Власники бізнесу використовують сервіс для залучення нових клієнтів.